

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Dergisi

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Nisan 2013 Sayı: 20

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

“Uyan artık uykudan uyan / uyan esirler dünyası” diye başlar, ünlü “enternasyonal” marşının sözleri. Dünyanın dört bir yanında, farklı uluslardan işçi ve emekçiler ve onların temsilcileri komünistler, devrimciler, kendi dillerinde hep birlikte bu marşı söylerler. Birbirlerinin dillerini bilmeseler de, marşın ezgisini duyduklarında, politik kimliklerini öğrenir ve büyük bir coşkuyla ona eşlik ederler. Hiçbir marş yoktur ki, bu kadar yaygın bilinsin ve söyleyenleri birbirine bu kadar çabuk yakınlştır-sın...

Enternasyonal, 1 Mayıs’ın marşıdır. Ama sadece 1 Mayıs gibi kutlamaların, özel günlerin değil; asıl olarak sıcak mücadele ortamlarının marşıdır. Çatışmalarda, barikatlarda, hapishanelerde, toplama kamplarında söylenmiştir enternasyonal. Paris Komünü’nde barikat savaşlarında doğmuştur zaten. O yüzden de sınıf savaşlarının, devrimlerin marşı olmuştur. Sözleri ve müziği, yüreği emekten yana atan herkese büyük bir moral, coşku ve itilim verirken, burjuvazinin ve tüm gericiğin yüreğine korku salmıştır. Çünkü daha başlarken, esirler dünyasını uyanmaya çağırmakta, sarsmakta, kendi gücünü göstermekte ve sonunda insanlığın kurtuluşunu müjdelemektedir.

Yaklaşık 150 yıl önce ortaya çıkan bu marş, bugün de aynı coşku ve heyecanla söyleniyor. Sözleri, güncelliğinden hiçbir şey yitirmemiş durumda. Vahşi kapitalizmin sömürü koşullarının yeniden dayatıldığı, açlığın, zengin-yoksul uçurumunun devasa boyutlara ulaştığı, emperyalistlerin kendi çıkarları uğruna halkları birbirine kırdığı, dünyayı kan gölüne çevirdiği günümüzde, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların, uyanmaya, kendi güçlerine güvenmeye ve kendi davaları için dövüşmeye, daha fazla ihtiyaçları var.

Sayfa 2’de sürüyor

DÜNYA EMEĞİN OLMALI!

İşçi ve emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'a doğru yaklaşıyoruz. Öncesi bir yana, 1 Mayıs'ın doğduğu 1886 yılından beri, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesi sürüyor. Bu süre içerisinde birçok kazanım elde etti. Hatta 1917 Ekim devrimi ile birlikte iktidara geldiği yerler oldu. Fakat buralardaki geriye dönüşler, burjuvaziyi zafer sarhoşluğuna götürdü. Sınıfın büyük mücadelelerle, kan ve can bedeli kazandığı hakları birer birer gaspetmeye başladı. Hatta 1 Mayıs'ın çıkışı nedeni olan "8 saatlik işgünü"nü bile, 10-12 saate çıkarılan çalışma ile, sınıfın yeniden talebi haline geldi.

Ülkemiz işçi ve emekçileri de burjuvazinin bu saldırısından nasibini fazlasıyla aldı. Her çıkarılan yeni yasa ile, kazanımları gaspedildi, daha fazla yoksullaştı, işsiz kaldı ya da hep bu tehdit altında yaşadı. Son 10 yıldır işbaşında olan AKP hükümeti döneminde ise, torba torba yasalarla, temel hakları bile budandı. En büyük saldırı, örgütlenme hakkına oldu. 12 Eylül döneminden kalma sendikal baraj kaldırılmazken, patronlara sendikali işçileri atma kolaylığı sağlandı. Son yıllarda patlak veren direnişlerin büyük çoğunluğu, sendikalaşan işçilerin işten atılmasıyla ilgilidir. Her geçen yıl işçi sayısı artarken, sendikali işçi sayısı düşmektedir. Bugün sendikalaşma oranı, toplam işçi sayısının yüzde 10'undan bile azdır.

Tepeden tırnağa örgütlü olan burjuvazi, işçi sınıfını örgütsüzleştirmek için elinden geleni yapıyor. Biliyor ki, işçi ve emekçiler, örgütlüyse güçlüdürler; örgütsüzse hiçbir şeydir. O yüzden de çıkardıkları yasalarla ve ideolojik taarruzuyla, işçi ve emekçileri, mesleki, sınıfsal, siyasal, her tür örgütlülüğünden uzak tutmaya çalışıyorlar. Buna karşı işçi ve emekçilerin de en etkili yanıtı, her yerde ve her biçimde örgütlenmek olmalıdır. Örgütlenmeden, güçleri birleştirmeden, yeni kazanımlar elde etmek, hatta varolanı korumak bile mümkün değildir.

Burjuvazinin işçi ve emekçilerin örgütlülüğünü, birliğini dağıtmada kullandığı başlıca yöntemlerden biri de, onu bölüp parçalamaktır. Cinsiyet olarak, mezhepsel-ulusal olarak, küçük ücret farkları yaratarak vb. parçalamaya çalışır. Birbirleriyle uğraşmaktan, asıl sömürü ve zorbalığın kaynağını görmesin ister. Hatta ideolojik aygıtlarıyla bilincini de çarpıtarak, "gönüllü köleler" yaratır. En tehlikelisi de budur.

Ama nereye kadar? Burjuvazinin azami kar dürtüsünün sınırı yoktur. Hep daha fazla sömürmek ister, işçi ve emekçilerin yaşamlarını katlanılmaz kılar. Bu durum, kendiliğinden bile olsa patlamalara neden olur. Bir de sınıf bilincini almaya başladıklarında, burjuvazinin karşısına daha örgütlü ve bilinçli çıktıklarında, burjuvazinin geri adım atmak dışında seçeneği kalmaz. İşte o an, burjuvazinin kabusu başlamıştır.

Türkiye işçi sınıfı, tarihindeki en büyük saldırıya 12 Eylül döneminde maruz kaldı. Devrim yenilince, egemenlerin ilk yaptıkları, işçi ve emekçilerin haklarını gaspetmek oldu. Ama işçi ve emekçiler '89 yılıyla birlikte "bahar eylemleri"ni başlattılar ve Özal hükümetinin de sonunu getirdiler. Şimdi yeni Özal olmaya öykünen, hatta daha ileri

giderek "tek adam" olmaya soyunan Erdoğan'ın da sonunu, işçi sınıfının eylemleri getirecektir. Sınıfın baharı, egemenlerin karakışı olacaktır.

AKP, bir süredir "barış" havası pompalıyor. Kürt halkına, şekere bulanmış zehirli barış çubuğunu uzatıyor; Filistin halkının dostuymuş gibi görünerek, İsrail'e diz çöktürmüş havalarda dolaşıyor.

Gerçekte, İsrail'in üç yıl sonra gelen özü, ABD'nin bölgeye dönük politikalarının yaşama geçmesi için bir zorunluluktur. Zaten Obama'nın İsrail ziyareti arkasından gelmesi de, bunun göstergesiydi. Kaldı ki Erdoğan'ın İsrail'e gürlediği dönemlerde bile, ticari ilişkileri hiç kesilmemiş, hatta artmıştı. Ve İsrail özü karşılığında, Türkiye'den Hamas'ın füze saldırılarına son verdirmesini istiyordu. Erdoğan'ın Gazze ziyaretine vize vermesi de bunun içindi. Böylece ABD ve İsrail, başlarını ağrıtan Filistin meselesinde rahatlamış olacaktı.

İsrail'in özü gibi, Kürt sorununda da tam gaz ilerlemeleri, aynı nedene dayanıyor. Bölgede ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerinin çıkarları neyi gerektiriyorsa, o adımları hızla atmaya çalışıyorlar. Ama tarihsel deneyimlerden de biliyoruz ki, egemenlerin çıkarları için barış, ezilen halklara daha büyük bir savaş, yıkım ve acıdan başka bir şey getirmiyor. Gerçek barış, ezilen, sömürülen kesimlerin kendi gücüyle zalimleri alaşağı ettiği zaman ortaya çıkıyor. Başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının bayramı olan Newroz'da olduğu gibi, DEMİRCİ Kawa'ların, (yani emekçilerin) bugünün zalim Dehak'larının beynini parçalaması gerekiyor.

İşçi ve emekçilerin newrozu, 1 Mayıs'tır. Bu tür bayramlar, bir mücadelenin sonucu doğmuşlardır; aynı zamanda yeni mücadelelere çağrıdır. Bu yıl ki 1 Mayıs da, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların, yeni mücadelelerle kazanımlar elde edeceği bir başlangıç olmalıdır. İşçi ve emekçiler yeni "bahar eylemleri" ile burjuvazinin yüreğine korku salmalı, planlarını alt-üst etmelidir.

Burjuvazinin bölüp parçalama taktiğinin panzehiri, proletaryanın enternasyonalist birliğidir. Sınıfın önderliğinde birleşmiş bir halkı kimse yenemez! Sözlerini Egueine Pottier'in, bestesini Pierre Degeyter'in yaptığı "enternasyonal" marşının son bölümünde söylendiği gibi, "tufeyliye", sömürücü zorbalara hiçbir hak tanınmayacak, DÜNYA EMEĞİN OLACAKTIR! İşçi sınıfının kurtuluşu, tüm insanlığın kurtuluşudur!

Okurlara...

Merhaba,

1 Mayıs yaklaşıyor. Devletin yoğun saldırı bombardımanı altında giriyoruz 1 Mayıs'a. Yılbaşından bu yana işçi ve memur sendikaları başta olmak üzere sayısız operasyonlar düzenlendi. 1 Mayıs öncesinde sendikaları güçten düşürmek, sınıfın eylem ve direniş gücünü zayıflatmak istiyor burjuvazi. Ekonomik kriz giderek kendini daha fazla hissettirirken, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin yaşam koşullarını zorlaştıracak yeni saldırı paketleri hazırlanırken, Suriye'ye dönük saldırı hazırlıkları hız kazanmaktayken, kitleleri öndersiz, örgütsüz, güçsüz bırakmak istiyor.

1 Mayıs, devrimle karşı devrimin güçlerinin karşılaştığı, iki tarafın da birbirine güçlerini göstererek gövde gösterisi yaptığı, iki düşman sınıfın birbirinin güç ve savaş potansiyelini sınıdığı bir "kavga" günüdür. Sınıf savaşımının en somut en çarpıcı kesitlerinden biridir. 1 Mayıs'ta sadece iki sınıf vardır: Burjuvazi ve proletarya! Savaş bu iki sınıf arasında yaşanır.

Tam da bu nedenle, burjuvazi, 1 Mayıs'ta proletaryanın saflarını, devrim saflarını güçsüzleştirmek istiyor. Bir taraftan kurumlara saldırarak, diğer taraftan içini boşaltıp anlamından uzaklaştırarak... Devrimcilerin görevi, bu saldırılara karşı hazırlıklı olmak, burjuvazinin karşısında daha güçlü, daha örgütlü çıkmak, devrim cephesinin gücünü birleştirerek saldırıları boşa çıkarmaktır. 1 Mayıs'ta başarının ölçütü bu olacaktır.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz. Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

20. sayıda

3	Newroz ve Öcalan'ın mesajı
4	Roboski katliamının üstü örtülüyor
6	"Mor" değil, "KIZIL" 8 Mart
7	Gazi sadece katliam değil, direniştir
8	Enflasyon ve ücretler
9	Sendikalar da hedefte
10	"Davamıza birlikte sahip çıkalım"
11	TİS'lerin satışına izin vermeyelim
12	14 Mart Tıp Bayramı "kutlandı"
13	Duyduğunuz çağalların ulumasıdır
14	1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına
16	Suriye'de savaş
18	Faşizm hukuksuzluktur
19	Chavez'in ardından
20	Kızıldere şehitleri anıldı
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	12 Eylül kitabının 2. Baskısı çıktı
23	Barış üzerine

Bu yılki newroz kutlamaları, Diyarbakır'a; Diyarbakır da Öcalan'ın mesajına kilitlenmişti. Bir haftaya yayılan newroz kutlamalarının finali, Diyarbakır'da olacaktı. BDP, toplam 130 noktada newroz kutlaması yapacağını ve bu kutlamaların, "Öcalan'a özgürlük, Kürtlere statü" sloganıyla gerçekleşeceğini önceden bildirmişti.

Öyle de oldu. Başta İstanbul olmak üzere, birçok şehirde ve ilçede newroz kutlamaları yapıldı. Fakat **bu yılki newrozu diğerlerinden farklı kılan; bir süredir Öcalan'la yürütülen görüşmelerin sonucu olarak, okunacak mesajdı.**

Ocak ayından itibaren BDP'li vekillerle Öcalan arasında süren görüşme-

Çok uzaklara da gitmeye gerek yok, daha geçen yıl bile newroz yasaklanmıştı. Kitlenin üzerine biber gazı sıkılmış, coplarla saldırılmış, birçok kişi tutuklanmış ve bir kişi de yaşamını yitirmişti. **Şimdi yasaklı newrozlardan, devlet katında kabul gören newrozlara gelmiştik!** Geçen yıl valiliklerin "newroz kutlaması 21 Mart dışında yapılamaz" gibi uyduruk nedenlerle izin vermediği kutlamalar, bu yıl yaklaşık iki haftaya yayılan bir zaman dilimi içinde hemen her yerde yapıyordu. Polis barikatı, alanın çok ilerisine kuruluyor ve ortada görünmeye dikkat ediyorlardı! Newroz güvenliği, üzerlerinde Kürtçe "Öcalan'a Özgürlük" yazan BDP'li görevliler tarafından yapıyordu.

benzer sözleri kendisinin de söylediğini, görüşlerin çakıştığını ifade ediyordu. Tabii "aslolan uygulamadır, ona bakmak lazım" diye de ekliyordu. Birçok yorumcu da, Öcalan'ın mesajındaki sözlerinin, Erdoğan ve Davutoğlu'nun sözleriyle örtüştüğünü, hatta bazılarının bire bir aynı olduğunu da hemfikirler.

Mesajdan büyük bir memnuniyet duyanlar, sadece Türk egemenleri ve onların çanak yalayıcıları değildi. ABD ve AB emperyalistlerinin sözcüleri de bu kervanın içindeydiler. Birçok yabancı basın kuruluşu, birinci haber olarak geçti, çeşitli yorumlar yaptı. Hemen hepsi, 30 yıldır süren Kürt isyanının, cezaevindeki liderinin çağrısıyla son aşamaya geldiğini yazıyor, AKP'nin büyük başarısından söz ediyordu.

Kürt halkı ve gençliği kaygılı

AKP'nin adına "çözüm süreci" dediği, gerçekte PKK'yi silahsızlandırma, tasfiye etme süreci, başlangıçta Kürt halkı tarafından tedirginlikle karşılanmış, hatta karşı çıkışlar olmuştu. Kandil'de PKK liderlerinin açıklamaları da "temkinli iyimserlik" şeklindeydi.

Newroza kadar geçen sürede, Kürt halkının kaygılarını gidermeye özel bir gayret gösterildi. Israrla Kürt halkının artık kandırılamayacağı, eskisinden çok daha örgütlü ve bilinçli olduğu, gerilla çekilse bile rahatlıkla geri dönebileceği vb. sözlerle, kitleler rahatlatılmaya çalışıldı. Öcalan'ın fikirlerinden vazgeçmediği, döneme uygun bir esneme gösterdiği, içinde bulunulan durumu en iyi onun kavradığı, zor koşullarda kalmasına rağmen bugüne dek doğru politikalar izlediği işlenerek, Öcalan'a güven tazelenmesi yapıldı.

Kürt basını, AKP'li bakanların "entegre süreci" dedikleri süreci, daha önce "PKK'nin tasfiyesi" olarak nitelendirirken, adım adım sürece destek veren, bu yöndeki kaygıları gidermeye çalışan bir yayın çizgisine evrildi. Newroza artan katılımı, Öcalan'ın görüşlerine destek olarak sundular ve halkı daha kitlesel bir şekilde katılmaya çağırdılar.

Kürt halkı, her yıl olduğu gibi, bu newroza da yerel kıyafetleriyle kitlesel bir şekilde bayram havasında geldi. Estirilen onca havanın üzerinden bu yılın daha kitlesel geçmesi normaldi. Fakat BDP'nin ve Kürt basınının sürece dönük umut pompalanmasına rağmen,

Newroz ve Öcalan'ın mesajı

Bilinmektedir ki, emperyalistlerin ve Türk-Kürt tüm işbirlikçilerinin barışı, halklara her zaman daha fazla savaş, daha fazla acı ve gözyaşı getirmiştir; bugün de farklı olmaya-caktır.

O yüzden emperyalistlerin "savaş için barış" politikalarına, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların, "barış için savaş" şiarıyla yanıt vermesi, sadece kendi özgürlükleri açısından değil, tüm insanlığın emperyalist savaş çığırtkanlığı altında büyük acılar çekmesini, kan deryası içinde boğulmasını önlemenin de tek yoludur.

ler, son olarak BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın da katıldığı BDP grubu ile yapılmıştı. Bu görüşmede, Öcalan'ın "barış çağrısı"nın Diyarbakır newroz kutlamaları sırasında yapılacağı belirtiliyordu. Daha önceden de basına sızan haberlerden bu tarih belli olmuştu. Söylendiği gibi, "tarihsel çağrı" için, özellikle Kürt halkı açısından apayrı bir anlamı olan "tarihsel bir gün" seçildi.

Diyarbakır newrozu

Günler öncesinden başlayan faaliyetlerle Diyarbakır, newroza hazırlandı. Türkiye'nin, hatta dünyanın dört bir yanından newrozu izlemeye gelenlerle Diyarbakır doldu taşı. İçlerinde yabancı ajansların da bulunduğu 500 civarında gazeteci, "akredite" olmuştu. Gelemeyenler de televizyon kanallarının canlı yayınlarından izleyeceklerdi.

Tabii İçişleri Bakanı, Jandarma Genel Komutanı, MİT mensupları vb. devletin üst düzey güvenlik güçleri de newrozu naklen izleyenler arasındaydı. Hepsi Ankara'da bir merkezde buluşarak, an an newroz kutlamasını takip ettiler.

Bütün bunlar, Öcalan'ın vereceği mesaja, devletin sunduğu jestlerdi aslında. Mesaja uygun bir zemin çalışmasıydı. Sonuçta "o an" geldi ve Öcalan'ın mesajı, BDP heyeti olarak görüşmelere katılan Pervin Buldan ve Sırrı Süreyya Önder tarafından Kürtçe ve Türkçe olarak okundu. Alanı dolduran milyonlar ve televizyon başında izleyen on milyonlar, nefeslerini tutup mesajı dinlediler. Pervin Buldan'ın çok kötü bir Kürtçe ile okuduğu söylenen mesaj, Önder'in kitleyi galeyana getirmeye çalışan çabalarıyla tüm dünyaya duyuruldu.

Mesajın içeriği, Öcalan'ın daha önce de ifade ettiği görüşlerden oluşuyordu. O yönüyle şaşırtıcı bir yanı yoktu. Fakat beklenenin ilerisinde "silahlı mücadele dönemi kapanmıştır", "silahların bırakılması aşamasına gelinmiştir" sözleriyle, egemen kesimlerin ve sözcülerinin övgülerine mazhar oldu. Hepsinin yüzünde büyük bir memnuniyet ve rahatlama vardı. Utanmasalar zil çalıp oynayacaklardı. Öyle ki, **her ağzını açışında öfke saçan Başbakan bile, mesajdan çok memnun kaldığını belirtiyor,**

Kürt halkının kaygıları ve soru işaretleri tam olarak giderilmemişti. Diyarbakır newroz alanındaki ender pankartlardan biri, fırça ile yazılmış olan “Savaşa da Barışa da Hazırız!” sloganıydı. Bir diğeri ise, Kürtçe “barış” demek olan “aşiti” sözcüğü ile bir kelime oyunu oynanarak “aşiti şaşiti” yazılmıştı ki, “barış şaşırma” uyarısını içeren bu yakıştırma, kitle tarafından çok tutulmuştu.

Öcalan’ın mesajından önce, yüzleri puşi ile kapalı, ellerinde PKK bayrakları taşıyan bir grup gencin kürsüye çıkması ve Kürtçe bir metin okumaları, mitingin barış havasına aykırı bir tabloydu. Gençler, AKP’ye asla güvenmediklerini, sadece PKK’ye güvendiklerini ve savaşa hazır olduklarını bildiriyordu. Newrozu izlemeye giden bazı gazeteciler de, Kürt halkının, özellikle de gençlerin, sürece son derece temkinli yaklaştıklarını, hatta Öcalan’ın mesajının devlet tarafından değiştirilmiş olabileceği ni düşündüklerini bildiriyorlardı.

Newroz sonrası KCK Başkanı Murat Karayılan ile Hasan Cemal’in yaptığı röportajda da, Karayılan üst yönetim olarak sürece destek verdiklerini, fakat “orta kademe”de sorunlar olduğunu, onları ikna etmeye çalıştıklarını söylüyordu. Benzer şekilde BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, Kürt gençlerinin rahatsız olduğunu yineledi.

Bunları, Kürt hareketinin AKP’yi sıkıştırmak,

ona istediği adımları attırtmak için kullandığı şeklinde yorumlayanlar oldu. Yer yer bu tür yöntemlerin devreye sokulduğu bir gerçektir de. Fakat bugün BDP yönetiminin, Kürt basının onca çabasına rağmen, Kürt halkının kaygılarını gideremedikleri de ortadaydı. Kandil’den de çelişkili açıklamalar geliyordu. AKP’nin istedikleri yasal düzenlemelere yanaşmaması, meclisi devreye sokmaması, ısrarla “muhatap hükümettir” demeleri ve hiçbir tavizin verilmeyeceği yönündeki demeçleri, PKK tabanında hoşnutsuzluğu büyütüyordu. Bu durum, daha önce sürece destek verdiklerini açıklayan Kürt liderleri de zorluyor, bunları ifade etme gereği duyuyorlardı.

Katliamların üstü kapatılıyor

AKP, şoven kesimleri rahatsız etmemek adına, BDP ve Kandil’den gelen hiçbir isteği yerine

getirmediği gibi, “tek millet, tek vatan, tek bayrak” tekerlemesini yineleyip duruyor. Bununla da kalmıyor, Roboski (Uludere) katliamının üzerinden bir yılı aşkın süre geçtikten sonra hazırladıkları raporu, “kasıt yok”, “hata olmuş” diyerek geçiştiriyor. Hem de bunu, tam da “barış süreci”nin ortalığı kapladığı Newroz sonrasında yapıyor. Başka zaman büyük bir tepkiye, protestolara yol açacağını bildiği için, özellikle böyle bir zamanı seçiyor.

Diğer yandan Ocak ayında Paris’te katledilen, PKK’nin kurucularından Sakine Cansız’ın içinde olduğu üç kadın devrimcinin soruşturmasına dönük hiçbir gelişme olmadığı halde, bu konu gündeme alınmıyor, üstüne gidilmiyor. Oysa Paris’teki cinayetin ardından tutuklanan Ömer Güney’in son aylarda sık sık Türkiye’ye geldiği ve MİT mensuplarıyla görüştüğü yönünde bulgular ortaya çıkmıştı. Cinayetin arkasında ABD, Fransa ve Türkiye’nin bulunduğu emareler vardı. Başlangıçta BDP de dahil Kürt hareketi bu cinayetin sorumluları olarak Fransa ve Türkiye’yi göstermiş, bir an evvel suçluların ortaya çıkarılmasını istemişti. Öcalan ile görüşmelerin ardından salt “sürece zarar vermemek” adına, bunun da üzerine gidilmediği görülüyor.

Daha birkaç ay önce, BDP’li vekillerin Karadeniz

Roboski katliamının üstü örtülüyor

Uludere (Roboski) katliamının üzerinden bir yılı aşkın süre geçtikten sonra, TBMM’de İnsan Hakları İnceleme Komisyonu bünyesinde kurulan Uludere Alt Komisyonu, raporunu açıkladı. Açıklamanın, tam da Öcalan ile görüşmelerin yapıldığı bir döneme denk getirilmesi, dikkat çekiciydi. Başka bir zamanda açıklansaydı, büyük protestolara neden olacak olan rapora tepkiler, sözlü protestoların ötesine taşmadı.

Raporun içeriğine gelince; katliamın yapıldığı dönemde AKP’li yetkililerin açıklamaları neyse, raporda da onlara yer verilmiş. En başta “kasıt olmadığı” söylenerek, katliam basit bir “hata” şeklinde gösteriliyor. Raporda “valilik ve jandarma arasında koordinasyon eksikliği”nden söz ediyor ki, sınırötesi operasyon yetkisi hükümette, uygulayıcısı da Genelkurmay’da olduğu halde, top “valilik ve jandarma”ya atılıyor. Daha da önemlisi, katliamın “koordinasyon eksikliği”nden yapıldığı iddiasıdır. Önceki resmi açıklamalarda, sınırdaki geçişin PKK’lilerin tarafından kullanıldığı söylenmiş, kaçakçıları da PKK’li sandıkları için bombaladıkları belirtilmişti. Dolayısıyla ortada bir “koordinasyon eksikliği” söz konusu değildi. Raporda da zaten o bölgenin “terör bölgesi” olduğu özellikle belirtiliyor. Yani kaçakçıların PKK’li sanılarak, ya da içlerinde PKK’lilerin de olduğu varsayılarak katliamın yapıldığı teyit ediliyor. Böylece PKK’lilerin katledilmesini meşrulaştıran resmi anlayışı, adı “İnsan Hakları” olan bir komisyon onaylamış oluyor.

Kısacası rapor, katliamdan bu yana başta Erdoğan olmak üzere AKP’li bakanların ve Genelkurmay’ın açıklamalarını sıralamaktan öteye gitmiyor. Suçluları gizliyor, Kürt halkını ve öncülerini katletmeyi meşru gösteriyor. En fazla “hata” olmuş diyerek geçiştiriyor. Çoğu çocuk yaşta 34 kişinin katledilmesi gibi büyük bir suç, “hata” derekesine indiriyor. Sonuçta katliamı aklamaya çalışıyor.

Uludere Alt Komisyonu’nun bu raporu, daha sonra İnsan Hakları İnceleme Komisyonu tarafından da onaylandı. CHP’li ve BDP’li milletvekillerinin itirazlarına rağmen AKP’li milletvekillerinin oylarıyla son şeklini almış oldu. BDP’liler meclise taşıyacaklarını söylediler.

Komisyonunda görüşüldüğü gün, meclisin önüne gelen Roboskili aileler, meclis önünde eylem yaptılar. Katliamın hesabını sormakta kararlı olduklarını ortaya koyan aileler, bu işin peşini bırakmayacaklarını yinelediler.

“Barış” yaygarasının kulakları sağır ettiği günlerde açıklanan bu rapor, devletin “barış” anlayışını bir kez daha ortaya koydu. Göz göre göre yapılan bir katliamı bile gizleyen bu egemen yaklaşımdan, bugüne dek yapılan katliamları, cinayetleri, işkenceleri açıklamalarını beklemek, ham hayaldir. Katilleri bulup yargılayacak olan tek güç, halkın gücüdür. Roboskili aileler başta olmak üzere Kürt halkı, yine kendi gücüyle bir gün mutlaka katillerden hesabı soracaktır.

turunda, Sinop ve Samsun'da uğradıkları saldırıların da akameti farklı değildir. Her şey çok açık olduğu halde, saldırganlar ve o illerin valileri hakkında hiçbir işlem yapılmadı. Ama yine "barış süreci" adına BDP'lilerden bu yönde herhangi bir demeç, uyarı gelmedi.

Öcalan'ın ve BDP'nin sıkça gündeme getirdiği, mecliste bir "Hakikatleri Araştırma Komisyonu" kurulması ve geçmişteki katliamların sorumlularının ortaya çıkarılması talebi, devletin soğuk yüzüne çarpıp duruyordu. Kürt hareketi, Güney Afrika Cumhuriyeti örneğinden yola çıkarak, bu komisyona çok büyük misyonlar da biçiyordu. Oysa örnek gösterilen Güney Afrika'da, bu komisyonun misyonu, bir iç sağlıtım sağlayarak, cellat ile kurbanı barıştırmaktan öte değildi. Türkiye'de ise, **Uludere Komisyonu, katliamları sürece yayararak unutturma, suçluları gizleme, hatta aklama görevini yerine getirmenin somut göstergesiydi.**

Şimdi bırakalım geçmişi, çok yakın zamanda işlenen cinayet ve katliamlar bile aydınlatılmaz, aksine üstü örtülürken, Kürt hareketi sessiz kalıyor, ya da yeterince ses çıkarmıyor. Hem de bu "barış sürecine zarar vermeme" adına yapıyor. Öyleyse **bu kimin barışı? Bu süreç, kimin/kimlerin işine yarıyor? Barış adına yapılan görüşmelerde neler konuşuluyor, hangi tavizler veriliyor? vb. birçok soru işareti, bir çengel gibi asılı duruyor.**

Hal böyleyken Kürt hareketi, başta devrimci demokrat kesimler olmak üzere herkesten "sürece destek olmaları"nı istiyor. Masada neler konuşulduğu, ne tür vaatlerde bulunduğu bilinmeden ve bu yönde hiçbir açıklama yapılmadan, sorgusuz-sualsiz bir destek istemi, Kürt hareketine biat çağrısından başka birşey değildir. Bu yaklaşımla bırakalım devrimcileri, tutarlı demokratları, halkı ikna etmek bile mümkün olmaz.

Kimin barışı?!

Kürt ulusal hareketinin toplumsal tabanını, yok-sul Kürt köylüsü, emekçisi oluşturuyor. Gerillanın da ağırlıklı kısmı, bu sınıflardan geliyor. Buna karşın vaat edilen "barış" Kürt işçi ve emekçisinin yaşamına dair hiçbir değişiklik içermiyor. Söylenildiği gibi anayasada vatandaşlık tanımının değişmesi, KCK'lilerin tahliyesi veya bir af ile herkesin eve dönmesi, Kürt halkının taleplerini karşılamaya yeterli midir? **Kürt işçisinin, emekçisinin yaşamında bir farklılık, bir iyileştirme getirmeyen "barış" ile "toplumsal barış" sağlanabilir mi?**

Öcalan'ın newrozda okunan mesajının içeriğine, bir bütün olarak "barış süreci"ne dair söylenecek çok şey vardır. Bugüne dek bu konuda çok şey söyledik de, daha da söyleceklerimizden başka... Ama meselenin asıl nirengi noktası burasıdır: **İşsiz iş, köylünün toprak, halkın özgürlük talebinin karşılanmadığı bir yerde "toplumsal barış"tan söz edilemez.** Bu olsa olsa emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin barışı olur ki, onların barışı da halkın üzerindeki baskı ve sömürünün daha da artmasından başka bir amaca hizmet etmez.

Şu andaki "barış süreci"nden memnun olanlara bakmak bile, bu "barış"ın kimin barışı olduğunu görmeye yeter. ABD ve AB emperyalistleri, Türk tekeli burjuvazisi ve Kürt burjuvaları, bu sürecin mimarları ve en büyük destekçileridir. Süreç başladığından bu yana hepsinin ağız kulaklarındadır. **Obama'dan Merkel'e, Sabancı'dan Koç'a kadar hepsi, açıktan memnuniyetlerini ifade etmişler, "ekonomik olarak uçmak"tan söz etmişlerdir. Kürt cephesinden ise başta Barzani olmak üzere Kürt illerinin Sanayi Odaları'nın başkanları, yani Kürt burjuvazisi bayram havasındadır.**

Öcalan'ın gerek yayınlanan tutanaklarda, gerekse de newrozda okunan mesajında, "misak-ı milli"den, "İslamiyetin birleştiriciliği"nden söz etmesi, ABD ve işbirlikçilerinin argümanlarıyla örtüşmekte, onların bölgeye dönük yayılmacı politikalarına ideolojik kılıf işlevi görmektedir.

Yeni saflaşmada yer arayışı

Adına "barış" ya da "çözüm" denilen bu süreç, ABD emperyalizminin Ortadoğu'yu kendi çıkarları doğrultusunda yeniden dizayn etme savaşının doğal ve zorunlu bir sonucu olarak işlemeye başladı. ABD'nin Afganistan ve Irak işgali ile başlattığı yeni emperyalist savaş, dünya ölçeğinde bir saflaşmayı da beraberinde getirdi. Bugün ABD, Ortadoğu'da İran'ı çevreleme stratejisini büyük bir hızla yaşama geçiriyor. Suriye'de kışkırttığı iç savaş, İran savaşının provası niteliğinde.

Bu stratejide, Türkiye ve İsrail gibi işbirlikçilerine çok iş düşüyor. Buna son yıllarda Irak Bölgesel Yönetimi de katıldı. Böylece **ABD, Kürt burjuvalarının bir kesimini de yedeklemeyi başardı. Türk egemenlerini, Kürt burjuvalarıyla ekonomik çıkarları üzerinden buluşturdu. Burada tek engel, halen sürmekte olan Kürt ulusal mücadelesiydi.** Bunu sonlandırmadan ne Irak Kürdistanı'ndaki petrol ve doğalgazı Türkiye üzerinden uluslararası pazarlara açabilir; ne Türkiye Kürdistanı'nın yeraltı ve yerüstü zenginliklerini istediği ölçüde sömürebilir; ne de İran ve Suriye başta olmak üzere Ortadoğu'daki yayılmacı politikalarını yaşama geçirebilirdi.

Sürecin başlamasının, Obama'nın ikinci ve son dönemiyle, ABD'nin bölgedeki planlarını bu süre içerisinde mutlak biçimde sonlandırma zorunluluğu ile doğrudan bağı vardır. "Neden başka zamanda değil de, şimdi" sorusunun yanıtı da burada saklıdır. Keza Türkiye ile İsrail

arasındaki sorunların çözümünün aynı döneme denk gelmesi, tesadüf değildir.

Ortadoğu'daki emperyalist kapışmada sadece Türkiye değil, Irak Kürt Yönetimi de, tercihini ABD'den yana yapmıştır. Öyle ki, Suriye'de özerkliğini ilan eden Kürt bölgesinde PYD'nin hakim olması yüzünden sınırlarını kapatıp, onları zor durumda bırakmayı bile göze aldı. Yani ulusal çıkarlara göre değil, bağlı olduğu emperyalistin çıkarlarına göre hareket etti. PYD'yi Amerikancı Hür Suriye Ordusu HSO ile anlaşma yapmaya ve Esat rejimine karşı birlikte savaşmaya zorladı.

Bir yandan Türkiye, kendi topraklarında eğitip silahlandığı çetelerle PYD'ye saldırılar düzenledi, bir yandan Irak Kürt Yönetimi, PYD'yi tecrit ederek, tam bir kısıp aldı. Bunun önemli bir ayağını, Öcalan ile görüşmeleri başlatmak oluşturdu. Öcalan'ın ilk olarak kardeşi ile gerçekleşen görüşmenin ardından, PYD'ye Suriye muhalefeti ile uzlaşma mesajı iletildi ve kısa bir süre sonra PYD ile HSO'nun anlaşması gerçekleşti. (Öcalan'ın PYD'ye gönderdiği haber: *"Söyleyin onlara, Esad'ı desteklemekten vazgeçip Suriyeli muhaliflerle hareket etsinler. Hatta buna karşı çıkan Kürtleri gerekirse elimine etsinler. Araplarla yakınlaşsınlar."* aktaran Eyüp Can, Radikal, 15.1.2013)

ABD, PKK'yi bölgede bir engel olmaktan çıkartıp, kendi planlarının bir parçası haline getirmek istemektedir. Türk egemenlerini PKK ile böyle bir "barış süreci"ne zorlayan da onlardır. Fakat bunu ne kadar başarabilecekleri halen meçhuldür. Benzer bir süreci Irak işgali döneminde denemişler, fakat bir dizi faktör devreye girdiği için başaramamışlardı. Bugün de her şey istedikleri gibi gitmeyecektir. ABD'nin karşı kampında yer alan İran-Rusya-Çin blokunun manevraları bir yana, bölgedeki halkların tutumu, emperyalistlerin birçok planını alt-üst edebilir. Bunların başında da Kürt halkı gelmektedir.

Sonuçta bu süreç, başta Kürt halkı olmak üzere bölge halklarına ne barış, ne demokrasi, ne de özgürlük getirmektedir. Aksine emperyalist paylaşım savaşının bir parçası haline getirmeyi amaçlamakta, adeta "savaş için barış" yapılmaktadır. Ama bilinmektedir ki, emperyalistlerin ve Türk-Kürt tüm işbirlikçilerinin barışı, halklara her zaman daha fazla savaş, daha fazla acı ve gözyaşı getirmiştir; bugün de farklı olmayacaktır.

Onun için emperyalistlerin "savaş için barış" politikalarına, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların "barış için savaş" şiarıyla yanıt vermesi, sadece kendi özgürlükleri açısından değil, tüm insanlığın emperyalist savaş çığırtkanlığı altında büyük acılar çekmesini, kan deryası içinde boğulmasını önlemenin de tek yoludur.

“Mor” değil, “KIZIL” 8 Mart!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün 157. Yılında, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Dersim, Diyarbakır başta olmak üzere birçok yerde miting ve yürüyüşler yapıldı.

Bu yıl, 8 Mart kutlamaları, kadın sorununda burjuva yaklaşımla devrimci yaklaşım arasındaki ayrışmanın derinleştiği bir yıl oldu. Feminist bazı grupların, Kadın Platformu’ndan ayrışmaları bu ayrışmanın bir yönünü ifade ediyordu.

Feminizm bir burjuva ideolojisi ve özü burjuva kadınla emekçi kadını aynılaştırmak üzerine kuruludur. Ancak bu ideolojinin devrim saflarına sızması, “sosyalist feminist” adı verilen (özünde burjuva ideolojisinin bir parçası, söylemde “sosyalist” görünen) melez bir kavram oluşmasına neden oldu. Burjuva feministler, bu ton farkından bile rahatsız olduklarını, bu ayrışma ile göstermiş oldular.

Diğer taraftan, devrimci-demokrat saflarda bulunan bazı kurumların da bu yıl “emekçi” vurgusunu atarak, 8 Mart’ı “dünya kadınlar günü” olarak kutlaması, feminist ideolojinin giderek daha baskın hale gelmekte olduğunu gösteriyordu. Buna bir de, devrimciler karşısında daha saldırgan bir üslup ve tutum takınmaları eklenince, feminist cephenin güçlendiğini söylemek yanlış olmaz. Kürt

hareketinde son yıllarda baskın hale gelen feminist bakış, onun çekim alanında bulunan devrimci-demokrat kurumların da feminizmden etkilenme düzeyini artırıyor.

Bu tablo, burjuva ideolojisinin devrim saflarına sızmasının boyutunu gösteriyor. Reformizmi Lenin, “burjuva ideolojisinin, işçi sınıfı içine sokulmuş ihanet politikası” olarak tanımlar. **Siyasette reformizmin kadın sorunundaki karışıklığı da feminizm olarak ortaya çıkıyor.** Bu nedenle, sadece feminizme karşı değil, onun boy verdiği toprak olan reformizme karşı da uzlaşmaz bir mücadele, daha yakıcı hale geliyor.

Öncelikle Devrimci 8 Mart Platformu’nun çok daha dikkatli ve sağlam bir duruş içinde olması bir zorunluluk. En başta, feminist söylemle yürütülen tartışmaların, devrimci 8 Mart çalışmasının önüne engel haline gelmesine izin vermemek gerekiyor. Tartışma zemini ile 8 Mart’ın örgütlenmesine ilişkin karar

alma sürecini birbirinden ayırmak en önemli unsur.

İdeolojik tartışmalardan asla kaçmadan, ama tartışırken iş yapamaz hale de

gelmeden süreci yürütmek, tek çözüm olarak ortaya çıkıyor. Dahası, feminizmle ideolojik mücadeleyi daha güçlü yürütmenin yollarını da aramak, büyük bir önem taşıyor. Birçok kitle örgütü ve sendikal kurum, esen rüzgardan etkilenerek karar alabiliyor ya da baskın olan yöne doğru sürüklenabiliyorlar. Özellikle bu kurumlarla daha sıkı bağlar kurmak ve feminizmin kulvarına girmelerini engellemek, devrimcilerin önünde bir görev olarak duruyor.

İkincisi, **platformun kendi içinde ortak iş yapma kültürünü zedeleyecek davranışlardan kaçınmak gerekiyor.** Platformun içinde karar alma ve bu kararları hayata geçirme süreçlerini, sistemli ve dikkatli biçimde yürütmek, platformun kendi iç sağlamlığını güçlendirecek önemli bir unsur. Bu konuda daha titiz davranılması, büyük önem taşıyor.

Üçüncüsü, **yaşanan olayları yorumlara ve taktik değişiklikler gerçekleştirme konusunda daha atak ve dikkatli bir politik hat gerekiyor.** 2005 yılında çatışmalı ve devrimci bir 8 Mart eylemi ile kazandığımız moral ve siyasal üstünlüğümü, her geçen yıl kaybediyoruz. Özellikle son iki yıldır, cumartesi gününe sıkışan ve kendi kazandığımız alanları özgürce kullanmamızı engelleyen “yasal” zorunluluklara karşı, kendi “meşru” alanlarımızı ve eylemlerimizi yaratmak, artık kaçınılmaz bir hal almış durumda. Devlet pazar gününü militan ve devrimci bir eyleme değil, karnaval havasında geçen feminist mitinge ayırmak istiyor; feministler ise, aynı gün farklı saatlerde eylem yapmayı reddederek, bizi cumartesi gününün zorluklarına mahkum ediyor. Geçmişte devrimci tutumla bu türden engellemeleri nasıl aştıysak, bugün de benzer bir kararlılık gerekiyor.

İstanbul’da Devrimci 8 Mart Platformu 9 Mart’ta Kadıköy’de örgütlediği mitingle 8 Mart’ı kutladı. Platformun bileşenleri olan Proleter Devrimci Duruş, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Devrimci Hareket, Halk Cephesi, Çağdaş Hukukçular Derneği, Divriği Kültür Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği İstanbul Şubeleri, BES ve Tüm Bel-Sen’in bazı şubelerinin örgütlediği miting, Haydarpaşa Nümune Hastanesi önünde kortejlerin oluşturulmasıyla başladı. Kortejin en önünde Devrimci 8 Mart Platformu yazılı pankart taşındı. Yürüyüş boyunca “Yaşasın 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü”, “8 Mart kızıl-

dır

kızıl kalacak”, “Eşit işe eşit ücret”, “Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz”, “Kadın erkek elele mücadeleye” sloganları atıldı.

Proleter Devrimci Duruş okurları da mitinge Proleter Devrimci Duruş pankartının yanı sıra, “Emekçi kadının sahiplendiği kavga yenilmez”, pankartıyla katıldı. Kortejde flamaların yanı sıra kadın önderlerin resimleri de taşındı.

Miting alanına tüm kortejlerin girmesinin ardından, 8 Mart’ta katledilen Newyork’lu kadın dokuma işçilerinin şahsında yapılan saygı duruşuyla program başlatıldı. Şiirlerin okunduğu saygı duruşunun ardından, Platform bileşenleri adına hazırlanan ortak metin okundu. Metinde, emekçi kadınlara dönük olarak sınıfsal, cinsel, ulusal sömürünün yoğunlaştığı, kadınların ucuz işgücü olarak kullanıldığı, kadın cinayetlerinin arttığı anlatıldı. Bütün bu saldırıların, sistemin sömürücü niteliğinden kaynaklandığı, kadının kurtuluşunun ise, kadınla erkeğin birlikte, devrim ve sosyalizm için mücadelesinden geçtiği vurgulandı.

Platformun konuşmasından sonra ÇHD’li olduğu için gözaltına alınan bir avukat ile KESK operasyonunda 6 aylık çocuğuyla birlikte gözaltına alınan bir emekçi memur, konuşma yaptılar. Her iki konuşmada da, gözaltı süreci ve devletin baskısı anlatıldı, devletin saldırılarının yılgınlık değil öfke yarattığı vurgulandı.

Arkasından, Teknopark direnişini zaferle sonuçlandıran işçiler adına Gamze Kuz ve İMO’da direnişini kazanımla sonuçlandıran Cansel Malatyalı konuştu. Program Grup Adalılar ve Grup Yorum’un türküleri ve marşları eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi. Mitinge Emek ve Özgürlük Cephesi’nin yanı sıra Kazova’da direnişte olan işçiler de katıldı.

Bu yılki 8 Mart mitingi geçen yıllara göre kitle-sellik bakımından zayıf geçerken, sloganların ve taleplerin netliği dikkat çekti.

İstanbul’da 10 Mart günü Kadın Platformu’nun yaptığı miting sonrasında, Kürt kadınlarına dönük şoven bir saldırı gerçekleştirildi. Fenerbahçe-Bursaspor maçını seyretmek için İstanbul’a gelen Bursaspor’lu faşist taraftarlar, ulusal renklere bürünmüş kadınlara saldırdı. Saldırıda 10 kadın yaralanırken, polis saldıran faşistlere uzun zaman müdahale etmediği görüldü. Bir taraftan “barış” söylemlerini yükselten devletin, Kürt halkına dönük şoven kışkırtıcılığı sürdürdüğü bir kez daha ortaya çıktı.

GAZİ sadece katliam değil, DİRENİŞTİR!

Bundan 18 yıl önce, devlet Gazi'de bir katliam gerçekleştirdi. Amacı korku ve yılgınlık yaratmak, mezhep kavgasını körüklemektir. Direnişçi kimliğiyle bilinen Gazi mahallesinin ortasına bir bomba gibi

düştü, kontrgerillanın kahvehane saldırısı.

Ancak devletin amacı, hedefine ulaşmadı. Saldırı, komünistlerin ve devrimcilerin gücüyle, çok daha güçlü bir direniş ateşini tutuşturdu. Etkisi Gazi ile sınırlı olmadı, bütün emekçi semtlerinde işçi ve emekçilerin bilincinde, devletin katliamcı yüzüne karşı öfke bilendi. Tam da bu nedenle, 18 yıldır her 12 Mart, bir taraftan faşizme karşı öfkenin, diğer taraftan mücadele coşkusunun yükseldiği bir güne dönüştü.

18. yılında da Gazi katliamı protesto edildi

Gazi katliamı ve direnişinin 18. yılında da devrimciler ve Gazi halkı, yürüyüş ve mezar anmaları gerçekleştirdi. Katil devletten hesap sorulacağını öfkeli bir şekilde haykırdığı anma programları, son yıllara göre daha kitlesel geçti.

İlk anma programını Proleter Devrimci Duruş, Mücadele Birliği, Demokratik Haklar Federasyonu, Devrimci Hareket ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun oluşturduğu Gazi 12 Mart Platformu yaptı. Gazi 12 Mart Platformu imzalı "Gazi katliamını unutmadık, unutturmayacağız" pankartının arkasında, saat 08.30'dan itibaren toplanmaya başlayan Platform bileşenleri, saat 10.00'a doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Katil devlet hesap verecek", "Gazi faşizme mezar olacak", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları haykırıldı.

Proleter Devrimci Duruş okurları da yürüyüşe pankart, flama ve Zeynep Poyraz ve Hakan Çabuk'un fotoğraflarını taşıyarak katıldılar. Kortejin ana gövdesini Gazili emekçilerin oluşturması son derece önemliydi. Kortejde yürüyüş boyunca, "Gazi faşizme mezar olacak", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Zeynep Poyraz ölümsüzdür", "Hakan Çabuk ölümsüzdür", "Marks, Engels, Lenin, Stalin, Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları atıldı.

Gazi şehitlerinin mezarına gelindiğinde, program Gazi şehitleri şahsında yapılan saygı duruşuyla başladı. 12 Mart Platformu adına yapılan açıklamada, son dönemde artan saldırılara değinildi ve şunlar söylendi: "Faşist devlet ve güdümündeki katiller sürüsü yeni Maraşlar, Sivaslar,

Gaziler, Uludereler yaratmak için saldırıyorlar. Faşist devletin her türlü saldırısına ve gerici propagandalarına karşı Alevi, Sünni, Kürt, Türk

ayrımı yapmaksızın birleşmeli ve mücadele etmeliyiz. Faşist devlet sömürü düzenini ayakta tutmak için her zaman yeni katliamlara başvuracaktır. Gazi'nin, 19 Aralık'ın, Roboski'nin hesabını sormak ancak kurulu düzene karşı devrim mücadelesini büyütmekle mümkündür. Katliamlarla varlığını sürdüren faşist devletten hesap sormak için 12 Martta Gazi'de yakılan mücadele ateşini büyüteceğiz."

Program Grup Emeğe Ezgi'nin söylediği marşlar ve atılan sloganlarla sona erdi. Anmaya, Zeynep Poyraz yoldaşımızın ailesi de katıldı. Kaldıraç da 12 Mart Platformu'nun anmasına destek verdi.

12 Mart Platformu'nun anmasının bitmesiyle birlikte, Proleter Devrimci Duruş okurları, Zeynep Poyraz'ın mezarı başında anma yaptı. Saygı duruşuyla başlayan anmada yapılan konuşmada "İhtilalci komünist şehitlerin bıraktıkları mirası sonuna kadar götüreceğiz olanlar, Bolşevik'lerdir. Zeynep yoldaşın mezarı başında bir kez daha bu kavgayı devrime ve sosyalizme kadar götüreceğimize söz veriyoruz" denildi. Konuşmanın bitmesinden sonra, "Biz çelikten biz Bolşevik müfrezeyiz", "Orak-çekiç-silah-yıldız bayrağımız", "Yaşasın Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği (Bolşevik)" sloganlarının atıldığı duyuldu. Anmayı mezarlıkta bulunanların ilgiyle izledikleri gözlemlendi.

Bu yıl ayrıca Gazi ve Ümraniye şehit ailelerinin yanı sıra ESP, HDK ve Halk Cephesi ayrı ayrı anma programları gerçekleştirdi. Bu yılın önemli bir tartışma konusu ise, geçtiğimiz yıl polis müdürleriyle yemek yiyen Cemevi yöneticilerinin durumu oldu. Her yıl Cemevi'nde yemek veren aileler, polisle kurulan bu ilişki açıklanmadığı sürece, Cemevi ile ortak bir etkinliğe katılmayacaklarını açıkladılar. Ailelerin reddettiği ilişkiyi HDK kurdu. Cemevi'nde yemek ve etkinlik düzenleyen HDK, kitlenin büyük tepkisini alan Cemevi yöneticilerinin yanında yer almış oldu.

Gün boyunca resmi polisin hiç ortalıkta görünmemesi dikkat çekti. 12 Mart günü Gazi, işçi ve emekçilerin, devrimci-demokratlarını.

Platformun çalışmaları

12 Mart Platformu anmadan günler önce anma programının çalışmasına başladı. Gazi Mahallesi'nde Platform'un imzasını taşıyan büyük boy ozalitler, dükkanlara iç mekan afişleri yapılarak, Gazi halkı anmaya çağırıldı. Dörtöl'da kitlesel bildiri dağıtımlarının yanı sıra evlere de gidildi. Gazi Son Durak'tan başlayarak megafon eşliğinde ajitasyonlarla Gazi halkına katliamın neden yapıldığı anlatıldı.

Gazi 12 Mart Platformu, 2 Mart günü, anmaya çağrı amaçlı bir yürüyüş ve basın açıklaması örgütledi. 18.30'da Eski Karakol durağında toplanan platform bileşenleri Gazi şehitlerinin resimlerinin yer aldığı büyük pankartın arkasında flamalarla kortej oluşturdu. Sloganlarla Cemevi'ne kadar yapılan yürüyüşün ardından, 12 Mart Platformu'nun, Gazi katliamı ve direnişinin anlatıldığı, 12 Mart'ta yapılan anmaya çağrı yapıldığı bildirisi okundu. Sinevizyon gösterimiyle süren eylem, Grup Emeğe Ezgi'nin söylediği marşlarla bitirildi.

"Yaşasın Gazi Direnişimiz", "Gazi Katliamının Hesabını Soracağız", "Taş... Yürek... Barikat... Yaşasın Gazi Direnişimiz", "Kadın Erkek Elele, Mücadeleye", "Emekçi Kadının Sahiplendiği Kavga Yenilmez", "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz" yazılı PDD imzalı afişler, başta Gazi Mahallesi olmak üzere, çeşitli emekçi semtlere yapıştırıldı.

Gazi Mahallesi'nde, 3 Mart günü, Gazi direnişinin konu alındığı bir etkinlik gerçekleştirildi.

Enflasyon ve ücretler

“İşçileri, memurlara enflasyona ezdirmeyiz”, “Enflasyon oranında ücretlerde artış yapıldı” şeklinde açıklamalar, asgari ücret belirleme süreçlerinde sık sık tekrarlanır. Ve “enflasyona göre asgari ücrete artış yapıldı” denir. “İşçiler enflasyona ezdirilmedi” diye de eklenir.

Benzer açıklamalar TİS süreçlerinde, mesela “ilk dönem için yüzde 10 zam, ikinci dönem için enflasyon oranında artış olacak” şeklinde yapılır.

Asgari ücret belirleme sürecinde TÜİK de (Türkiye İstatistik Kurumu) devreye gider. Enflasyon oranı ve açlık-yoksulluk sınırını açıklar, asgari ücret tutarı önerisinde bulunur. Asgari ücret tespit komisyonu, TÜİK’in açıklamalarını referans alarak asgari ücreti belirler.

Prosedür, yani işleyiş böyledir. Fakat sonuçta ne TÜİK’in tespitleri belirleyici olur; ne de asgari ücret tespit komisyonunun varlığı...

Asgari ücret tespit komisyonu, ortaoyununun başka bir şey değildir. Her şey hükümet tarafından önceden karara bağlanmıştır. Asgari ücret tespit komisyonunun toplantıları göstermelidir. Kaldı ki, TÜİK’in rakamları, hiçbir zaman gerçekleri yansıtmaz. Devlet kurumları kitleleri kandırmak, gözünü boyamak için vardır. Rakamsal oyunlarla gerçekleri olduğundan farklı gösterirler. Enflasyon da bu şekilde düşük gösterilir.

Asgari ücretin, genel olarak ücretlerin enflasyon oranları üzerinden hesaplanması, burjuvazinin bilinçli olarak tercih ettiği bir şeydir. Çünkü rakamlarla oynayarak, ücretler artıyormuş, halkın geçim koşulları iyileşiyormuş gibi gösterirler. Oysa gerçek ücretler sürekli düşmektedir.

Burjuvazinin azami karı ise, hep yükselmektedir.

Asgari ücrete yüzde 4 gibi komik zam yapılırken, temel tüketim maddelerine yüzde 30-40 gibi zamlar bindirilir. Ücretlere yapılan zamları konuşurlar, ama temel ihtiyaçların ne oranda arttığını gizlerler. Dolayısıyla yoksulluk, açlık, tam olarak gösterilmez.

Hileli enflasyon oranları

Türkiye’de enflasyon ölçümleri bir sepet mal üzerinden yapılmaktadır. Sepette ne olacağını da devletin kurumları belirler. Sepet sürekli değişir. O dönem hangi ürünler uygunsa, sepet ona göre belirlenir. Mesela büyük marketler haftalık-aylık kampanyalar düzenlerler. Bir ürünün fiyatını düşürürken, düşürdükleri ürünün fiyatını diğer ürünlere eklerler. Düşük aldığınızı sandığınızın ürünün fiyatını diğer ürünlerden çıkarırlar. İşte devletin enflasyon hesaplaması bunun gibi hilelerle doludur.

Son on senede Türkiye’de kişi başına gayri safi milli hasıla (GSMH) 3.519 dolardan 10.457 dolara yükseldi. Bu yüzde 297 artış demektir. Yine aynı dönemde yıllık asgari ücret 1.884 dolardan 6.124 dolara çıktı. Bu da yüzde 325 artıştır. Yani AKP

Ücret artışlarında, “enflasyon oranında zam” bir tarafa bırakılmalıdır. Ücret pazarlığı gerekli çalışma saatleri ve çalışma saatleri üzerinden yapılmalı, gerçek ücretlerin yükseltilmesi kavgası verilmelidir. Mücadeleyi ücret artışının da ilerisine taşıyıp, ücretli kölelik düzeni kapitalist sisteme yöneltmek gerekir.

döneminde dolar bazlı asgari ücret artışı, kişi başına düşen GSMH’den daha fazla arttı!

Bu istatistik, AKP döneminde işçilerin gelirinin üç kattan fazla arttığını gösteriyor. Öyle mi gerçekten?!

Öyle olmadığını, kendi kurumları olan TÜİK’in rakamları bile söylüyor. TÜİK, açlık sınırını 900 TL’nin üzerinde hesaplayarak, 2012 yılında asgari ücretin 1000 TL olması gerektiği önermişti. DİSK’in araştırmasına göre ise, son 10 yıl içerisinde gerçek asgari ücret artışı yüzde 325 değil, yalnızca yüzde 35. Dahası, 2005’ten günümüze saatlik gerçek ücretler üzerinden baktığımızda, gerçek asgari ücretin yüzde 17 düştüğünü belirtiyor. Yine DİSK-AR’ın araştırmasına göre, Şubat ayı açlık sınırı 1072, yoksulluk sınırı 3 bin 389 TL.

Açlık, yoksulluk sınırında rakamlar böyleyken, devletin işçilere verdiği asgari ücret 774 TL. Birakalım sendikaların tespit ettiği oranları, kendi kurumları olan TÜİK’in tespit ettiği oranın da çok altındadır. Asgari ücret, isminden de anlaşılacağı gibi, dört kişilik bir ailenin asgari geçimini (besin, giyim, yakıt, barınma, sosyal, kültürel aktiviteler vb.) sağlanmasına yetecek ücrettir. Dolayısıyla yoksulluk sınırı tespitinin üzerinde, yani 3389 TL’nin üzerinde olması gerekir. Ama verilen asgari ücret, açlık sınırının altındadır. Bu yüzdendir ki, sefaletin sefaleti bir ücrettir.

Kapitalizmde ücret sistemi

Kapitalist sistemde iki çeşit ücret sistemi uygulanır: Zamana göre ücret, yani saat ücreti, ya da parça başı ücret.

Esnek çalışma biçimlerinin uygulanmasıyla beraber, ücretler de esnekleştirildi. Saat ücreti yok denecek kadar azaltıldı. Yaygın olarak uygulanan; parça başının başka bir versiyonu olan, performans göre ücret sistemidir. Kayıtdışı çalıştırmanın yaygın olduğu illerde, organize-sanayi bölgelerinde bir sistem de yoktur. Patronlar kendi keyiflerine göre ücret uygulaması yapmaktadırlar. Asgari ücretle çalışan şanslı gözükmemektedir. Asgari ücretin yarısına işçi çalıştırmaktadırlar.

Nasıl ki, patronlar azami kar için esnek çalışma biçimlerini dayatıyorlarsa, ücretlerde de esnek ücret

uygulaması dayatılmaktadır. Bu yüzden zamana göre, yani saat üzerinden ücret sisteminin yerine, performans göre ücret, enflasyon oranında ücret sistemine geçilmiştir. Enflasyon oranları üzerinden hesaplanan ücretin kazananı patronlar olurken, kaybeden de işçilerdir.

Verilen ücreti de, emeğin karşılığı verilmiş gibi yansıtır. Oysa verilen emeğin karşılığı değil, tüketilen işgücünün çok azının karşılığıdır. Değeri yaratan emektir, karşılığı olmaz. Bu yüzden “emek en yuce değerdir” denir.

İşçi kendisinin ve ailesinin ihtiyacı olan temel geçim maddelerini sağlamak için, işgücünü patrona kiraya verir. Çalışma zamanı içerisinde tükettiği işgücü eşdeğerinde değer üretir. Diyelim ki, işçinin günlük temel geçim giderleri 50 TL olsun. İşçi 50 TL’yi 6 saat

işgücü tüketerek kazanıyor. İşçinin 6 saat çalışması gerekir. Bu gerekli çalışma zamanıdır. Bunun karşılığını da ücret olarak alır, fakat patronlar 12 saat çalıştırırlar.

Özel mülkiyete dayalı kapitalist sistemde üretim azami kar için yapılır. Azami kar için yapılan üretim de, patronlar işçileri gerekli çalışma saatlerinin çok çok üzerinde çalıştırırlar. Ve bu fazladan çalıştırmanın karşılığını da vermezler; gasp ederler. Üretim yoğunlaştıkça, gerekli çalışma saatleri kısalır, fazladan çalışma saatleri uzar. Veya fazladan çalışma saatleri daha yoğunlaştırılır.

Asgari ücret uygulamasında da görüldüğü gibi, gerçek ücret, sefalet ücreti olur; gaspettikleri artı değer büyür. Buna istatistik oranlarındaki hileleri de eklediğimizde, uçurum daha da büyür.

Asgari ücret de dahil, genel olarak, enflasyon oranında ücret sistemi uygulanmaktadır. Bazı işçi sendikaları da, “enflasyon oranında zam” uygulamasını savunarak, burjuvazinin değirmenine su taşırlar. Enflasyon oranında ücret belirleme sisteminde ücretler artırılabilir, çalışma saatleri uzatılarak yapılan zammın bir kıymeti olmaz. Bu yüzden ücretler enflasyon oranında değil, çalışma saatleri üzerinden belirlenmelidir.

Gerek asgari ücret, gerek TİS süreçlerindeki ücret artışlarında, enflasyon bir tarafa bırakılmalıdır. Ücret pazarlığı gerekli çalışma saatleri ve çalışma saatleri üzerinden yapılmalı, gerçek ücretlerin yükseltilmesi kavgası verilmelidir. Dahası mücadeleyi ücretlerde artışın da ilerisine taşıyıp, ücretli kölelik düzeni olan kapitalist sistem yöneltmek gerekir.

Çalışma Bakanı açıkladı: “800 TL büyük para!”

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, bir televizyon kanalında “4 kişilik bir ailenin asgari ücretle geçinip geçinemeyeceği” sorusu üzerine “geçinemezsiniz diye bir şey yok, ona mahkumsanız 800 lira büyük para” dedi.

Hatırlanacaktır, geçtiğimiz yıl milletvekili maaşı 8 bin iken “bununla geçinemiyoruz” diyerek, maaşlarını 11 bine çeken yasayı meclisten geçiren de, aralarında Faruk Çelik’in de bulunduğu milletvekilleri. 8 bin ile geçinemeyen bu vekiller, hiç utanmadan işçilerin 800 ile geçinebileceğini söyleyebiliyor. “Ona mahkumsanız” diyor bir de! İşçileri “ona mahkum” edenlerden biri de kendisi değilmiş gibi! Faruk Çelik, Çalışma Bakanı olarak asgari ücreti belirlemek için oluşan tespit komisyonunun başkanı! O komisyonda sendika ve patron temsilcileriyle bürokratlar bulunuyor. Bürokratlar, zaten patronların hizmetinde olduğu için, işçiler baştan yeniliyor. Sendikalar da büyük oranda sarı işbirlikçi olunca, işçilerin hakkını savunacak kimse kalmıyor. Dolayısıyla komisyon tamamen patronların çıkarlarını gözeterek asgari ücreti belirliyor.

Türkiye’de net asgari ücret 1 Ocak-30 Haziran 2013 tarihleri arasında 773 lira olarak belirlenmiş durumda. Devletin resmi kurumu Türkiye İstatistik Enstitüsü TÜİK bile, asgari ücret belirlenirken 1025 lira olması gerektiğini söyledi. Kaldı ki bu rakam, salt bir kişinin geçimi üzerinden hesaplanmış bir rakamdı. DİSK’in araştırmasına göre, 4 kişilik bir ailenin Şubat ayı açlık sınırı 1072, yoksulluk sınırı 3 bin 389 lira.

Asgari ücretle ilgili yasada “İşçilere normal bir çalışma günü karşılığı ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücret” şeklinde tanımlanan asgari ücret, bırakalım tüm bu ihtiyaçları, sadece gıda ihtiyacını bile karşılamaya yetmiyor.

Çelik sözlerinin devamında, “asgari ücret taban fiyattır, işverene bundan aşağı teklif yapamazsınız demektir, ama daha yükseğini vermeyin anlamı taşımaz” diyerek durumu düzeltmeye çalışıyor. Ama o da çok iyi biliyor ki, “asgari ücret” artık geneli kapsayan bir ücret haline gelmiş durumda. Keza kayıtdışı çalışmanın çok yaygın olduğu alanlarda ve özellikle de Kürt illerinde, “asgari ücret”in, gerçekte “azami ücret” olduğu; ezici çoğunluğun bunun altında ücretlere çalıştığı da sır değil.

Bugün Türkiye’de 16 milyon kişinin ücretli çalıştığı, bunların yüzde 47’sinin ise asgari ücretli olduğu rakamlarla ortada. SGK kayıtlarına göre, yaklaşık 8 milyon kişi asgari ücretle çalışıyor. Bu durumda çalışanların yarısı, asgari ücrete talim ederken, diğer yarısının büyük bir bölümü de -ücretler asgari ücret baz alınarak belirlendiği için- 1000 ila 1500 civarı alıyorlar.

Sözde asgari ücret her yıl artıyor. Oysa yapılan zamlarla gerçek ücretler sürekli düşüyor. Son asgari ücret ile işçiler 14 ekmek daha az alabiliyorlar. Aynı durum elektrik, su, doğalgaz gibi zorunlu harcamalar için de geçerli. Asgari ücretlinin elektrik ücreti karşısında alım gücü yüzde 7, su karşısında yüzde 5.6, doğalgazda yüzde 12.7 oranında azalmış durumda.

Yıl	Net asgari ücret	En düşük kamu çalışanının maaşı
2003	226.00	374.63
2011	629.95	1.270.45
2012	740.00	1.450.00

Sendikalar da hedefte!

25 Mart 2013 günü, DİSK’e bağlı Genel-iş ve Türk-iş’ten Hak-iş’e geçen Liman-iş sendikalarının genel merkezlerine polis baskını düzenlendi. Baskınlarda kimse gözaltına alınmadı, hiçbir “suç” unsuruna rastlanmadı. Amaç zaten bir şey bulmak değil; gözdağı vermek, sendikaların üzerinde terör estirmekti.

Baskınlar sabah saat 5.30’da doğrudan Terörle Mücadele Şubesi tarafından gerçekleştirildi, helikopterler, özel hareket timleri kullanıldı, 47 kapı kırıldı, içerideki eşyalar tahrip edildi.

Devletin gerekçesi AKP ve Adalet Bakanlığı binalarına yönelik eylemi gerçekleştiren kişileri aramak ve “DHKP-C operasyonu” gerçekleştirmek olarak açıklanmıştı.

DİSK Yönetim Kurulu baskınlarla ilgili olarak, “AKP terörüyle bütünleşen devlet vandalizmi sendikaları tahrip ediyor” başlıklı bir basın açıklaması yayımladı. Genel-iş’in düzenlediği basın açıklamasına KESK Genel Başkanı Lami Özgen, Eğitim Sen Merkez Yürütme Kurulu üyeleri katıldı. Genel-iş başkanı Erol Ekici açıklamasında, tüm baskılara rağmen mücadelenin süreceğini vurguladı. Daha sonra söz alan Lami Özgen ise, “DİSK ve diğer demokrasi güçleriyle mücadelemizi birleştireceğiz” dedi.

PTTde özelleştirmeye karşı grev

PTT emekçileri, “Posta Hizmetleri Kanun Tasarısı” adı verilen ve PTT’nin özelleştirilmesini amaçlayan kanun tasarısının görüşüldüğü 27 Mart’ta greve gitti. 3 Mart’ta hazırlanan tasarı komisyonlarda görüşülmeye başlamıştı.

KESK’e bağlı Haber-Sen, Kamu-Sen’e bağlı Bağımsız Haber-Sen, Türk Haber-Sen ve Birlik Haber-Sen üyeleri, Türkiye genelinde PTT müdürlükleri önünde eylemler gerçekleştirdi. Sabah saatlerinden itibaren “Bu işyerinde grev vardır” pankartlarını asan emekçiler, kitleyi tasarıyla ilgili bilgilendirdiler. İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Diyarbakır ve birçok yerde yapılan eylemlerde tasarı protesto edildi. Yapılan basın açıklamalarında, PTT’nin şirkete dönüştürülerek, emekçilerin işgüvencesinin ve güvenliğinin yok edileceği, düşük ücretlerle çalıştırılacağı, ucuz olan PTT hizmetlerinin pahalı hale getirilerek insanların mağdur edileceği vurgulandı. PTT’nin peşkeşine izin veremeyeceklerini belirten emekçiler, tasarının geri çekilmesini istediler.

Greve yönelik baskılar, daha örgütlenme sürecinden itibaren başladı. Grev öncesinde, PTT müdürleri emekçileri sendikadan istifa etmeye zorladı. Grev sırasında ise Ankara ve Denizli başta olmak üzere kimi yerlerde PTT müdürleri eyleme müdahale etmeye, grevcileri grevden vazgeçirmeyi hedefleyen konuşmalar yapmaya çalıştılar. Ancak bu çabalar kamu emekçilerinin direnişine çarparak etkisizleşti.

Meclisteki tasarının görüşülmesinin ileri ve belirsiz bir tarihe ertelenmesi ise, grevin amacına ulaştığını gösteriyordu. Bu eylem, kamu emekçilerinin önemli bir kazanımı oldu.

“Davamıza birlikte sahip çıkalım”

Kuzu Deri’de, Deri-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan 3 işçinin direnişi, fabrika önünde devam ediyor. 100’lü günleri geride bırakan işçilere Zeytinburnu halkının ve çevrede bulunan işçilerin desteği de sürüyor. Direniş, sömürünün ve ağır çalışma koşullarının had safhada olduğu Zeytinburnu bölge-sindeki emekçilerin de sesi olmuş durumda.

Zeytinburnu, tarihi direnişlerle dolu bir ilçe. ‘90’lı yılların başına kadar Kazlıçeşme’de büyük fabrikalarda yapılan deri üretimi, sonrasında Tuzla’ya taşındı. Ancak merdivenaltı ya da bodrum üretimi diye tabir edilen üretimler hiç bitmedi. On binlerce işçi, lüks mağazalarda yüzlerce dolara satılan ürünleri, bodrum katlarında insanlık dışı koşullarda yapıyorlar. Sigortasız, güvencesiz bir şekilde, düşük ücretlerle, kapılar üzerlerine kilitlenerek çalıştırılan işçiler, sesini çıkarttıklarında işten atılıyorlar.

Kuzu Deri ise 1960’tan beri faaliyette. Ünlü markaların üretimini yapıyor. Her yıl milyonlarca lira kar ediyor ama işçiler düşük ücretlerle çalıştırılıyor. Bir deri ürününün ortalama fiyatı 500-600 dolar iken, uzun yıllar çalışan bir işçinin aldığı ücret 1.500 lira! İşçilerin büyük çoğunluğunu akrabalarından-köylülerinden seçen patronlar, “size iş verdik, minnet edeceksiniz” diyerek kölece koşulları dayatıyorlar.

İşçiler bu koşullara karşı Deri-İş’te örgütlenmeye başladılar. Patron ise işten atma saldırısıyla karşılık verdi. Önce bir işçi, ardından 3 işçi daha atıldı. Sendikaya üye olanların istifa etmesi için baskı uygulandı. Bir kısmı istifa etti.

İşçiler, her gün fabrika önünde bekleyişlerini sürdürüyor. İşçilere, bölgedeki devrimci ve ilerici güçlerin desteği sürüyor. Kuzu Deri işçileri de diğer direnişlerle dayanışma içinde. Tuzla’daki İsmaco işçilerinin eylemine katılıp destek verdiler. Lüleburgaz’da SGBP’nin düzenlediği mitinge katıldılar. Direnişlerine destek verilmesini istiyorlar.

Kuzu Deri işçilerinin direnişlerinin 99. gününde Mehmet Şefik Dağ, Ömer Yılmaz ve Yücel Atasoy ile kendilerinin ve bir bütün olarak Zeytinburnu’nun çalışma koşullarını konuştuk. Sendikal örgütlenmeye nasıl başladıklarını ve direnişlerini bize anlattılar.

Mehmet Şefik Dağ: İlk direnişi başlatan benim. 63. günde Ömer Yılmaz arkadaşımız bana katıldı. Üstelik kendisi patronun hem köylüsü hem de akrabası. Son olarak da iki hafta önce işyerindeki işçi temsilcimiz Yücel Atasoy katıldı bize. Halkın ve Zeytinburnu havzasındaki işçilerin de ilgisi yüksek.

İlk önce patronun büyük oğlunun hakaretlerinden dolayı sendikal örgütlenmeye ihtiyaç duyduk. 40’a yakın kişi sendikalı oldu. 84 kişi çalışıyordu, ama şimdi sayı 70-75’e düştü. Tehditlerle, sorgu odalarıyla sendikaya üye olanları istifa ettirdiler. Çalışma saatleri sabah 08’den akşam 19.00’a kadardı. İş olduğu zaman gece 24’e kadar çalıştığımız, hatta sabahladığımız oluyordu. Mesai ücreti saatlere göreydi. Ama parça başı çalışan arkadaşlarımız daha çok sömürülüyordu ve mesai alamıyorlardı. Buradaki çalışma koşulları -Zeytinburnu havzası için de söylenebilir- hiçbir yerde yok. Çoğu bodrumda çalışıyor.

Ömer Yılmaz: Bize karşı akrabalık ilişkilerini kullanarak, köydeki büyüklerimizi kullanarak susturmaya çalışıyorlardı. “Biz akrabayız, yıllardır yanımızda çalışıyorsunuz. Biz bunu haketmedik” diyorlardı. Oysa ‘95

yılından beri her işlerini yaptık. Bizim de çocuklarımız var, Amerika’da okusun istemiyoruz ama çocuklarımızı zı dershaneye vermek için bile aracı koyacak noktadayız. Öyle bir mahcubiyet içindeyiz. Bu işyerinde milyonlarca dolar ihracatlar yapılıyorsa, bizim de burada hakkımızın tam anlamıyla verilmesi gerekiyor. Bunun için sendikaya üye olduk. Sendikaya üye olduktan sonra, sorgu odasına çektiler. İtiraf edenlere 102 lirasını verip istifa ettiriyorlardı. Bizimle hiçbir şekilde konuşmuyorlar, selam vermiyorlardı, çalıştığımız bölümlere uğramıyorlardı.

Mehmet: Bunu yapanlar, patronun işbirlikçileriydi. Yoksa sendikaya üye olan arkadaşlarımız dik duruşlarını sürdürüyorlar. İstifa edenlerin bir kısmı tekrar üye oldular. Üyelik kağıtları bizde ve üye olmak isteyenlere veriyoruz.

Ömer: Üyelerimiz her zaman direnişin ve bizim arkamızdalar. Ben 16 yıl çalıştım, bundan sonra da hakkımın verilmesi için bu yola başvurdum. Suç işlemedik, sendikalı olmak yasal hak. Onlar beni bir haftalık izne gönderdiler. “Düşün, taşın öyle gel” dediler. İşe dönüşümde 25. Maddeden işten atıldılar. En kötü maddeydi bu. Sigortadan ve işsizlik fonundan yararlanamıyorum. Eşim, çocuğum hasta oldu, ilaç dahi alamadım. Kredi kartımı ödeyemiyorum. Ama patronlar bunu düşünmediler. 16 yıl çalışan insana bu reva mı?

Yücel Atasoy: 26 seneden beri bu firmada çalışıp emek veren bir işçiyim. 6 aydan beridir sürecin içerisindeyiz. Hakkımızı alamadığımızdan ve işyeri içindeki şartlardan dolayı sendikalı olmaya karar verdim. Maksudumuz, bozuk giden düzeni, arkadaşlarımızla beraber sendikamız aracılığıyla düzeltmek. Patron bunu kendisine ortak oluyormuşuz gibi algıladı. Bize baskı uygulamaya başladı. Biz direndiğimiz için işten atıldık. İşten atıldıktan sonra da baskı sürdü. “Burada durmayacaksınız” denildi. “Evinize gideceksiniz” denildi. Ama hangi koşullarda olursa olsun beraber yola çıktığımız arkadaşlarımızla ayrılmayız. Bu yolun sonu sendikayla işe geri dönüş olacaktır. İşe iade davalarımızı açtık. Biz içeriye de girsek, dışarıda da kalsak mücadelemize devam edeceğiz. Çünkü haklı olduğumuza inanıyoruz. İçerideki arkadaşlarımızla hala güçlü bir şekilde örgütlenmeye devam ediyoruz. Onlar ellerinden geleni yapıyorlar. Onlara da buradan teşekkür ediyorum.

Zeytinburnu genelinden de bahsedelim. Burada insanlar sabah 08.00’de içeriye girip gece 22.00’de çıkarlar. Yemekleri nerelerde ucuz ve adi yerler varsa orada yerler. Ağır çalışma koşullarının her türlü burada. Afrika’daki insanlar bile daha iyi koşullarda yaşıyorlar dersek abartmış olmayız. Biz burada bir nevi onların da sesi oluyoruz. Parçabaşı sistemde çalışan insanlar çok zor durumda. “Artık bu sistemi kaldırın” diyoruz. Gelin elele tutuşalım, mücadelenin içinde olalım diyoruz. Olmayanlara da sitem ediyoruz. Burada 100 gündür direniyoruz. Kendimiz için değil sadece. Bizleri ziyaret edin, yanımızda olduğunuzu hissettirin. Bir merhabanın bile değeri büyük. Herkese bu köşe başında derdimizi anlatıyoruz. Yanımızda olurlarsa ne kadar güçlü olduğumuzu gösteririz.

Yücel: Bu, Zeytinburnu’nda 40 sene sonra yapılan bir direniş. Bunun örnek olması lazım. Kötü koşullar-

da, sigortasız çalışma, eksik prim bu bölgede, iş varsa çalışma yoksa kapı önüne konma bu bölgede. Sayılacak o kadar çok şey var ki... Ama bütün lüks mağazalar da bu bölgede. Bodrum katında çalışan işçilerin üzerinde lüks mağazalar var. En lüks araçlar geliyor buralara. Küçük dükkanlardan milyon dolarlar kazanıyorlar. Bodrumlarına gittiğinizde gerçekleri görürsünüz. Üzerinizde lağım boruları, altınızda koca koca fareler geçer. Önünüze Uganda’daki mahkumlar gibi kaplarla yemek getirirler. Mesailerde çeyrek ekmek arası peyniri reva görürler size. Diktiğiniz işleri 400-500 dolara satarlar. Hani kardeşlik vardı.

Bizim isyanımız buna. Yoksa hepimiz de yetenekli işçileriz, gidip rahat rahat iş bulabiliriz. Onun için diyoruz ki, yerimizi terk etmeden duralım ve orayı düzelteyim. Onlar 3. 4. katlarda kendilerine lüks bürolar yapıyorlarsa, biz de giriş katlarında, birinci katlarda, daha sağlıklı koşullarda çalışmak istiyoruz.

Mehmet: Kalifiye elemanız biz. Overlok bölümünün ustasıyım. Biz üçümüz de tek tek bir işyerini yönetebilecek durumdayız. Elimizden her iş gelir. Mağdur değiliz. Sendikayı sokmak için buradayız. Onurumuz için buradayız. Tüm deri işçileri hakkını alsın istiyoruz.

Yücel: 2-3 ay ücretsiz izine gönderiliyor insanlar. Bu insanlar ne yiyor, ne içiyor sormuyorlar bile. Arkadaşımızı işten attılar, hiçbir şeyden yararlanamıyor, sigortadan, işsizlik parasından. Bu kadar nankörlük olur mu? Bu insan ne yaptı? Senin babanı mı öldürdü?

Mehmet: Burası direniş boyunca Çalışma Bakanlığı’nın bürosu gibi oldu. Bugün bir arkadaş geldi, diyor ki; “8 aydır çalışıyorum, sigortasızım. Hanımım hastalanmış...” Hakkını ara dedik, telefon numaralarını verdik. İnsanlar başına gelmedikçe anlamıyorlar. Bize de “başınıza gelmeden hakkınızı aramadınız” diyebilirler, ama her çalıştığımız yerde hakkımızı aradık. Sendikal faaliyete ilk burada başladık. Örgütlülük apayrı.

Ömer: Sabah bir arkadaş geldi. “2 yıldır çalışıyorum. Bugün beni ücretsiz izne gönderdiler. Ne yapabilirim” diye sordu. Ben de “yarın buraya geleceksin, sendika şube başkanı gelecek ve bilgi alacaksın. En önemlisi sendikalı olacaksın” dedik.

Yücel: Devletin kurumları da yeterince hizmet yapmıyor. SSK’sız insanlar üstlerine kapılar kilitlenerek çalıştırılıyor. Denetlemiyorlar. Gelen memurlara rüşvet veriyorlar. Kısacası bu dava bizim davamız, kimsenin davası değil. Biz eğer davamıza sahip çıkmazsak, kimse bize sahip çıkmaz. Gelin davamıza birlikte sahip çıkalım, bu mücadelenin içinde sizin de katkınız olsun, burayı düzeltelim diyoruz.

Kamu işçilerini ilgilen-diren toplu iş sözleşmesi süreci başladı. Süreçle ilgili Türk-İş Genel Merkezi, 21 Şubat'ta bir toplantı gerçekleştirdi.

Toplantıda, süreci yönetmek için sözleşmeye muhatap tüm sendikaların başkanlarının olduğu "Kamu Sözleşmeleri Koordinasyon Kurulu"(KSKK) oluşturuldu. Fakat çok geçmeden Tek Gıda-İş KSKK'dan ayrıldığını açıkladı.

Tek Gıda-İş yaptığı açıklamada, "şekilden öteye geçmeyen, gerçek fonksiyonunu yerine getirmekten uzak kalan bir yapı içerisinde olmanın, işçilerin çıkarı için doğru olmayacağı"nı belirtti. Açıklamada, hükümetle yapılacak bir çerçeve anlaşmasını tanımayacaklarını, kamuda Türk-İş'in yetkili olmadığı da söyleniyor.

Nasıl bir süreçte TİS'e giriyoruz

Taşeronlaştırma, esnek çalışma, güvencesiz çalıştırma biçimlerinin giderek yaygınlaştığı, düşük ücret, ağır çalışma koşullarının dayatıldığı bir süreçte TİS'i karşılıyoruz. İşçi ve emekçilere dönük saldırılarını artıran devlet, emperyalist savaşta ABD emperyalizmine hizmet etmekten geri durmuyor. Ülke toprakları emperyalistlerin askeri üssü yapıldı. Besledikleri gerici çeteleri silahlandırarak Suriye üzerine saldırtıyorlar. İçeride ise, bütün toplumsal muhalefetli ezmeye çalışıyorlar. Devrimci kurumlar, sendikalar durmadan basılıyor, çalışanları, üyeleri hapse atılıyor. KESK ve DİSK baskınları, işçi ve emekçi kesimlere dönük en şiddetli gözdağıdır. Azami kara doymayan burjuvazi, hep daha fazlasını istiyor. İstiyorlar ki, işçi emekçilerin örgütlülüğü adına hiç bir şey kalmasın.

Fakat diğer taraftan burjuvazinin bu saldırılarına karşı oluşan tepki de oldukça büyük. Biriken öfke, eylem ve direnişlerle kendisini gösteriyor. Öyle ki, işten atılan, maaşını alamayan işçi ve emekçiler, çekip evine gitmiyor, eyleme geçiyorlar, direniş bayrağını yükseltiyorlar. **Mevzi direnişler, bir süreklilik halini aldı. Bu direnişler, sokak gösterileriyle, işgallerle, blokaj eylemleriyle birlikte yürüyor. Neredeyse hepsi kazanımla sonuçlandı, sonuçlanıyor.** Yani sıra kamu emekçilerinin esnek çalışma biçimlerine, performansa göre ücret sistemine vb saldırılara karşı, grev de dahil girdikleri eylem süreci, işçi-memur birlikteliğinin zeminini güçlendiriyor. Keza sürmekte olan ve halen bağitlanmayan metal işçilerinin TİS'leriyle çakışması, çok önemli bir avantaj sunuyor. Kısacası birleşik mücadelenin hem koşulları, hem dinamikleri oldukça elverişli durumda.

Koordinasyon kurulu, öncü işçilerin olmalı

TİS'ler, birbirinden farklı illerde, farklı işkollarında yüzbinlerce işçiyi ve ailesini ilgilendiriyor. Kamu sektörleri olmaları itibarıyla, daha bir önem kazanmakta ve dolayısıyla bütün işçileri, emekçileri etkilemektedir.

Böylesine belirleyici bir öneme sahip, sınıf mücadelesinde dönemsel olarak önemli bir yerde duran kamu TİS'leri, ciddi bir hazırlığı, örgütlenmeyi gerektiriyor. Bundan dolayıdır ki, işyeri komiteleri, koordinasyon kurulu, olması gereken örgüt biçimidir. Fakat koordinasyon kurulunu kimlerin oluşturduğu hangi sendikacıların olduğu, mücadele pratik-

Kamu TİS süreci başladı TİS'LERİN SATIŞINA İZİN VERMEYELİM!

leri vb. kurulun geleceğini belirler. **Türk-İş Genel Merkezi tarafından oluşturulan Koordinasyon Kurulu'nun, işçi sınıfı mücadelesine katacağı bir şey olmaz.**

Kurulun bileşenleri, sözleşmeye muhatap sendikalarından oluşsa da, değişen bir şey olmayacaktır. Gerek Türk-İş Genel Merkez Yönetiminin, gerekse sözleşmeye muhatap sendika genel merkez yöneticilerinin (ki bunların bir kısmı Türk-İş Genel Merkez Yöneticisi'dir aynı zamanda) tarihi ihanetlerle doludur. Bütün pratikleri işbirlikçilik ve TİS'leri satmak olan sarı sendikacıların oluşturduğu koordinasyon kurulu "bir şeyler yapıyoruz" görüntüsü vermekten başka bir şey değildir.

Bu kurulun işlevsiz ve görüntüden ibaret olduğu Tek Gıda-İş'in yaptığı açıklamada da belirtilmiştir. Tek Gıda-İş, "kamu TİS'lerinde görünürde bir koordinasyon kurulu, göstermelik bir anlaşma imzalamakta, ama daha sonra 'gemisini yürüten kaptan' misali her sendika kendi başının çaresine bakmaya mecbur bırakılmaktadır" diyor açıklamasında. Sanırsınız ki, Tek Gıda-İş sınıfıtan yana tavır takınıyor. Oysa öyle değil. TİS'leri satmada, işçilere ihanette diğerlerinden eksiği yok, fazlası var. Tekel işçilerinin direnişi bunun en çarpıcı örneğidir.

Satışa izin vermeyelim!

TİS'lerin satışını engelleyebilir ve TİS sürecini sınıfın çıkarına çevirebiliriz. Verili koşullar buna elverişlidir. Yeter ki, kendi gücümüze güvenelim! İnisiyatifi ele alıp taban örgütlülükleri oluşturalım ve bu örgütlülükleri işlevli kılabiliriz!

Bunun için başta devrimci-demokrat-ilerici işçiler ve şube başkanları, görevi omuzlama iradesini göstermelidir. Türk-İş'in ve sözleşmeye muhatap sendikaların genel merkezlerinin oluşturduğu koordinasyon kurulunu boşa çıkarmalıyız. Bu yüzden vakit geçirmeden **öncü işçilerden ve işyeri temsilcilerinin içerisinde yer aldığı işyeri komiteleri, genel ve bölgesel koordinasyon komiteleri oluşturarak sürecin sahibi olmalıyız.** Ayrıca halihazırda süren Metal TİS'lerini göz önüne alarak, metal işçileriyle ortak mücadele için bir dayanışma komitesi, TİS'leri ortaklaştırma komitesi oluşturmalıyız.

İşbirlikçi sendikacıların ne yapacaklarını hiç beklemeden hızlı adım atmamız. "Hele bir

bakalım koordinasyon kurulundan ne çıkar, sendikacılar ne yapar" beklentisine girmenin bir yararı yok. Onların ne yapacakları bellidir.

TİS'ler satıldıktan sonra ah-vah etmenin, söylenmenin de bir anlamı yoktur. Görev bizim deyip, göreve sarılmamız. **Başlıca taleplerimiz; esnek çalıştırma biçimlerine,taşeronlaştırmaya, güvencesiz çalıştırmaya hayır, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, insanca yaşayabileceğimiz ücret vb.'dir.**

Her TİS sürecinde devlet ve patronlar, esnek çalışma biçimlerini dayatırlar. Patronlar sözleşmeye esnek üretim biçimleriyle mi geliyor, biz de 'esnek üretim biçimlerine hayır'la yetinmeyerek, esnek üretim uygulanan yerlerde bu uygulamanın kaldırılmasını talep edelim. Hatta dayatalım. Yine her TİS sürecinde ve bağitlandıktan sonra karşılaştığımız diğer önemli bir husus, ücretlerdir. TİS'ler genellikle ilk dönem "yüzde bilmem kaç oranında artış", ikinci dönem "enflasyon oranında artış yapılacak" şeklinde bağitlanır. "Enflasyon oranında artış" bir tuzaktır. Kaldı ki ilk dönem verilen rakamsal yüzde de çok düşük olur. Ama enflasyon oranında artış denilerek, ücretler daha da düşürülür. **Burjuvazi rakamlarla oynayarak enflasyonu istediği gibi göstermektedir. Bu yüzden enflasyon oranı kabul edilmemeli, zamana göre, yani saat üzerinden ücret, tükettiğimiz işgücü saati üzerinden ücret sistemi olmalıdır.**

Talep etmek, talep listesini çıkarmak, taleplerin karşılanacağı anlamına gelmez. **Taleplerimiz ancak ki eylemlerle elde edebiliriz. TİS'lerin tıkanmasını beklemeden, süreci önden karşılamak için basitten karmaşığa doğru, içerisinde uyarı grevlerini de barındıran bir eylem takvimi ile harekete geçmeliyiz.**

Ağır çalışma koşulları, düşük ücret politikası, taşeron ve esnek çalışma saldırıları, idari baskılar işçi ve emekçilerin, burjuvaziye ve devlete karşı öfke ve tepkilerini büyütmektedir. Aynı tepki, onları satan işbirlikçi sendikacılara karşı da birikmiştir. Hele Türk-İş'in son sendikalar yasasının altına imza atması, tepkilerin en fazlasını üzerine çekmiştir. Dolayısıyla burjuvaziye ve işbirlikçi sendikacılara karşı muazzam bir tepki birikmiş, akacak kanal aramaktadır. Birleşik mücadelenin zeminini her zaman-kindenden daha elverişlidir. Kamu TİS'leri sürecinde bu durum en iyi şekilde değerlendirilmelidir.

Lüleburgaz'da işçi mitingi

23 Mart'ta Sendikal Güç Birliği Platformu, Lüleburgaz'da "Güvencesizliğe, kuralsız çalışmaya, taşeronlaştırmaya son" talebiyle miting yaptı. 5 bini aşkın işçinin ve emekçinin katıldığı mitinge, direnişte olan Hava-İş üyeleri, Kuzu Deri işçileri, Ismaco işçileri, DHL, Daiyang SK işçilerinin yanı sıra, Deri-İ, Şeker-İş, Kristal-İş, Tümtis, Hava-İş, Birleşik Metal-İş, Dev Sağlık-İş, KESK'e bağlı sendikalar, partiler katıldılar.

Mitinge Lüleburgaz halkı da sloganlar ve alkışlarla destek verdiler. "Direne direne kazanacağız", "Susma haykır taşerona hayır", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganları sıkça atıldı. Yapılan konuşmalarda, taşeron sistemin güvencesiz ve kölelik koşullarında çalışma demek olduğu vurgulandı. Devletin işçilerin örgütlenmesine karşı sert önlemler aldığı, sendikalaşma oranının yüzde 9 olduğu, bunun tam bir dibe vuruş anlamına geldiği söylendi. İşçiler ve emekçiler mücadeleye, örgütlenmeye çağrıldı.

Halk Cephesi kurumlarına baskın

Devlet, 14 Mart'ta "DHKP-C operasyonları"na bir yenisini daha ekleyerek Okmeydanı'ndaki Gençlik Federasyonu'nun binasını bastı. Son dönemde Halk Cephesi'nin kurumlarına yönelik burjuva basında çıkan kampanyalar dahilinde, gençlik örgütlenmelerinde, sanat çalışmalarında yer alan devrimciler "canlı bomba" diyerek hedef gösterildiler. Yasal kurumları yüzlerce polis, panzerler, akrepler eşliğinde kurumların bulunduğu mahallelerde de terör estiriyor. Sabah saat 06.00'da geldikleri Gençlik Federasyonu'nu binasında devrimcilerin direnişiyle karşılaşan polis, camları ve kapıları kırarak içeriye girdi, 13 Gençlik Federasyonu üyesi devrimciyi gözaltına aldı.

Baskının yapıldığı sıralarda İdil Kültür Merkezi'nin bulunduğu sokak da ablukaya alındı. Baskınları protesto etmek isteyen Halk Cephesi ve İdil Kültür Merkezi çalışanlarının önünü kesen polis, kitleye saldırdı.

16 Mart'ta akşam saat 19.00'da ÇHD'nin örgütlediği Taksim yürüyüşlerinde yaşanan baskınlar protesto edildi. Kitle, Taksim Meydanı'ndan Galatasaray önüne kadar sloganlarla yürüdü. Eyleme, PDD'nin de içinde olduğu devrimci kurumlar destek verdi.

19 Mart'ta bu kez de Okmeydanı Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin yanı sıra Okmedanı ve Nurtepe'de evler basıldı. Baskınlarda 13 kişi gözaltına alındı, 10'u tutuklandı.

19 Mart'ta Ankara'da DHKP-C'nin AKP Merkez binasına ve Adalet Bakanlığı'na düzenlediği saldırıların ardından, polis "eylemin faillerini yakalamak" iddiasıyla Ankara Mamak'taki İdilcan Kültür Merkezi ve Ankara Haklar Derneği'nin de aralarında bulunduğu 14 noktaya baskın yaptı. Baskınlarda 10 kişi gözaltına alındı.

Pinar Aydınlar'ın arabası işaretlendi

Sanatçı Pinar Aydınlar'ın arabası, 3 Mart'ta kırmızı boyayla işaretlendi. "Kimliği belirlenemeyen" kişiler tarafından yapılan işaretlemeye karşı, Pinar Aydınlar 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Çağlayan Adliyesi'nde suç duyurusunda bulundu.

Çağlayan Adliyesi'nin önünde gerçekleştirilen basın açıklamasına Pinar Aydınlar'ın sanatçı dostları, PDD, ÇHD, Partizan, Akader, Hava-iş, PSKAD, TKP destek verdi. Basın açıklamasını Pinar Aydınlar'ın avukatı Zeycan Balcı Şimşek yaptı. Açıklamada, arabasının işaretlenmesinden önce de "bilinmeyen kişiler" tarafından evine kadar takip edildiği vurgulandı. Konuyla ilgili suç duyurusunda bulunduklarını belirten Şimşek, sürecin takipçisi olacaklarını belirtti.

Pinar Aydınlar ise yaptığı açıklamada, saldırıların sosyalist ve Alevi olmasından kaynaklandığını, bu saldırıların hiçbir zaman kendisini yıldıramayacağını bir kere daha belirtti ve saldırıyı gerçekleştirenlerin bulunmasını istedi.

Devrimci-demokrat kesimlerin düzenlediği faaliyetlerde yer alan, etkinliklerde militan ve coşkulu konuşmalar yapan Pinar Aydınlar, devletin hedefi haline gelmişti. Söylediği türküler yüzünden "türkü söylememe" cezası da almış olan Aydınlar, şimdi de doğrudan tehdit ile karşı karşıya. Güçlü ve kolektif bir sahiplenmeyle karşı çıkmak, kitlesel olarak direnişi örgütlemek, bu saldırıları durdurmanın en etkili yöntemidir.

14 Mart Tıp Bayramı "kutlandı"

İnsanların hastane kuyruklarında öldüğü, SSK'nın tasfiye sürecine sokulduğu, özel hastanelerin sayısının artırıldığı bir süreçte, Tıp Bayramı'nın kutlanması da mümkün olmuyor. Sadece son birkaç ay içinde doktorların hasta yakınları tarafından öldürüldüğü-dövüldüğü çok sayıda olay basına yansımıştı. Ağır çalışma koşullarında çalışan doktorlar ve sağlık emekçileri, emeklerinin karşılığını alamadığı gibi, 24 saat çalışmaya zorlanıyor. Taşeronun yaygınlaşmasıyla sağlık hizmetlerinin kalitesi de düşürülüyor.

Bu nedenle 14 Mart Tıp Bayramı gününde kutlama yerine eylemler yapıldı. **İstanbul'da Cerrahpaşa Hastahanesi** önünde eylem yapan SES ve TTB "14 Mart Tıp Bayramı'nda 14 acil talebimizin karşılanmasını istiyoruz" pankartını açtılar. Yemekhane önünden hastane girişine kadar yürüdüler. Dev Sağlık-iş üyesi emekçiler eyleme destek verdi. Eylemde, öldürülen doktorlar da anıldı. TTB ve SES adına yapılan açıklamalarda, 14 talep okundu.

Taksim'de İstanbul Tabip Odası eylem yaptı. Taksim Meydanı'nda yapılan açıklamada sağlık emekçilerinin 14 talebinin karşılanması istendi.

Ankara'da ise **Numune Hastahanesi**'nde eylem gerçekleştirildi. TTB, SES, Dev Sağlık-iş, Ebeler Derneği vb. kurumların eyleminde, "Taleplerimize sağlıklı yanıt bekliyoruz" pankartı açılarak Sağlık Bakanlığı'na yürüyüş yapıldı.

Ayrıca Tıp Fakültesi'nin bulunduğu üniversitelerde de paneller ve eylemler yapıldı. Tıp öğrencilerinin de protesto eylemlerinde bulunduğu 14 Mart'ta parasız sağlık talebinin yanı sıra, sağlık emekçilerine güvenli ve sağlıklı çalışma koşulları istendi.

Sağlık emekçilerinin 14 Mart'ta açıkladığı 14 talep ise şöyle:

- ✓ Emekli sağlık çalışanlarının ücretleri acilen iki katına çıkarılmalıdır.
- ✓ Sağlık çalışanlarında dayanışma yerine rekabete yol açan, işi değersizleştiren ve hastaları "puan"a dönüştüren mevcut "performansa göre ücretlendirme" sisteminden ivedi olarak vazgeçilmelidir. Kamuda çalışanların ücretleri, iş güvenceli tek bir işte çalışarak insanca yaşamaya, mesleki gelişimi sürdürmeye yetecek, emekliliğe yansiyacak biçimde düzenlenmelidir.
- ✓ Sağlıklı ve güvenli koşullarda çalışma hakkını güvence altına alacak düzenlemeler ile sağlık ortamlarının şiddetten arındırılması için TTB tarafından hazırlanan öneri doğrultusunda Türk Ceza Kanunu'nda gerekli değişiklik yapılmalıdır.
- ✓ Sağlık çalışanlarını kamuoyu ve hastalar nezdinde küçük düşürücü tutum ve söylemlere son verilmeli; Alo 184 Sabim Hattı'nın faaliyetleri öncelikle durdurulmalı, gerçek anlamda hasta haklarını önceleyerek çalışan bir hattın kurulması sağlık çalışanlarının örgütleriyle ortak çalışma yürütülerek sağlanmalıdır.
- ✓ Hastaların tanı, tedavi ve bakım süreçlerinde nitelikli hizmet alabilmeleri için gerekli olan sürelerin, her meslek alanının özellikleri dikkate alınarak hesaplanması çalışmalarına meslek örgütü üyelerinin de katılımı sağlanarak bir an önce başlanılmalıdır.
- ✓ Birinci basamakta çalışanlar arasındaki ücret eşitsizliklerine son verilmeli; ASM, TSM, kurum hekimlikleri, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı ve bağlı kuruluşlarda çalışanların tamamı iş güvencesine kavuşturulmalıdır.
- ✓ Özel sağlık kuruluşlarında çalışanların sözleşmelerinde sendika/meslek örgütleri taraf olarak kabul edilmeli; işten çıkarmalar Sağlık Bakanlığı ve ilgili sendika/meslek örgütünün iznine bağlı olmalıdır.
- ✓ Sağlık alanında çalışmayı ve işyeri hekimliğini taşeronlaştıran; sağlıkçıların her düzeydeki eğitimini (işyeri hekimi, hemşire v.d.) yetkin olmayan özel sektör girişimlerine açan, sendika ve meslek örgütlerinin yetkilerini yok eden, ilgili dernekleri muhatap almayan uygulamalar ivedi olarak durdurulmalıdır.
- Mesleki, kişisel ve ailevi yaşamı olumsuz etkileyen mecburi hizmet ve geçici görevlendirmeler başta olmak üzere çalışma yaşamındaki anti demokratik uygulamalar kaldırılmalıdır.
- ✓ Bütün sağlık çalışanlarının nöbet ertesi izin hakkı istisnasız olarak uygulanmalı; 40 saatlik haftalık çalışma süresi, nöbetler de dahil olmak üzere 56 saati geçmemelidir.
- ✓ Kamu sağlık kurumlarında sözleşmeli, döner sermayeden sözleşmeli, vekil, taşeron işçisi adı altında her tür güvencesiz çalıştırmaya, esnek-kuralsız, fazla çalıştırma ve angaryaya son verilmeli; taşeron şirket çalışanları da içinde olmak üzere sağlık çalışanlarının tamamı devlet memuru statüsüne kavuşturulmalıdır.
- ✓ Sağlık insan gücünün planlanması, ilgili tarafların katılımıyla bilimsel olarak yapılmalıdır.
- ✓ Eğitim aldığımız kurumlar ehil ellerde olmalı, nitelikli eğitim için gerekli süre ve koşullar meslek örgütlerinin de görüşleri alınarak belirlenmelidir. Mevcut okulların öğretim elemanı, donanım v.b. eksiklikleri giderilmeli; kapasitelerinin üzerinde öğrenci alımına son verilmelidir. Üniversite hastanelerinin ekonomik, yönetsel ve akademik özerkliği korunmalıdır.
- ✓ Sağlığı ticarileştiren, sağlık hizmetlerini metalaştıran, eşit-ücretsiz-nitelikli sağlık hizmetinin önündeki öncelikli engel olan sağlıktaki bütün katkı-katılım payları ve ilave ücretler kaldırılmalıdır.

Duyduğunuz çakalların ulumasıdır! SAFLARI SIKLAŞTIRIN ÇOCUKLAR!

Son aylarda üniversitelerde ve yurtlarda faşist saldırılar yoğunlaştı. Polis ve Özel Güvenlik Birimleri'nin yanı sıra sivil faşist saldırılar da hız kazandı. Devlet destekli sivil faşist saldırıların ağırlıklı olarak Kürt öğrencilere yöneldiği görüldü. Devlet bir taraftan "barış" diyerek Kürt ulusal hareketini tasfiye etmeye kalkarken, bir taraftan da Kürt öğrencilerin üzerine sivil faşistleri salıyor. Üniversitelerdeki newroz kutlamalarına resmi-sivil güçleriyle engel olmaya çalışıyor. Artan bu saldırılara karşı birleşik ve örgütlü bir mücadelenin örülmesi, yaşamsal bir önem kazanmış durumda.

Eskişehir'de Osmangazi Üniversitesi'nde yemek fiyatlarını protesto eden öğrencilerin eylemine Özel Güvenlik Birimleri ve polis saldırdı. Eylemin ardından okuldan ayrılan üç öğrenci de sivil faşistlerin saldırısına uğrayarak yaralandı, yaralanan öğrenciler gözaltına alındı. Bu saldırıyı protesto etmek için **Osmangazi ve Anadolu Üniversitesi** öğrencileri, 14 Mart'ta eylem yaptılar. Rektörü istifaya davet eden öğrenciler, "Bu öğrencilerden sadece 10 tanesi OGÜ'lü" açıklaması yapan rektörü, kimliklerini çıkartarak protesto ettiler. Öğrenciler, meşru haklarını savunduklarını ve yemek zammının geri alınmasını istediklerini belirttiler. Kendilerine saldıran faşistlerin ellerini kollarını sallayarak gezmeye devam ettiklerini, saldırıya uğrayan öğrencilerin de gözaltına alındıklarını vurguladılar. Eyleme 2 bine yakın öğrenci katıldı, Eğitim-Sen ve SES de destek verdi.

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde ise 18 Mart'ta Çanakkale savaşı'nı bahane ederek panel düzenlemek isteyen faşistleri engelleyen devrimci ve ilerici öğrencilere, polis, gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Öğrenciler saldırıya barikat kurarak cevap verdi. Saatlerce süren çatışmalarda öğrencilerden gözaltına alınanlar oldu. Saldırının sorumlularından olan ve polisi kampüsüne çağırarak rektör Murat Tuncer, yine öğrencileri suçlu ilan etti. Öğrenciler 20 Mart'ta Beytepe Kampüsü'nde saldırıları ve rektörü protesto etmek için eylem yaptı.

20 Mart'ta ise **Ankara Üniversitesi** Cebeci Kampüsü'nde Newroz'u kutlamak isteyen öğrenciler saldırıya uğradı. Devrimci ve yurtsever öğrenciler tarafından gerçekleştirilen eylemde açılan "Öcalan'a özgürlük, Kürtlere statü" pankartını bahane eden polis, gaz bombaları, tazyikli su ve plastik mermilerle öğrencilere saldırdı. Saldırı yüzünden sınavlar iptal oldu. Saldırıya karşı öğrenciler kampüsüne ve sokaklara barikatlar kurdular. AÜ öğrencileri saldırıları Yüksel Caddesi'nde yaptıkları eylemle protesto ettiler.

Aynı gün **İstanbul Üniversitesi'nde** faşistler Newroz'u kutlamak için hazırlanan öğrencilere saldırdı. Bıçaklar, demir çubuklarla gerçekleştirilen saldırıda 4 öğrenci yaralandı. Polis, faşistleri koruma altına alırken öğrencilere saldırdı. Saldırıda gözaltılar yaşandı. Öğrenciler buna rağmen Newroz'u kutladılar.

Tokat'ta 20 Mart'ta iki Kürt öğrenci saldırıya uğradı. Tokat'ta konser düzenlemek isteyen ilerici ve devrimci öğrencilere yönelik günlerce süren tehditlerin ardından sivil faşistler iki öğrenciyi saldırarak ağır yaraladı. Devrimci ve ilerici öğrenciler ise saldırıları protesto etmek için Tokat Valiliği önünde eylem yaptı. Eylemde saldırıların planlı olduğu, hatta yerel basında saldırı haberine özellikle yer verilmediği belirtildi. Bu saldırıların ilk olmadığı ve son da olmayacağını belirten öğrenciler, Tokat halkının da destek vermesini ve saldırganların yakalanmasını istedikler.

24 Mart gecesi, **İstanbul'un** Sarıyer ilçesine bağlı **Bahçeköy Öğrenci Yurdu'nda** sivil faşistler, Kürt öğrencilerin odasını bastı. Fakat birleşik mücadele ile, saldırı püskürtüldü.

30 Mart günü, **Muğla Üniversitesi'nde** başlayan faşist saldırı, yurttan da devam etti. Sivil faşistler, devrimci demokrat öğrencilere saldırdı. Diğer yerlerde olduğu gibi, burada da devletin resmi güçleri, sivil faşistlerin önüne kalkan olurken, devrimci öğrencileri gözaltına aldı.

Bahçeköy Öğrenci Yurdu'nda faşist saldırı

İstanbul-Sarıyer'deki Bahçeköy Öğrenci Yurdu'nda 24 Mart pazar gece saat 00.45 sularında faşistlerin Kürt arkadaşlara saldırıdıklarını duyarak yatağımdan fırladım. Giriş kata indiğimde kız bloğunun kapısı kapalıydı. İdare, dışarı çıkmayı yasaklamış. Kapıları açarak dışarı fırladım. Dışarıda 6 polis ekibi aracı ve çok sayıda polis vardı. Gördüğüm arkadaşlara olayı sorduğumda, 25-30 kişilik faşist grubun odalarını bastıklarını söylediler. O arada bir arkadaşın burnu kanıyordu. Peçetelerle onun kanını dindirmeye çalıştık. Yurttaki diğer arkadaşlara da durum bildirdik.

O günlerde yurda Diyarbakır'dan misafir öğrenciler gelmişti. Faşistler, hem yurttan kalan Kürt öğrencilere hem de misafirlere saldırmışlar. Yurttan kalan arkadaşlar, faşistleri odalarından kovup kapı önünde kavga sürerken, misafir öğrencilerin de saldırıya uğradıklarını öğreniyorlar. Bir arkadaş misafir öğrencilerin odasına doğru koşuyor, o sırada 20 kişi üzerine saldırıyor. Diğer öğrencilerin polisi araması üzerine çok sayıda polis ekibi ve ambulans yurda geliyor. Saldırganların lideri olan bir faşist, birkaç yumruk yedikten sonra ellerinden kurtularak kaçıyor.

Olayı haber alan diğer öğrenciler, odalarından dışarı çıkıyorlar. Biz aşağıya yukarıdan bağırarak duyuyoruz. Yukarı çıkmak isteyince, polisler erkek bloğunun kapısını kapatarak bizi içeri almadılar. Polisler takviye güç istiyor. Yurt bahçesinde aşağı yukarı 15 ekip arabası gelmiş durumda. Katlardaki cam kapılar kırılıyor. Faşistler kendilerini odalarına kilitleyorlar. Öğrenciler "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarını atarak yangın merdiveninden aşağı iniyorlar.

Aşağıda 20-25 kişi oluyoruz. Bu olaylar olurken faşistler polislerin arasından dışarı kaçıyor. O sırada yurt yönetimi de bizi sakinleştirmeye çalışıyor. "Yurt kanunlarında 30 kişiyle oda basmanın cezası nedir" diye soruyorum, "yurttan atılmaktır" diyor. "O zaman gerekeni yapın" diyorum. "Tamam arkadaşlar gereken yapılır" diyerek, bizi dağıtmaya çalışıyorlar, ayrılmıyoruz yerimizden.

Arkadaşlardan birisinin kafası yarılmış, üstü başı kan olmuş, polisler kolundan tutup ambulansa bindirmeye çalışıyor. Arkadaş binmemek için ısrar ediyor. Gidip müdahale ediyoruz. Polis amiri, bizi sakinleştirmeye çalışıyor. "Ben de askerliğimi o tarafta yaptım" diyor. O sırada iki ambulans, yaralı faşistlerden 3 kişiyi, bizim arkadaşlardan 2 kişiyi farklı hastanelere götürmek için yola çıkıyor. Arkadaşlara bu cümlelere kanmamak gerektiğini söylüyorum. "Hep birlikte marş söyleyelim halay çekelim" diyorum, çoğunluk marş bilmediği için türkü söylemeye karar veriyoruz. Bankları birleştirerek oturuyoruz, hep beraber Kürtçe türkü söylüyoruz. Polis müdahale ediyor "söylemeyin" diye. Kararlı bir şekilde türkü söylemeye devam ediyoruz.

Yurt müdürü geldi yanımıza. Gözü ilk kızlara takıldı. "Sizin ne işiniz var burada, çabuk yataklarınıza çıkın dedi. "Faşistlere gereken yapılmadan yukarı çıkmayacağımız" diyoruz. Müdür küplere biniyor. "Çabuk yukarı çıkın" diyor. Çıkmayacağımızı tekrarlayınca çekip gidiyor.

Sonra polisler ve idare yönetimi geliyor içeri girmemizi istiyorlar, "gereken yapılacak" diyorlar. Bir süre daha dışarıda kaldıktan sonra, giriş kapısına geliyoruz. Erkek arkadaşlar idare bölümüne geçiyor, yukarı çıkılmıyor. Biz de kızlar bloğuna çıkıyoruz. Katlardan dışarıya bakıyoruz. Dışarıda polislerden başka bir şey görülüyor.

Ertesi gün durumu Orman Fakültesi'ndeki arkadaşlara da söyledik. "Hep birlikte hareket edelim" dedik. Okuldaki diğer devrimci demokrat arkadaşlara haber verdik. Öğleden sonra faşistler kalabalıklaşmaya başlayınca, herhangi bir saldırı durumuna karşı akşam toplu çıkış yapmaya karar verdik. Herhangi bir saldırı girişimi olmadı, ama olsa da hazırlığımızı yapmıştık.

Bahçeköy Öğrenci Yurdu genelde İ.Ü.Orman Fakültesi öğrencilerinin ve İTÜ'lü öğrencilerin yoğun olduğu bir yurt. Başka üniversitelerden öğrencilerin yanı sıra yabancı uyruklu öğrencilerle birlikte yaklaşık 750 öğrenciyi barındırıyor. Orman Fakültesi ve Bahçeköy semtinde eskiden beri faşistlerin yoğun olduğu biliniyor. Saldıran gruptakilerin büyük bölümü, Orman Fakültesi'ndeki faşist öğrencilerden oluşuyor. Fakat faşistler böyle bir direnişle karşılaşacaklarını düşünmüyorlardı. Faşistlerin etkinliklerini artırmak için yeltendikleri bu saldırı, dayak yiyerek kaçmalarıyla sonuçlanınca, tam tersi bir durum yarattı. Faşistlerin morali bozuldu. Orman Fakültesi'nde de faşistlerin yurttan dayak yediği haberi yayıldı. Ertesi gün yurttan kalan erkek ve kız arkadaşlarla aynı masada toplandık. Sohbetler edip gücümüzü ve birlikteliğimizi dost düşman herkese gösterdik.

Saldırıdan iki gün sonra faşistlerin kız arkadaşlarıyla konuştuklarını duyduk. 8-9 kız öğrenci güvenlik kulübesinde toplantı yapıyorlardı. Hem erkek, hem kız arkadaşlara durumu bildirip, kız bloğunda gerçekleşecek herhangi bir saldırıya karşı hazırlık yaptık. Bildiğimiz, tanıdığımız muhalif kişilere haber verip, onlara da böyle bir durumda müdahale etmeleri gerektiğini söyledik. Sonra birkaç kişi gece geç saatlere kadar oturduk. O gece herhangi bir saldırı olmadı. Faşistler de kendi üzerlerindeki yenilgi havasını dağıtmak için, bir iki kere yurt bahçesine inip mehter marşı çaldılar, sonra dağıldılar.

Yurttan gerginlik devam ediyor. Faşistlerin de bizim de safımız çok net. Aldığımız karar gereği onlardan birşey gelmeden biz saldırıya geçmeyeceğiz, ama ister kız bloğunda olsun, ister erkek tarafında, bir daha böyle bir saldırı olursa, elimizden kurtulamayacaklar. Hem moralimiz yüksek, hem de faşistleri inlerinde yenmenin tadını çıkarıyoruz.

Proleter Devrimci Gençlik

1 Mayıs, işçi ve emekçilerin, birlik, dayanışma ve ille de mücadele günüdür!

1886 yılından beri, tüm dünya işçi ve emekçileri, 1 Mayıs'ta alanlara çıkar, taleplerini haykırır. O yüzden 1 Mayıs, işçi sınıfının, sadece kendi ülkesindeki işçi ve emekçilerle değil, tüm dünyanın işçi ve emekçileriyle, ezilen halklarıyla birlik olduğunu, onlarla dayanışma içinde bulunduğunu gösterdiği gündür! Düşmanlarına, emperyalistlere ve işbirlikçilerine korku saldığı; tüm emekçilere ve ezilen halklara güven ve umut aşıladığı gündür!

İşçiler, emekçiler, gençler!

Sınıfın bu büyük gününe, mücadele bayramına hazırlanmalıyız! Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin saldırı üzerine saldırı düzenlediği böyle bir dönemde, 1 Mayıs'a hazırlanmak daha büyük bir önem taşıyor.

Yeni bir emperyalist paylaşım savaşı bölgemizde olanca hızıyla sürüyor. Emperyalist savaşa karşı birleşmek ve mücadele etmek, vazgeçilmez bir görev olarak önümüzde duruyor. Ülkemizin emperyalist kapışmanın merkezi haline getirilmesine, bölge halklarına karşı kullanılmasına izin vermemek gerekiyor.

İşte Suriye'nin durumu... Her gün bombalar patlıyor, yüzlerce insan ölüyor, yaralanıyor, komşu ülkelere sığınıyor... Bu kan gölünde Türk egemenlerinin de eli var! Daha düne kadar "kardeşim Esat" diye konuşan Başbakan, Esat'ı "kanlı diktatör" ilan etti ve devrilmesi için ülkenin tüm olanaklarını seferber ediyor. ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda, başta Suriye ve İran olmak üzere tüm komşu halklara düşmanlık yapıyor. Kökten dinci militanları, eğitiyor, silahlandırıyor, besleyip büyütüyor... Gerçek savaş mağdurlarını ise, soğukta aç ve susuz bırakıyor...

Ülke topraklarını boydan boya emperyalizmin üssü haline getirmiş durumdalar. Malatya'ya "füze kalkanı", Adana, Antep, Maraş'a "patriot"lar, İskenderun, Mersin, İzmir gibi liman şehirlere kurulan yeni üslerle, Türkiye, Ortadoğu'daki emperyalist savaşın karargahı oldu.

"Emperyalist Üsler Kapatılsın!", "Kahrolsun Emperyalist Savaş", "Emperyalizmin Askeri Olmayacağız!" sloganlarıyla 1 Mayıs alanlarını dolduralım!

Savaşa akıtılan onca para, biz işçi ve emekçilerin sırtından dolan hazineden çıkıyor! Her yıl olduğu gibi bu yıl da bütçeden en büyük pay, yine "savunma"ya, yani silahlanmaya, savaşa ayrıldı.

Eğitim, sağlık, barınma, en temel insani ihtiyaç ve bir hak iken, meta haline getirildi. Üniversite kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılıyor, en fazla meslek liseleri ile yetinmeleri isteniyor. Hastanelere yığılan yoksul halka, "paran yoksa öl" deniyor. Halkın kendi olanaklarıyla zar-zor yaptığı evleri, başlarına yıkılıyor, yıllardır oturdukları bölgelerden göçe zorlanıyor.

"Savaşa değil, eğitime, sağlığa bütçe!" "Parasız eğitim - Parasız sağlık", "Herkes barınma hakkı" sloganlarıyla alanlara çıkalım!

Krizi fırsatı çeviren burjuvazi, karlarına kar katıyor. Her yıl milyon dolar sahibi Türk burjuvaların sayısı artıyor. Buna karşın işçi ve emekçilerin ücretleri, zam canavarı altında eridikçe eriyor.

Ama Çalışma Bakanı Faruk Çelik, hiç sıkılmadan 773 TL olan "asgari ücret"le geçinilebileceğini söylüyor! Kendileri 8 bin olan milletvekili maaşlarını az bulup zam yaparken, kendilerinin onda birini bile alamayan işçilerin ücretlerine "büyük para" diyebiliyor.

Devletin resmi kurumu TÜİK bile, 4 kişilik bir ailenin değil, sadece bir kişinin asgari geçim ücretinin 1025 lira olması gerektiğini söylüyor. Açlık sınırının 1.500'lere, yoksulluk sınırının 4 binlere dayandığı günümüzde, işçi ve emekçiler "asgari ücret" denilen bu sefalet ücretine mahkum edilmiş durumda.

Resmi rakamlarla ne kadar gizleseler de, işsizlik de her geçen gün artıyor. Özellikle genç ve diplomalı işsizler çoğunluğu oluşturuyor. Her 4 gençten biri işsiz! İşsizlik ne kadar çoğalırsa, işçi ve emekçilerin ücretleri de o kadar aşağı çekiliyor, çalışma koşulları o kadar ağırlaşıyor.

Tarihte 1 Mayısı, 1 Mayıs yapan, "8 saatlik işgücü" bugünün de talebi durumuna gelmiştir. **"Herkes iş", "8 saatlik işgünü, insanca yaşayacak ücret" talepleriyle yeni 1 Mayıslar yaratalım!**

Burjuvazi, işçi ve emekçileri, işsizlik ve açlık tehdidi ile "terbiye" etmeye, en ağır sömürü koşullarına boyun eğdirmeye çalışıyor. Bir yandan da çıkardıkları yasalarla örgütlenmenin önüne yeni bariyerler dikeyor. Sendikalaşmayı bir hak olmaktan çıkarıp, bir "suç" gibi gösteriyor. Bir çok işyerinde işçiler, sendikalaştıkları için işten atılıyorlar.

Sözde "ileri demokrasi" getirecek olan AKP hükümeti, yeni sendikalar yasası ile, varolan sendikaları bile "yetkisiz" kıldı. Yandaş sendikalarının önünü açarken, devrimci-demokrat sendika yönetimlerini düşürmeye çalışıyor. Sendikal barajı gerçekte yükselterek ve patronlara işçileri tazminatsız atma hakkı vererek, sendikaları iyice zayıflatıyor.

İşçileri, işçi olmaktan çıkarıp, kölelik dönemine götürmeye kalkıyorlar. "Özel istihdam büroları" ile "amele pazarları" oluşturup, patronlara gününbirlik satıyorlar. Güvencesiz ve sendikasız...

Kısacası burjuvazi ve onun devleti ele ele vererek, sendikasız-örgütsüz bir işçi sınıfı ve toplum yaratmaya çalışıyor. Çünkü biliyorlar ki, kitleler ne kadar örgütsüz olursa, o kadar rahat sömürebiliyor, yönetebiliyorlar.

Savaşa ve krize karşı

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA!

Burjuvazinin bu amacını geri teptirmenin

tek yolu, her yerde ve her biçimde örgütlenmektir! **"Sendika hakkımız engellenemez!" "Örgütlüysek güçlüyüz", "Kurtuluş yok tek başına YA HEP BERABER YA HIÇ BİRİMİZ" diyerek, burjuvazinin bu saldırısını püskürtelim!**

Egemenlerin yüzyıllardır, daha fazla sömürü ve baskı için, kullandığı en önemli yöntem; işçi ve emekçileri, ezilen halkları bölüp parçalamaktır. Mezhepsel, ulusal, cinsel farklılıkları kullanarak birbirine düşürmektir. İşçiyi, aynı koşullarda birlikte çalıştığı işçi kardeşine düşman eder. Erkeği kadının, Türk'ü Kürd'ün, Sünni'yi Alevi'nin celladı haline getirir. Ki, onları birbirine düşüren asıl cellatlarını, düşmanlarını unutsunlar, kendi kendilerini yiyip bitirsinler diye...

Gün geçmiyor ki, bir kadın cinayeti işlenmesin! Bazen öğretmene, bazen doktora, bazen en yakınlarına, şiddet hızla tırmanıyor. Sömürü ve zulüm düzenine yönelmesi gereken öfke, ne yazık ki, kendi sınıfına, halkına dönüyor. Dışa değil, içe patlıyor!

O yüzden ki, sınıfın büyük ustaları, "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİNİZ!" demıştır. "Bir ulusu ezen bir ulus, özgür olamaz" demıştır. Milliyetçilik yerine, enternasyonalizmi öne çıkarmışlardır.

Her ulus, kendisi için hak bildiği şeyi, diğer uluslar için de istemeli, kendisini diğer uluslardan ne küçük, ne de büyük görmelidir. Gerçekte her ulus, "iki ulus"tur. Bir yanda burjuvazi, diğer yanda işçi ve emekçiler... Hangi ulustan olursa olsun işçi ve emekçiler, birleşik bir güç halinde çıkmalıdır, burjuvazinin ve tüm sömürücülerin karşısına.

"Yaşasın halkların kardeşliği", "Ulusların kendi kaderini tayin hakkı", "Bimre Faşizm Kurdara Azadi" sloganlarıyla, sınıfa yaraşır bir enternasyonal duruş sergilemeliyiz!

Ülkemiz, ezilen ulus ve topluluklar hapishanesi olduğu kadar, son yıllarda "gazeteciler hapishanesi"ne, "düşünen, başkaldıran insanların hapishanesi"ne

döndü. Hapishanelerdeki doluluk oranı, rekor kırıyor. 2003 yılında 70 bin civarında olan mahkum sayısı, bugün 130 bini geçmiş durumda. Ve hala yeni cezaevleri inşa ediliyor...

İşçi ve emekçilerin öncüleri, işçi-memur sendikaları, Kürt siyasetçiler ve tüm muhalif kesimler, bu tutuklama teröründen nasibini alıyor. Devrimci tutsaklar, tecrit ve disiplin cezaları ile, zindan içinde zindanı yaşıyorlar. Görüş ve mektup yasaklarına, kitap sınırı da eklendi.

Tahliyeleri bile geciktiriliyor. Hasta tutsaklar ise, ölüme terk edilmiş durumda. Hapishanelerden tabutlar çıkmaya devam ediyor.

Hapishanelerde hüküm süren tecride ve ölümlere karşı, işçi ve emekçiler seslerini yükseltmelidir. Unutulmamalıdır ki, zindanlar ne kadar doluysa, dışarıda nefes almak o kadar zorlaşır.

"İçerde dışarıda hücreleri parçala", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla, devletin tutuklama terörüne karşı çıkalım! Devrimci tutsaklara, alanlardan selam göndererek 1 Mayıslarını kutlayalım!

Bilindiği gibi, 1 Mayıs alanı Taksim'dir! Fakat bu yıl Taksim'de yapılan yıkımla, alan yayaalara büyük oranda kapatıldı. Ama uzun yıllar kan ve can bedeli kazandığımız bu alanı, asla terketmeyeceğiz! **Bu yıl da 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs alanında olacağız!**

Hiçbir yıkım, entrika, 1 Mayıs alanını, işçi ve emekçilere kapatamaz! Nasıl ki, büyük bir mücadele ile 1 Mayısı işçi ve emekçilerin bayramı olarak ücretli tatil günü ilan ettirdiyssek, Taksim'i de 1 Mayıs alanı olarak yasallaştıracamız! **Taksim, 1 Mayıs alanıdır ve hep öyle kalacaktır!**

İşçiler, emekçiler!

1 Mayıs, sadece alanlara çıkıp kendimizi gösterme günü değildir. En yakıcı taleplerimizi haykırma gündür! Bu talepler karşılanmadığı durumda, "kahreden ve yaratan" gücümüzü ortaya koyma, bunu hatırlatma gündür! Burjuvazinin yüreğine korku salmak, ancak bu şekilde olur.

Taleplerimiz ortadadır! 1 Mayıs'ta bu talepleri bir kez daha ve hep birlikte, güçlü bir şekilde haykıracağız! Ama sadece bununla yetinemeyiz! Eylem gücümüzü de ortaya koymak zorundayız!

Her sınıfın bir bayramı vardır. İşçi ve emekçilerin bayramı da 1 Mayıs'tır. Fakat bu bayram, ne bir şenlik, ne de karnavaldır. Bu bir kavga günüdür!

1 Mayıs, "8 saatlik işgünü" talebiyle, 1886 yılının 1 Mayıs günü, Amerika'nın Şikago kentinde greve çıkan işçilerin, onlarcasının katledildiği bir gündür. Bu tarihten üç yıl sonra 1889 yılında toplanan II. Enternasyonal, ölen işçileri anmak ve direnişlerini tüm sınıfa maletmek için, bu günü, "işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma, mücadele" günü ilan etmiştir.

O günden sonra, dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler, 1 Mayıs'ta alanlara çıkarlar. Birleşik mücadelenin, enternasyonal dayanışmanın en güzel örneğini sunarlar. Emperyalist-kapitalist sisteme, faşizme ve tüm gericiliğe karşı öfkesini haykırır, kavga bayrağını daha da yükseltirler.

Türkiye'de de 1 Mayıs'lar, Osmanlı döneminden itibaren kutlanmaktadır. Bazen yakaya takılan bir kırmızı karanfil, bazen fabrikada okunan bir bildiri, bazen şalterlerin inmesi ve bir sel gibi alanlara akarak; ama mutlaka bir biçimde kutlandı. Türkiye işçi ve emekçileri de öylesine sahiplendiler günlerini... Tüm yasaklara ve içini boşaltma cabalarına rağmen, özüne uygun bir şekilde bugünlere taşındılar.

"77 1 Mayısı başta olmak üzere, 1 Mayısların kana bulanmasına, onu bir korku gününe çeviren egemen sınıflara karşı, büyük bir kararlılıkla 1 Mayıs'a sahip çıkıldı. 1 Mayıs'ın meşruluğu herkese kabul ettirildi ve 1 Mayıs'ın yasal olarak da tanınması, resmi tatil ilan edilmesi başarıldı. Yıllardır 1 Mayıs'lara kapalı Taksim meydanı da sokak sokak savaşılararak, fiilen açıldı.

Bütün bu kazanımlar, 1 Mayıs'ları özüne uygun kutlama iradesi gösterenlerin zaferidir! "Taksim, 1 Mayıs alanıdır" diyenlerin, bunu pratiğe geçirenlerin zaferidir!

Sendikalarımızı bu doğrultuda zorlamalı, taban örgütlerimizi kurarak daha güçlü bir şekilde dikimeliyiz tüm emek düşmanlarının karşısına...

1 Mayıs, böyle bir başlangıcın günü olmalıdır. Bilmeliyiz ki, "biz diz çöktüğümüz için egemenler büyük görünürler" O halde AYAĞA KALKALİYİZ!

Tüm dünya emek ordusunun bir parçası olarak AYAĞA KALKMALİYİZ!

"Krizin faturasını ödemeyeceğiz" diyerek meydanları dolduran, genel grev genel direniş ile ülkelerini sarsan başta Yunanistan olmak üzere Avrupa işçi ve emekçileri gibi AYAĞA KALKMALİYİZ!

Kırk yıllık diktatörlerini deviren, işsizliğe, açığlanmaya, geri bırakılmışlığa isyan eden Arap halkları gibi AYAĞA KALKMALİYİZ!

Yüzyıllardır süren asimilasyon ve baskı politikalarına, kimliklerinin inkarına, yok sayılmalarına, emperyalist barış anlaşmaları ile parçalanan ve her parçada ezilen Kürt ulusunun dirilişindeki gibi AYAĞA KALKMALİYİZ!

Kalkmalıyız ki, bu emperyalist kapışma, bu sömürü ve soygun düzeni, bu ulusal, mezhepsel, cinsel baskılar son bulsun! Savaşsız, sömürsüz ve sınıfsız bir toplumun önü açılsın! İşçi sınıfı ile birlikte tüm insanlık ve tüm canlılar kurtulsun!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Kahrolsun Emperyalizm ve işbirlikçileri!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Suriye'deki savaş şiddetleniyor. Muhaliflerin kimyasal silah kullanması, ABD güdümündeki uluslararası kurumlarda Suriye'ye ait koltuğun muhaliflere verilmesi ve Kürt bölgesinin HSO(Hür Suriye Ordusu) ile işbirliği yapması, son döneme damgasını vuran en önemli gelişmeler.

Tüm bu adımlar, savaşın dengeleri henüz belirgin bir biçimde bozulmasa bile, muhaliflerin yeni mevzi kazanımlarını gösteriyor.

Muhalefetin kurumsallaşma adımları

ABD güdümündeki Suriye muhalefeti, bugüne kadar en önemli diplomasi adımlarından birini, "geçici hükümet" ilan ederek attı. Bunun arkasında Türkiye'nin açık yönlendirmesi bulunuyordu. Öyle ki, Suriye muhalefeti'nin iki yıl önce kendisini ilan ettiği toplantı gibi, **geçici hükümetin "seçileceği" toplantı da İstanbul'da gerçekleştirildi.** 18-20 Mart tarihlerinde yapılan toplantı, 12 başkan adayının ortaya çıkmasıyla, muhalefetin gerçekte ne kadar paramparça olduğunun göstergesi oldu. Sonuçta, Kürt işadamı Ghassan Hitto "geçici başbakan" olarak seçildi.

SMDK (Suriye Muhalif ve Devrimci Güçler Koalisyonu) içindeki görüş ayrılıkları sadece başkanın kim olacağına ilişkin değildi. Mesela SMDK Başkanı Muaz el-Hatib, geçici hükümet ilanının ertelenmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu görüşü kabul edilmeyince, "Batı'nın Suriye halkına yeterince destek vermediğini" söyleyerek görevinden istifa etti. Keza HSO da geçici hükümeti tanımadığını belirten bir açıklamayı hemen yaptı. Bu durum, **HSO ile SMDK arasındaki çelişkileri derinleştiren bir rol oynadı.**

Geçici hükümetin ilanının arkasından bir başka önemli adım, birkaç gün sonra Arap Birliği Zirvesi'nde atıldı. 26-27 Mart'ta Katar'ın başkenti Doha'da gerçekleşen **24. Arap Birliği Zirvesi'nde, Suriye'ye ait olan ve Kasım 2011'den beri askıya alınmış bulunan koltuk, SMDK'ya verildi.** Zirve kararları ile de bu durum resmileştirildi. Buna göre, Suriye'de geçici hükümet ilan eden muhalefet, ülkede seçimler gerçekleştirilinceye, yani Esad devrilip yönetim muhalefetin eline geçinceye kadar, Arap Birliği'nde temsil yetkisine sahip olacak. Ayrıca, Arap Birliği, "Suriye halkının meşru temsilcisi olarak SMDK'yı gördüğünü" ve SMDK'ya askeri yardım dahil her tür yardımı vereceğini de kararlar içinde geçirdi. Böylece Arap Birliği, ABD güdümündeki muhalif harekete askeri yardımda bulunacağını ilk olarak ilan etmiş oldu.

İstifa etmesine rağmen, SMDK yeni başkan seçinceye kadar görevine devam edecek olan Muaz el-Hatib, yaptığı konuşmada, ABD'den Türkiye'deki patriot füzelerinin Suriye'nin kuzeyini de koruyacak biçimde genişletilmesini istediğini anlattı ve Arap Birliği'nin de somut kararlar almasını istedi.

Bu arada, **daha zirve devam ederken, Suriyeli muhalifler, ilk "büyükkelçilik"lerini Doha'da açtılar.**

Suriye'de tarafların yeni adımlarıyla SAVAŞ ŞİDDETLENİYOR

Suriye Devlet Başkanı Esad ise, buna karşılık olarak Güney Afrika'da toplanan BRİCS ülkelerinden (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) yardım istedi. **Suriye'nin "Batı tarafından desteklenen terör eylemlerine maruz kaldığını" söyleyen Esad, BRİCS'in de kendisine destek vermesi talebini zirveye iletti.**

Rusya ve İran, Arap Birliği'nde ortaya çıkan bu tabloya hemen tepki gösterdi. Rusya bunun 30 Haziran 2012'de Cenevre'de yapılan mutabakata aykırı olduğunu, Suriye'ye müdahale anlamına geldiğini ve özellikle de Suriye'deki sorunun askeri çözümünü "teşvik" edildiğini belirtti.

HSO'nun silah ve savaş gücü artıyor

Şubat ayının sonunda, Washington Post gazetesi, ABD'nin bugüne kadar Suriye'ye askeri yardımda bulunmadığını, ancak artık politika değişikliğine giderek askeri teçhizat ve eğitim yardımı yapacağını yazdı. Oysa **bugüne kadar da Suriye muhalefeti sonuçta ABD'nin yardımıyla savaşmıştı. Ancak bu yardım gizliydi, dolaylıydı; bugünkü politika değişikliği ise bu yardımın açık hale getirilmesinden başka bir şey değildi.**

Suriye'de bir muhalefet örgütlenmesi bile sonuçta ABD'nin yardımları sayesinde olmuştu. Oysa muhalefet silah ve para yardımını yetersiz buluyor, bu yardımlar artırıldığı koşulda çok hızlı biçimde Suriye'de yönetimi ele geçireceklerini iddia ediyorlardı. **ABD ise, özellikle HSO'yu kontrol etmekte zorlandığını, onları askeri olarak güçlendirmenin kontrolü daha da zorlaştıracak dikkate alarak ağır silahlar vermiyordu.** Diğer taraftan ABD'nin gizli biçimde Türkiye üzerinden HSO'ya oldukça büyük silah sevkiyatları düzenlediği, kayıtsız biçimde para gönderdiği, Suudi Arabistan ve Katar'ın da bu sevkiyatlarda görev aldığı biliniyordu. Keza, yine Katar ve Suudi Arabistan'dan kalkan uçakların Türkiye'den Suriye'ye geçmek üzere radikal islamcı savaşçıları taşıdığı da birçok defa basında yer almıştı. Hatay'dan ambulanslarla Suriye'ye savaşçı ve silah taşındığına, Hatay sanayi bölgelerinde Suriyeli çeteler tarafından el yapımı bombaların üretildiğine

dönük haberler de sayısız kez duyulmuştu.

Tüm bunlara ek olarak, ABD'de yayınlanan NewYork Times gazetesinin, 25 Mart günü verdiği haber, CIA desteğiyle Türkiye üzerinden Suriyeli muhaliflere yapılan silah yardımlarının boyutunu ortaya seren önemli bir bilgiydi.

Habere göre **2012'nin başlarından itibaren, CIA'nın desteğiyle Ürdün, Suudi Arabistan ve Katar'dan kalkan askeri kargo uçakları, başta Ankara olmak üzere Türkiye'deki havaalanlarına iniyor ve malzemeler Suriyeli muhaliflere aktarılıyor.** Bu uçuşlar, Obama'nın ikinci döneminde giderek artmış. Bu tarzda Türkiye'ye gelen uçak sayısının 160'tan fazla, toplam kargo ağırlığının ise yaklaşık 3500 ton olabileceği düşünülüyor. Hırvatistan ise, Suudi Arabistan'ın silah alımını yaptığı yer olarak bu zincire ekleniyor.

Türkiye'nin verdiği desteğin çarpıcı bir başka belgesi, 2012 Aralık ayı içinde İngiliz The Independent gazetesinde yayınlanmıştı. Habere göre, **Londra'da, içinde Türkiye'nin de yer aldığı Suriye konulu gizli bir toplantı düzenlendi. Toplantıda Suriye'deki çetelere askeri eğitim, hava ve deniz desteği sunmak üzere planlar yapıldı.** Gazeteye göre toplantı Kasım ayı ortalarında, İngiltere başbakanı Cameron'un isteğiyle, İngiltere Genelkurmay Başkanı tarafından düzenlendi. Toplantıda eğitim kamplarının Türkiye'de kurulabileceği ifade edildi.

Bütün bunların sonucunda, HSO'nun eylem gücü giderek artıyor. Son haftalarda **HSO'nun kimyasal silah kullandığı, havan topu ve roketlerle Şam'daki kamu binalarına saldırdığı yönündeki haberler** basında sıkça yer aldı.

Muhalefetin Türkiye cephesi, asıl olarak radikal islamcı çetelerden oluşurken, **muhalefet içinde daha "laik" olan kesimler, Ürdün'de eğitiliyor.** The Guardian gazetesinin haberinde, İngiliz ve Fransız istihbaratçıların, saf değiştiren bazı Suriyeli generalleri ve laik muhalif savaşçıları Ürdün'de eğittiğini, bunların Esad sonrasında ülkede "güvenlik gücü" olarak konumlandırılacağını ve radikal islamcı çetelere karşı bir denge unsuru olarak şekillendirildiğini yazdı.

Radikal islamcılarının durumu ABD açısından önemli bir sorun. Bir taraftan, muhalefet içinde savaş gücü en yüksek kesim bunlar olduğu ve Suriye hükümetine en büyük darbeleri bunlar vurduğu için, bu kesimlere çok büyük bir ihtiyaç duyuyor. Diğer taraftan, **Türkiye, bu çeteleri, özellikle de el Kaideci El-Nusra Cephesi'ni Kürtlere karşı bir silah olarak kullanıyor ve karşılığında El-Nusra'nın hareket ve etki alanını genişletiyor.** Bu durum, ABD'nin rahatsız olduğu bir durum, ancak savaşın bugünkü dengeleri içinde, El-Nusra'ya duyduğu ihtiyaç nedeniyle buna göz yumuyor.

Kürtler'in tarafı

Kürt bölgesel yönetimi, Suriye'de savaşın başlamasının ardından Esad'ın ordusunu geri çekmesiyle kendi bölgesinde hakimiyetini ilan etmişti.

Uzunca bir dönem Suriye muhalefetinden uzak durdu, hatta kendi bölgesinde Türkiye tarafından yönlendirilen HSO çeteleri ile önemli çatışmalara girdi. Ancak **Barzani'nin PYD üzerinde uyguladığı baskı ve Öcalan'ın PYD'ye dönük mesajlarının ardından HSO ile anlaşma sağlandı.**

Barzani belli bir süredir Türkiye ile ilişkilerini güçlendiren adımlar atıyordu. Öyle ki, Türkiye'nin Almanya'dan sonra en fazla ticaretinin olduğu alan Kürdistan Federe Bölgesi oldu. Özellikle Türkiye ile Barzani arasında imzalanan petrol anlaşmaları, Irak yönetiminin tepkisini çekiyordu. Her iki taraf da ABD'nin koruması altında bu anlaşmaları Irak'a kabul ettirdi, petrol Türkiye üzerinden dünya pazarlarına açılmaya başlandı.

Bu ilişkinin devamı olarak, Suriye Kürtlerinin de ABD ile işbirliği yapması konusunda büyük bir baskı vardı. HSO ile yapılan anlaşma, baskının sonucu oldu. PYD, kendi bölgesinde büyük saldırılar düzenleyen, katliamlar gerçekleştiren HSO ile ittifak kurmuş oldu.

Suriye muhalefeti kendi içinde önemli parçalanmalar yaşamaktayken, Kürt bölgesinin bu ittifaka katılması, Amerikancı cepheyi güçlendirdi.

İsrail'den özür neden şimdi

Tam 3 yıl önce, Gazze'ye yardım götüren Mavi Marmara gemisine yönelik saldırıdan dolayı İsrail'in bugün özür dilemeyi kabul etmesi, Suriye savaşına dönük yeni planların ve hazırlıkların habercisidir.

'Özür'ün Obama ile yapılan ziyaretin ve görüşmelerin ardından gerçekleşmesi, bunun bir "Amerikan barışı" olduğunun, İsrail'i ABD'nin zorladığının göstergesi zaten. İsrail'in buna "ikna" olmasının sebebi ise, Ortadoğu'da giderek değişmekte olan dengeler.

İsrail artık Türkiye ile ilişkilerini daha iyi tutmak, hız kazanan savaşta Türkiye ile daha güçlü bir ortaklık kurmak zorunda. Çünkü birincisi, Ortadoğu'da ve Afrika'da radikal islamcı hareketlerin daha gerici ama daha savaşçı kesimleri güç kazanıyor. Mısır, Libya ve Tunus'ta Müslüman Kardeşlerin ve Selefilerin yönetimleri ele geçirmesi, Mali, Orta Afrika Cumhuriyeti gibi ülkelerde radikal islamcılarının "isyan"ları ve bölgedeki pekçok ülkede etkinliklerinin artması; en önemlisi Suriye'de yine radikal islamcılarının önderliğinde yürütülen savaş, bu durumun açık göstergeleridir. **İsrail, bu radikal islamcı "deniz"in ortasındaki bir ülke olarak, müslüman ülkelerin desteğine çok daha fazla ihtiyaç duyuyor.** Irak'ta Barzani ile kurulan ilişkiler tek başına yeterli gelmiyor. Türkiye ile ilişkiler, bu koşullarda, son derece büyük bir önem kazanıyor.

İkincisi, Suriye'nin durumu İsrail için daha yakın ve doğrudan bir tehdide dönüşmüş durumda. Bir taraftan Suriye'deki çatışmaların Hizbullah ve Hamas'ı etkilemesi ve bu nedenle İsrail'i de içine çekmesi ihtimali var. Diğer taraftan, **Suriye'deki radikal islamcı çeteler, doğrudan İsrail'i hedef alma potansiyeli bile taşıyor.** HSO üzerinde önemli bir etkisi bulunan Türkiye, bu yanılla da öne çıkıyor.

Üçüncüsü, İran'ın nükleer silahları geliştirme konusunda attığı adımlar ve Kuzey Kore'nin ABD'ye meydan okuyan açıklamalarıyla birlikte yürüyen nükleer çalışmaları, emperyalist savaşın yayılma dinamiklerini ortaya koyuyor. **Bu durum,**

İran karşıtı cephenin, kendi iç sorunlarını çözerek yakınlaşmasını zorunlu kılıyor.

Dördüncüsü, Türkiye'de kurulu olan füze kalkanı ve patriot sistemleri, İsrail'e yönelik bir saldırıda en önemli savunma noktalarından birisi olacak. İsrail sadece Türkiye ile yaşadığı gerginlikten dolayı bu savunmada bir gedik ya da bir belirsizlik olmasını istemiyor.

Bu koşullarda, **ABD emperyalizmi, Ortadoğu'daki iki önemli işbirlikçisinin arasındaki sorunları çözmek, ilişkileri ABD'nin çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlemek ve daha güçlü bir işbirliği ile savaşa odaklanmalarını sağlamak amacıyla harekete geçti.** Bir taraftan Erdoğan, ABD Dışişleri Bakanı Kerry'nin Türkiye ziyareti sırasında söylediği, "Siyonizm de insanlık suçu olmalı" sözünden geri adım attı, diğer taraftan İsrail özür dilemeyi kabul etti. Üstelik bu arada, Hamas'ın İsrail'e dönük füze saldırılarını durdurması için Türkiye'nin devreye girmesi konusunda söz de aldı.

Sonuçta **Türkiye'nin diplomasi başarısı olarak değil, ABD'nin Ortadoğu savaşının hızlanması nedeniyle İsrail, göstermelik bir özür dilemiş oldu.**

Zaten Türkiye ile İsrail'in "kavga"sının göstermelik olduğu biliniyordu. Öyle ki iki ülke arasındaki ekonomik ilişkiler, bütün bu üç yıl boyunca hiç sekteye uğramadı. Dahası, Türkiye 2012 yılı ekim ayında, Rusya'dan Suriye'ye giden bir uçağı, içinde askeri malzeme olduğu gerekçesiyle durdurduğunda, içinden çıkan radar parçalarının Suriye'nin Türkiye sınırında değil, İsrail sınırında konuşlu bulunan bir savunma sistemine ait olduğu; Türkiye'nin bu parçalara el koymasından kısa bir zaman sonra İsrail uçaklarının Suriye radarlarına görünmeden sınırı geçerek Şam yakınlarında bir hedefi vurduğunda sonradan ortaya çıkmıştı. Yani **Türkiye, Suriye uçağını durdurarak, İsrail'e son derece önemli bir destek vermiş oldu.**

Rusya'nın desteği

Rusya başından itibaren Suriye'nin yanında olduğunu her biçimde gösterdi. Kimi zaman BM'nin karar almasını engelleyerek, kimi zaman ikili görüşmeler yaparak, kimi zaman ise askeri gücünü ortaya koyarak, Suriye'ye açık destek verdi. Bugün de desteğini iki farklı biçimde ortaya koyuyor.

Birincisi, Karadeniz'de gerçekleştirdiği askeri tatbikatlar ve Akdeniz'e gönderdiği savaş gemileriyle, Suriye'ye dönük bir saldırının karşısına diki-leceğini gösteriyor. Rusya, Suriye'deki Tartus askeri üssünde bundan sonra 5-6 savaş gemisini düzenli olarak bulunduracağını açıkladı.

Keza Mart ayının son günlerinde,

Karadeniz'de son yılların en büyük askeri tatbikatını gerçekleştirdi.

ABD'nin kışkırtmasıyla 2008 yılında Osetya'yı işgal eden, sonrasında Rusya tarafından işgal edilen Gürcistan, ABD'den fiili destek bulamamış, Karadeniz'e çıkan ABD savaş gemisi Rusya ile bir savaşı göze alamamış, bu nedenle Gürcistan Rusya karşısında geri adım atmak zorunda kalmıştı. Bugün **Rusya, Suriye'ye verdiği destekle, kendisine bağımlı ülkelere dönük saldırıları yantısız bırakmayacağını göstermiş oluyor.**

Rusya'nın diğer desteği ise, muhalefetin parçalı yapısından faydalanma ve bunu derinleştirme tarzında işliyor. HSO ile SMDK arasında, HSO'nun kendi içinde ve SMDK'nın kendi içinde oldukça derin çelişkiler var. En son geçici hükümetin ilan edilmesi konusunda yaşanan tartışmalar bile bu çelişkilerin ifadesi. Seçilen "başbakan", aslında ABD tarafından yetiştirilen ve bölgeye atanan bir "başbakan". Muhalefet içinden bazı kesimler Suriye ile pazarlık masasına oturmayı kabul etmiş durumdalar; SMDK başkanı Muaz el Hatip'in istifası bunun göstergelerinden biri. Rusya ve Suriye, Baas'ın bölge üzerindeki köklü etkisini de kullanarak bu çelişkileri derinleştiriyorlar.

* * *

ABD bugün savaşı hızlandıracak adımlar atıyor. Fakat muhalefetin parçalı yapısı, artan iç çelişkiler, buna karşın Baas rejiminin beklene-nin ötesinde bir direnç göstermesi gibi birçok faktör, önünde engel oluşturuyor. Bir süre "Esad'ın devrilmesi" hedefinden, savaşta süreklilik statüsüne doğru geçildi. Ama hemen arkasından ABD'nin girişimleriyle yeniden "Esad'sız çözüm" işlenmeye başladı. **Muhaleflerin kimyasal silah kullanması son derece önemli bir adım.**

Muhalefet giderek daha etkili biçimde savaş araçlarını kullanacaktır. Keza Rusya da kendi cephesinden, savaşa askeri olarak hazır olduğunun mesajlarını göndermekte acele ediyor.

Diğer taraftan **ABD, İsrail-Türkiye "barış"ını sağlayarak, Kürt hareketini kendi arkasında birleştirerek, muhalefetin başına kendi kadrosunu "seçtirerek", İngiltere ve Fransa'nın muhalefeti askeri olarak eğitme ve silah yardımı yapma konusunda daha fazla adım atmasını sağlayarak, kendi cephesini güçlendirmede oldukça yol almış görünüyor.** Suriye cephesinde ise, Irak'ta, İran'a yakınlığı bilinen Talabani'nin hastalanarak görevden fiilen uzaklaşmış olması, Şii Başbakan Maliki'ye dönük ülke içindeki baskı ve protestoların artması, Lübnan'daki Hizbullah'ın kurucusu olan İranlı general Hasan Şatiri'nin Şam'dan Lübnan'a giderken suikast sonucu öldürülmesi gibi kimi olaylar, İran'ın bölge dengelerinde bir sarsılma yaşadığını gösteriyor.

Ancak savaşın hız kazanması, dengelerin sürekli değişmesini de beraberinde getiriyor. Kesin olan şey, savaşın kaçınılmaz biçimde ilerlemekte olduğu ve bunun asıl bedelinin halkların ödediğidir.

FAŞİZM HUKUKSUZLUKTUR!

Kendi yasalarını bile çiğner!

Devlet, her dönem 'demokrasi' adı altında insanları sindirmeye, bastırmaya çalışmıştır. Krizin etkisi her kesimde hissedilmeye başlandığında; krizi atlattırmak ve faturasını işçilere yüklemek için parlamento aracılığıyla yasalar çıkarmış, karşı çıkanları polisiyle ezmeye çalışmış, kendi mahkemelerinde yargılamıştır.

Son yıllarda işsizlikle, kıdem tazminatının gaspedilmeye çalışılmasıyla, en temel haklarımızın budanmasıyla, her şeyin özelleştirilmesiyle, sularımızın-ormanlarımızın talan edilmesiyle karşı karşıyayız. Her kesim, ellerinden alınmak istenen yaşam araçlarını vermemek için mücadele ederken, burjuva medya, "körler-sağırılar"ı oynuyor; polis-savcı-hakim elele, ceza kanunundan 'kimlere hangi cezaları verebilirim'i planlıyor. Paketlerle, torbalarla 'çok güzel şeyler oluyor' izlenimi verilmeye çalışılıyor. Kara propaganda tüm hızıyla sürerken, bizleri susturmak için ellerinden geleni yapıyorlar...

Özellikle küçük illerde son yıllarda yapılan her basın açıklaması, her yürüyüş terörize ediliyor... Hepsi yüksek çözünürlüklü polis kameraları tarafından kayda alınıyor ve günler sonra zaten tanıdıkları, isimlerini, adreslerini, okullarını bildikleri öğrencileri ve diğer herkesi, göstermelik bilirkişi raporuyla ifade vermeye çağırıyorlar, dava açıyorlar.

Çok yaşa 2911!

Genel olarak 2911, yani Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'ndan yargılıyorlar. 'Devlete bildirim yapılmaması' gibi bahanelerle, polisin keyfi olarak 'buradan geçirmem, burada yapamazsınız' sözleriyle başlatılan saldırılardan sonra çıkan olaylar nedeniyle, yüzlerce kişi yargılanıyor. Bu yasaya göre cezası az gibi görünüyor; ama basın açıklamalarına düzenli katılan bir kişinin birden fazla davası olduğundan, cezalar katlanıyor; böylece insanları sindirmeye çalışıyorlar.

Bakanlık verilerine göre, 2007'de 3 bin 294, 2008'de 3 bin 778, 2009'da 8 bin 251, 2010'da 11 bin 462, 2011'de 13 bin 479 kişiye 2911 sayılı toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasına muhalefet etmekten dolayı dava açıldı. 2012'de bu hak alanındaki baskılar zirve yaptı, kitlesel 424 toplantı ve gösteriye müdahale edildi. Her geçen yıl, saldırının boyutunun arttığının göstergesidir bu rakamlar.

Kanunlarla, taşeron şirketlerle, polisle, YÖK'le

yapılan baskılara, yargı üzerinden katmerlendirilen baskıların en açık göstergesidir bu sayılar. **Terörle Mücadele Kanunu'nun, 'örgüt üyeliği', 'örgüt propagandası' gibi maddeleri ile yargılayamadıkları kitleleri, 2911 ile yargılıyorlar.**

Anayasada, insanların izin almadan gösteri yürüyüşü yapma hakkı olduğu yazılıdır. Buna rağmen bu hak, keyfi olarak, hiçbir elle tutulur gerekçe gösterilmeden gasp ediliyor. **Toplantı ve yürüyüş hakkı bir toplumun en temel hakkı iken, faşizm şartlarında bu hakkı, yalnızca siyasi olmayan basın açıklamaları kazanabiliyor.**

Bizlere, soluk alacak tek bir alan bile bırakmamak istiyorlar. Önce alanları yasaklıyorlar, yıllarca mücadele ederek alanları kazandığımızda da, burada yaptıklarımız için yargılıyorlar. Açlık sınırının altında ücretlerle çalıştırdıkları milyonları, gündüz işyerlerinde sessiz-senkasız-örgütsüz bırakmayı; geceleri de küçük evlere hapsederek sesimizi çıkarmadan öylece televizyona bakarak ömrümüzü geçirmemizi istiyorlar!

Milyonlar, kendilerine dayatılan bu çemberi kırmak istediğinde de, kendi yasalarına dahi tahammülleri olmadan, binbir hukuksuzlukla yargılıyorlar. Mahkemeler onların olabilir, ama hukuk birgün herkese lazım olacak; unutuyorlar.

1924 yılında, yarım bilet parası vererek tramvayı kullanan öğrenciler, biletçinin kendilerinden tam bilet parası istemesi üzerine birleşerek, belki de Türkiye'de ilk öğrenci eylemini gerçekleştiriyorlar. Topluca bir gün sadece yarım bilet parası veriyorlar, polis bu kavgalarda iki öğrenciyi öldürüyor. Bugün öğrencilerin hakkı olan bu kesintinin bile bedeli ödendi bu ülkede...

Cunta yıllarını aratmayan hukuksuzluk örnekleri

"İstiklal Marşı'na saygısızlık" sebebiyle her yıl davalar açılıyor. Önceden sunulan bir Ceza Genel Kurul kararında, hapishanede İstiklal Marşı okunduğu için avluya çıkmayan birisinin davayı kazanması konu ediliyor. Genel Kurul, bu hareketin ifade özgürlüğü olduğunu tanımlıyor. Kararda konu edilen bu kişinin kim olduğuna baktığımda, ismine aşına olduğum Nevin Berktaş olduğunu gördüm. Hem gururlandım, bugün hala ısrarla açılan bu davalarda, çoktan bir tavır alındığını gördüğüme; hem de bunun aşılmış olmasına sevindim. Halbuki kazanılan, uğruna bedel ödenen bir-

çok haktan birisiymiş İstiklal Marşı'na gitmemek, okumamak...

Askeri faşist cunta koşullarında, 'bu marş benim ideolojimle bağdaşmadığı için dışarı çıkma-yacağım' şeklinde bir savunma yapılabilmiş. Bugün ise, cunta yokken, bu davalarda 'duymadım' diyerek savunma

verilmesi, yıllardır süren baskılara karşı toplumun yaşadığı bozulmayı gösteriyordu. Bizler, **savunduklarımızı faşizmin mahkemelerinde sesli ve net olarak dile getirmediklerimizce, bu yargılamaların da önüne geçemeyeceğiz, onları kendi inlerinde yenemeyeceğiz.**

Hukuku bilmek, bazı zamanlarda oluşan durumu beraate götürmekten değil, hakların savunulmasından da geçiyor. Reformizm, bir yandan Marksizm-Leninizmi revize

etmeye çalışırken, bir yandan da günlük hayatımızda 'bana bir şey olmasın da...' düşüncesini bütün pragmatizmi kullanarak yerleştirmeye çalışıyor. **Yargılayan bir savunma; yalnızca örgüt üyeliği söz konusu olduğunda değil, kendimize dönük her saldırıda yapılmalı.**

2911, polise direnmek ve kamu malına zarar vermek üzerinden açılan davalar, cezaları hafif gibi görülüyor; örgüt üyeliğinde yapılan propaganda gibi tavır takınılamayacağı düşünülüyor. Halbuki düşüncelerimizi, haklarımızı bize yöneltile her silah karşısında sıkı sıkıya savunmalıyız. **Her hak için, bedelini misliyle, defalarca ödeyen bizler, haklarımızı her kullanmadığımızda, elimizden alınacağını bilerek davranmak zorundayız.**

Küçük bir ilde, bir buçuk yıl soruşturması süren yaklaşık 14 dosya savcılık aşamasında, 8 tane de hali hazırda açılmış davalar sürmekte... Bunların hepsi de demokratik haklarını kullanan insanlara açılmıştır. KESK önderliğinde 4+4+4 yasasına karşı AKP şubesi önüne koyulan siyah çelenk ve basın açıklamasına açılan davada 77 kişi yargılanıyor, bu yalnızca bir örnek. Yüzlerce kişi savcılıkla, polisle, hakimle psikolojik baskı altına alınıyor. 'Hukuk'un adı bile anılmıyor, ki davalarda yargılananlar arasında avukatlar da bulunuyor...

Öğrenciler üzerinde estirilen devlet terörü

Eskişehir'de Osmangazi Üniversitesi'nde 11 Mart'ta sağlıksız yemeklere isyan eden öğrencilerin kendi hazırladıkları sandviçlerini dağıtmak istemesine, özel güvenlikçiler tarafından uygulanan

şiddet, ülke genelinde yayıldı, izleyen binlerce kişi bu duruma öfkelenildi. Bunun karşısında televizyonda canlı yayında Rektör Hasan Gönen pervasızca özel güvenlik görevlilerini savundu. Onun bu tavrı, biat ettiklerinin düşünceleriyle aynıdır. Kendisi yerel seçimlerde AKP Büyükşehir Başkan adayı olup seçilmemişti, sonrasında rektör olarak karşımıza tekrar çıkıverdi! Güvenlikçilere yasalarla verilmeyen yetkileri, rektör veriverdi canlı yayında, şiddeti kınamadan...

Osmangazi Üniversitesi'nde bu olaydan sonra, iki bin kişilik bir protesto gerçekleşti. Bu sefer de sivil faşistler saldırdı. Binlerce öğrenciye saldıran devletin, sivil faşistlerini devreye soktu. Daha sonraki günlerde, faşistlerle okulda olan bir kavga sonrası savcı, bir gün içinde 12 öğrenciye yakalama kararı çıkardı. Eylem alanından dahi öğrencileri yaka paça alarak, her ortamı terörize ettiler. Karısını sokak ortasında öldüren erkeklerle bile, bu hızla yakalama kararı çıkaramayan savcılar, bir anda görev aşkıyla hareket eder oldular. Yakalanan öğrenciler, basit bir suçtan dolayı bir gece nezarethanede bekletildi, ifadeleri alınmış olmasına rağmen...

Açık açık polis, savcı, sivil faşistler elele verip, oluşan dalgayı bastırmak için, hukuku hiçe sayarak organize bir şekilde hareket ediyorlar... Tabi ki gelen emirler doğrultusunda...

Devleti temsil eden kimi görürseniz karşınızda, hepsi tek ağızdan size karşı çıkacak, sizin uğradığınız haksızlıkları ve hukuksuzlukları gayet normal bir olaymış gibi görecektir. Demokrasi adı altında bize dayatılan faşizmi, hayatımızın her alanında yaşıyoruz.

Haklarımızı kullanmaktan çekinmeyelim!

Bizleri susturmak, alanlardan almak için toplantı gösteri yürüyüşlerine muhalefetten, polise direnmekten, kamu malına zarar vermekten açılan tüm bu davalar, bizlerden ne denli korktuklarının göstergesidir. Hayatı yaratan bizlerin, elimizi şaltire götürdüğümüzde, her yeri felç edeceğimizi bildikleri için, filizleri ezmeye çalışıyorlar. Yaptıkları hukuksuzlukları bildikleri için ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden sürekli tazminatlar ödediklerinden, kanunları eğip bükerek, engel üzerine engel çıkarıyorlar.

Bütün bunlara direnecek yüreklerimizin milyonlar olduğunu, bütün gücümüzün haklılığımızdan geldiğini bizler de biliyoruz. Açılan davalarda, soruşturmalarda haklı olan, meşru olan biziz.

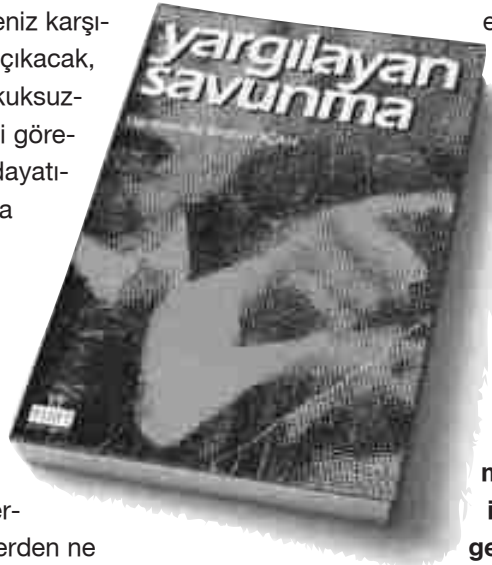
İnsan olmanın en temel ihtiyacı; örgütlenme ve kendini toplumsal olarak alanlarda ifade

etme özgürlüğüdür. Bu hakları kullanmaktan çekinmeyeceğiz, korkmayacağız. İçeride ve dışarıda hapsetmelerine izin vermeyeceğiz, cunta yıllarında önderlerimizin sıkıyönetim mahkemelerini ters düz ettiği gibi, bizler de bu yargılamaları, geri durmadan, çekinmeden, haklarımızı ve isteklerimizi söyleyerek geçireceğiz.

Bu davalar bireysel değil, toplumsal davalar olarak tarihe geçecekler.

Bireysel çıkarlardan dolayı savunmaların sessiz sedasız sürdürülmesi değil, toplumsal ele alınarak üstesinden gelinmesi gerekiyor. En temel haklarımızı kullandığımız için yargılandığımızda inkar değil, tam tersine hakların savunulması gerekiyor. Yargılananlar kişiler değil, hepimizin hakları olduğu için, duruşma günlerinde salonlara, adliye önlerine gelinmesi gerekiyor.

Mahkemeler ve yargı onların olabilir, insanlık onuru için mücadele eden bizler direnerek kazanacağız; çünkü haklı olan bizleriz.

Chavez'in ardından...

Venezüella Başkanı Chavez'in ölümü, tüm dünyada büyük bir yankı yarattı. Chavez'in ölümünün ardından dünyanın dört bir yanında eylemler gerçekleştirildi.

Cenazesi milyonlarca insanın katıldığı görkemli bir veda töreniydi adeta. Halkı, ona olan sevgisini ve inancını, cenaze töreninde bütün açıklığıyla ortaya koydu.

Chavez sosyalist değildi. Zaten sosyalizm basitçe seçimlerin kazanılmasıyla elde edilebilecek bir yönetim biçimi de değildir.

Sosyalizmi kurabilmek için, kitlelerin silahlı ayaklanmasıyla eski rejimin tümünden yıkılması, kapitalist devletin yerle bir edilmesi ve yerine proletaryanın iktidarını kurulması zorunludur.

Chavez sosyalist değil, "halkçı", hatta daha doğru bir ifadeyle "Bolivarcı" bir yönetim getirmişti. Onun yönetiminde geçen 14 yıl boyunca, Venezüella halkının yaşam koşullarında gözle görülür iyileşmeler ortaya çıktı. Öncesinde kölece yaşam koşullarında yaşayan Venezüella halkı, sağlık, eğitim, konut gibi, temel insani gereksinimlerinde, büyük bir ilerleme kaydetti.

Bütün dünyanın gözü hep bu küçük ülkenin üzerinde oldu. Ama herkes kendi sınıfsal konumundan baktı buraya. Dünya halkları bir taraftan "sosyalizm" söylemleriyle umutlarını ve sömürsüz bir dünya özlemlerini büyüttü, diğer taraftan ABD emperyalizmine karşı bu kadar güçlü bir mey-

dan okuyuşu sempatiyle karşıladı, sahiplendi. Emperyalistler ise, bu ülkenin zengin petrol yataklarını nasıl sömüreceklerinin hesabını yaptılar. Çin ekonomik, Rusya askeri, her iki ülke de siyasi olarak Venezüella'yı kendi sömürgesi haline getirmek için adım adım uğraştı. ABD ise, kendi arka bahçesine saplanmış olan bu "hançer"i söküp atabilmek için, açık ve gizli her tür saldırıyı, her tür kontra yöntemi devreye soktu.

Chavez'in kanser olmasının bile, ABD'nin bu saldırılarının bir sonucu olduğu düşünülüyor. Öyle ya, Latin Amerika ülkelerinin, halkçı-Bolivarcı liderlerinin büyük çoğunluğu son iki yıl içinde "bir anda" kanser oluvermişti. Küba lideri Fidel Castro, Paraguay Devlet Başkanı Fernando Lugo, Brezilya Devlet Başkanı Dilma Rousseff, Brezilya eski Devlet Başkanı Lula da Silva, Arjantin Devlet Başkanı Cristina Kirchner...

Bu tablo, bir tesadüf olmadığını gösteriyor. 2001 yılında Arjantin'de patlak veren ayaklanmanın arkasından, Latin halkları her geçen gün daha güçlü biçimde sokaklara döküldü; ABD emperyalizmine, IMF reçetelerine, ABD uşağı devlet başkanlarına ve Amerikan kontra örgütlerine karşı eylemler gerçekleştirdi. Chavez ve bölgede son on yılda seçilen bütün solcu liderler, kitlelerden yükselen bu dalganın ürünüydüler.

Arkasını Rusya ve Çin'e dayamış olan Chavez, hiçbir zaman sosyalist bir ekonomiyi kurmadı. Ama kapitalist bir ülkenin bile kitlelerin yaşam koşullarında iyileştirme yapabileceğini, bunu da seçimle işbaşına gelerek gerçekleştirebileceğini gösterdiği için, öncelikle reformistlerin en büyük umuduna dönüştü. Diğer taraftan, onun sol söylemleri ve ABD'ye meydan okuyan tutumları, sadece Venezüella'da değil, bütün dünyada, halklar üzerinde son derece önemli bir yankı yarattı.

Her şeye rağmen, sıkılmış yumruğu ile meydanlardaki coşkun söylevleri; geleneksel Latin mizahı ile güçlendirilmiş ifadelerle ABD'yi küçümseyen konuşmaları; yoksul halkı savunan ve sahiplenilen politik hattı ile Chavez, tarihte unutulmayacak bir lider olarak ölümsüzleşti.

Kızıldere şehitleri anıldı

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarını durdurmak için THKP-C ve THKO militanları Ordu Ünye'de NATO'nun üç askerini kaçırmaya çalıştılar. Tokat-Niksar'ın Kızıldere köyüne giden militanlar, 30 Mart 1972'de ordu tarafından kuşatıldılar. Teslim olun çağrılarına "biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik" diyerek çatıştılar ve 10 devrimci katledildi. **Mahir Çayan, Ömer Ayna, Cihan Alptekin, Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arıkan, Saffet Alp, Sebahattin Kurt, Nihat Yılmaz ve Ahmet Atasoy** devrimci dayanışma içinde omuz omuza şehit düştüler.

Saatlerce süren çatışma, devrimci hareketin direniş geleneğinin unutulmaz halkalarından biri oldu. 12 Mart 1971 darbesiyle hedefledikleri "devrimi bitirme" hayallerini de yerle bir ettiler ve geleceğe önemli bir miras bıraktılar. **Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya** '71 devrimci atılımının üç önderi olarak ölümsüzleştiler.

Kızıldere'nin 41. Yılında İstanbul, Ankara, İzmir, Tokat Kızıldere'de anmalar gerçekleştirildi. *Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Hareket, Emek ve Özgürlük Cephesi, Emekçi Hareket Partisi, Odak ve Kaldıraç* tarafından Taksim'de yapılan anma, saat 16.10'da başladı. "Kızıldere şehitleri ölümsüzdür" pankartının arkasında flamlarıyla dizilen devrimciler, Taksim Meydanı'na kadar yürüdü.

Yürüyüş sırasında "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Mahir, İbo, Deniz sürüyor, sürecek mücadelemiz", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz" sloganları atıldı. Kızıldere'de şehit düşenlerin isimleri teker teker okunurken, kitle "Yaşiyor" diye haykırdı. Aitasyonlar eşliğinde gerçekleşen yürüyüşe caddedeki insanların ilgisi de yüksekti.

Taksim Meydanı'na gelindiğinde, Kızıldere'de şehit düşenlerin şahsında saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra yapılan basın açıklamasında, Kızıldere'nin devrimci dayanışmanın en önemli halkalarından biri olduğuna vurgu yapıldı. Kızıldere'de gösterilen direnişin bugün devrimcilerin omuzlarında yükseldiğine değinildi.

Taksim'de ayrıca reformist partilerin örgütlediği eylemler gerçekleştirildi. Ankara'da ise Mahir Çayan'ın mezarı başında çeşitli kurumlar anmalar yaptılar. Kızıldere'de, Halk Cephesi tarafından bir anma eylemi örgütlendi.

İstanbul'da devrimcilerin ortak gerçekleştirdiği anmada okunan bildiride, "bugün burada Kızıldere'de tarihe yazdıkları devrimci dayanışmanın devamlıları olarak buradayız" denildi. Kızıldere'nin "emperyalizme karşı çekilen bayrak olduğu" belirtildikten sonra, şunlar söylendi: "Emperyalizmin tüm Ortadoğu ve dünya üzerinde uyguladığı politikalar, halkların direnişiyle son bulacaktır. Mücadele edenler, 6. Filoyu her defasında yeniden hatırlatacaktır." Katliamları zamanaşımına uğratan AKP hükümetinin "aynı ideolojinin bir parçası" olduğu vurgulandı ve konuşma şöyle bitirildi:

"Biz devrimciler olarak, tüm baskı ve katliamlara rağmen, bedeli ne olursa olsun Mahirler, Denizler, İbrahimler gibi yaşayacak, onlar gibi mücadele edeceğiz!"

16 Mart katliamları protesto edildi

16 Mart tarihi, iki büyük katliamla kazanmıştır toplumsal hareketin tarihine... Biri **16 Mart 1978'de, Beyazıt'ta İstanbul Üniversitesi'nin önünde gerçekleştirilen**

katliamdır. Doğrudan devletin sivil faşist güçleri tarafından düzenlenen bu katliamda, okuldan çıkan öğrencilerin üzerine önce bomba atılmış, arkasından kitle silahla taranmıştır. Saldırıda 7 öğrenci ölmüş, 41 öğrenci ise yaralanmıştı.

İkinci katliam ise, **16 Mart 1988'de Halepçe'de 5 binden fazla Kürt'ün kimyasal gaz-**

larla katledilmesidir. Saddam yönetimindeki Irak devleti, Kürt halkını bu katliamla yıldırma, sindirme amacını taşımaktadır.

Her iki katliam da, yıldönümünde yapılan protestolarla lanetlendi, katliamda ölenler anıldı.

İstanbul'da eylemlerin merkezi İstanbul Üniversitesi Beyazıt Meydanı oldu. HDK, Gençlik Kolektifleri, TKP'li öğrenciler, Edebiyat Fakültesi önünde toplanarak Beyazıt Meydanı'na yürüdü. Kürtçe ve Türkçe "Beyazıt'tan, Halepçe'den Roboski'ye katil devlet hesap verecek" yazılı pankart açan 500 kişilik kitle, "Beyazıt goristan jibo faşistan", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını attılar. İstanbul Üniversitesi ana giriş kapısından çıkan grupla birleşmesinin ardından basın açıklaması yapıldı.

Açıklamada Beyazıt katliamını gerçekleştirenlerin yakalanmadığı, hatta zaman içinde ödüllendirildiğini belirtildi. Halepçe'de de ABD destekli Saddam'ın kimyasal gazlarla Kürt halkını katlettiğini söylediler.

Katliamların sorumlularının er ya da geç hesap vereceğinin vurgulandığı açıklamanın ardından, 7 öğrencinin katledildiği Eczacılık Fakültesi'nin önüne yürüdüler ve marşlarla eylemi sonlandırdılar.

İkinci eylemi ise Ekim Gençliği, DÖB, DAF, ÖEP, Kaldıraç, TÜM-İGD ve Devrimci Gençlik yaptı. Edebiyat Fakültesi'nde toplanan öğrenciler, "Beyazıt... Halepçe... Katil devlet hesap verecek" pankartını açtı. Beyazıt Meydanı'na kadar yürüyen kitle, "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganlarını attı. Yapılan açıklamada iki katliamın da, baskılara karşı mücadele edenleri yıldırma amacını taşıdığı vurgulandı. Katliamların sorumlularının yargılanması bir yana, devletin yeni katliamlar gerçekleştirdiği söylendi. Basın açıklamasının ardından, Eczacılık Fakültesi önüne yüründü ve Beyazıt Marşı'nı söyleyerek eylemi sonlandırdılar.

Gençlik Federasyonu da aynı gün yaptığı eylemle 16 Mart'ta katledilenleri andı. "Hatice Özen'lerden Hasan Selim'lere Dev Genç'i bitiremezsiniz! 16 Mart'ın hesabını soracağız" pankartı açan Gençlik Federasyonu üyeleri, "Katil devlet hesap verecek", "Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz" sloganlarını attılar. Basın açıklamasında, aynı gün yaşanan Gençlik Federasyonu baskını da protesto edildi. Ruhan Mavruk'un okuduğu şiirin ardından eylem bitirildi.

Ayrıca Ankara, İzmir, Diyarbakır, Eskişehir, Bursa'da da üniversite öğrencileri yaptıkları eylemlerle 16 Mart'taki katliamları protesto ettiler.

☆ **2 Nisan 1948- Sabahattin Ali öldü**
Sabahattin Ali, TC'nin tarihinde ilk "faili meçhul" cinayet ile yaşamını yitiren bir aydındır. İlk olarak 1932 yılında Atatürk'ü yeren bir şiir okuduğu iddiasıyla tutuklanmıştır. Mesleği öğretmenlik olan Sabahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yanı sıra şiir, öykü, makale ve fıkra yazarlığı ile çeviriler de yapmıştır. Nihat Atsız gibi faşistlere hakaret ettiği iddiasıyla saldırılara maruz kalır. Bu dönemde bakanlık tarafından görevinden alınır. Dönemin solcu gazetesi Tan'da yazmaya başlar. Gazetenin faşistler tarafından basılıp yakılmasının ardından, Aziz Nesin ve Rıfat Ilgaz'la birlikte Markopaşa, Malum Paşa, Merhum Paşa ve Öküz gibi mizah dergilerinde yazmaya devam eder. Bu dergiler de kapatılır, hakkında açılan davalardan üç ay cezaevinde kalır. Artan baskılar yüzünden yurtdışına çıkmak istemiş ama pasaport verilmeyince kaçak yollarla gitmeyi tercih etmiştir. Para karşılığında anlaştığı Ali Ertekin adlı biri tarafından Bulgaristan sınırında öldürülür. Ali Ertekin 4 yıla mahkum edilmesine rağmen birkaç hafta içinde serbest bırakılmış ve sonrasında ise CHP üyesi, aynı zamanda emniyet mensubu olduğu anlaşılmıştır.

☆ **4 Nisan 1968- Amerika'da siyahların haklarını kazanması için mücadele eden siyah lider Martin Luther King öldürüldü**

☆ **8 Nisan 1973- Pablo Picasso öldü**
İspanyol ressam Pablo Picasso 1937'de yaptığı Guernica adlı eseriyle tanınmıştır. 1881'de doğan Picasso, Paris'e 1900'lerin başında gitmiş ve yoksulluk içinde bir yaşam geçirmiştir. Kübizm akımının kurucusudur. Kübizm, resimlerde daha çok geometrik imgelerin kullanılmasıdır. En çok eser veren ressam olarak tanınır. Guinness'e göre 13.500'den fazla tablosu, 100 bin baskısı, 34 bin kitap resmi ve 300'den fazla heykeli vardır. Ancak onu Picasso yapan Guernica'dır. İspanya iç savaşını anlatan bu tabloyu gören bir Alman subay, hayranlığını belirtmek için "Bunu siz mi yaptınız" diye sorar. Picasso ise "hayır siz yaptınız" diyerek faşizme olan tepkisini dile getirir.

☆ **11 Nisan 1945- Buchenwald kampında isyan**
II. Emperyalist savaş sırasında Alman faşizminin kurduğu toplama kamplarından olan Buchenwald'da isyan çıkar. Bu kamp, isyan gerçekleştiren tek toplama kampı özelliğini taşımaktadır.

☆ **14 Nisan 1987- Öğrenci derneklerinin kapatılmasına karşı protesto eylemleri**
'80 sonrası öğrenci gençliğin en kitlesel, yaygın ve

militer eylemlilik sürecidir. Üniversitelerde '84 yılından itibaren devrimci öğrenciler, derneklerde örgütlenmeye başlar. '87 yılında ANAP hükümeti, bu dernekleri kapatan bir yasa hazırlar. Bunun üzerine başta İstanbul olmak üzere Türkiye genelinde öğrenciler sokaklara çıkar, polisle çatışır. Meydanlarda günlerce süren oturma eylemleri ve açlık grevleri yapılır. Mücadelenin bu yükselişi karşısında yasa geri çekilir ve dernekler faaliyetlerine devam eder.

☆ **16-17 Nisan 1992- Devrimci Sol savaşçıları şehit düştü**

Sebahat Karataş, Sinan Kukul, Taşkın Usta, Eda Yüksel, Arif Öngel, İ. adan Öngel, Ercüment Özdemir, Hüseyin Kılıç, Satı Taş, Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen, bulundukları evlerde polis kuşatması altında çatışarak ölümsüzleşirler.

☆ **19 Nisan 1943- Varşova Ayaklanması**

Yahudilerin Nazi faşizminin düzenledikleri vahşete karşı yaptıkları tek silahlı direniş olan ayaklanmadır. 450 bin Yahudi, Nazi kamplarında açlık ve işkence altında katledildiler. Sayıları 60 bine düşen Yahudiler, 1943 yılına gelindiğinde ayaklandılar. Ayaklanma sırasında yüzlerce Nazi askeri öldürülürken, 13 bin Yahudi de katledildi. Ayaklanma sırasında kamptan kaçmayı başaran Yahudiler, Polonya Silahlı halk direnişine katıldı ve faşizme karşı savaştı.

☆ **22 Nisan 1912- Pravda yayınlanmaya başladı.**

Rusya'da Bolşevik Parti'nin ilk günlük gazetesi Pravda (Gerçek), devrimci durumun olgunlaşmasıyla birlikte geniş işçi kesimlerini örgütleme ihtiyacından doğdu. Çarlık tarafından sürekli yoğun bir baskı altında tutulmasından dolayı on binlerce işçinin desteğiyle çıktı. 2.5 yıl içerisinde 8 defa kapatılmasına rağmen yayın hayatı sürdü. Tirajı 40-60 bin civarındaydı. Bolşevikler, Pravda aracılığıyla legal alanlarda etkili olan tasfiyecileri bu alandan da söküp atmayı başardı. Stalin'in sözleriyle "1912 yılının Pravda'sı Bolşevizm'in 1917 yılındaki zaferinin temel taşının konmasıydı."

11 Nisan 1985 - Enver Hoca öldü

Enver Hoca, II. Emperyalist Savaş döneminde, Arnavutluk'taki devrimci örgütleri birleştirerek, bağımsızlık mücadelesine önderlik etmiş ve bu mücadeleyi devrimle taçlandırmış ML bir önderdir.

Stalin'in ölümünden sonra '60'lı yıllarda Kruşçev revizyonizmine savaş açtı. '70'li yıllarda ise, "Mao Zedung Düşüncesi" (MZD) ve "Üç Dünya Teorisi"ne (ÜDT) karşı ideolojik mücadeleyi yükseltti. "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabı, tüm dünya komünistlerine ışık tuttu. O dönem uluslararası komünist hareketin önderliğini üstlendi. Ülkemizde de komünistlerin ÜDT ve MZD'ye karşı mücadeleye bayrağını açmasında, Enver Hoca'nın önemli bir rolü oldu.

Emperyalist ülkelerin yanı sıra Sovyet ve Çin revizyonistlerinin Arnavutluk'u boyun eğdirme çabalarına karşı, "Arnavutluk halkı gerekirse ot yer, boyuneğmez" diyerek meydan okudu. Ve ölene kadar da her tür kuşatmaya karşı direndi.

Onun ölümünden bir süre sonra, hızlanan revizyonist kampın çöküşü, emperyalistlerin artan saldırıları ve işbirlikçilerin kışkırtmaları ile 1989 yılında Arnavutluk'ta da karşı-devrimci bir ayaklanma başladı, yönetimin de ihanetiyle emperyalist-kapitalist sistemin bir parçası haline geldi. Fakat bu durum, Enver Hoca'nın yaşadığı dönem boyunca yaptıklarını ve Arnavutluk'un Sovyetler Birliği'nden sonra tek sosyalist ülke olarak direnişini gölgelemez. Enver Hoca, devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşayacaktır.

☆ **24 Nisan 1916- İrlanda 'da Dublin Ayaklanması**

I. Emperyalist paylaşım savaşına tavır alan işçi önderi James Connolly ile İrlanda Cumhuriyetçi Kardeşliği (IRB)'nin kurduğu İrlanda Yurttaşlık Ordusu, İrlanda'nın bağımsızlığı için ayaklanma başlattı. Paskalya Yortusu günü Dublin şehrinde yönetimi ele geçirdiler. İngiliz ordusunun yoğun top ateşi altında direnişlerini ancak bir hafta sürdürebildiler. Kendisiyle birlikte 90 kişi için ölüm kararı verildiğinde Connolly şunları söylüyordu: "Şunu kanıtlamayı başardık ki, İngiliz hükümetinin Belçika'nın ulusal hakları uğruna ölmelerini istediği İrlandalıları, İrlanda'nın ulusal haklarını kazanma çabasında ölmeye hazırdılar. Bu böyle kaldıkça, İrlanda'nın davası emin ellerdedir." Tüm ülkelerde gelişmeye başlayan savaş karşıtı duygular, İrlanda'da ayaklanma önderlerinin kararlılığı ile daha da arttı. Daha sonra devrimci bir önderlikten yoksun olmasına rağmen işçi eylemleri arttı ve 1920'lere kadar sürdü. Connolly'nin yaktığı ateş, IRA(İrlanda Kurtulu Ordusu) militanların eylemleriyle daha da harlanarak yanacaktı.

☆ **28 Nisan 1941 - Yunanistan'da Nazi İşgali**

Faşist Mussolini İtalyası, ikinci emperyalist savaşın başladığı sırada, Yunanistan'dan Girit ve Korfu adalarını ve Pire limanını almak için saldırıya geçti. Yunan birlikleri İtalyanları gerilettiler ve Arnavutluk'a kadar ilerlediler. Mussoli'nin zorlandığını gören Hitler, ona yardım etmek için Balkanlar'da saldırıya geçti. Bir hafta içinde Yugoslavya düştü. 1941 Nisanı'nda Nazi birlikleri Atina, Pire, Selanik ve bazı adaları; Bulgarlar, Doğu Makedonya ve Trakya'yı, İtalyanlar da ülkenin geri kalan bölümlerini işgal ettiler. O sırada oluşan boşluktan yararlanan komünistler, sürgünden ve birçok hapisaneden kaçmayı başardılar. Nazi işgaline karşı Komünist Parti ve sendikalar tarafından Ulusal Kurtuluş Cephesi kuruldu, ülkenin faşizminin işgalinden kurtuluşuna kadar mücadelelerini sürdürdüler.

12 Eylül kitabının 2. Baskısı çıktı!

Yayınevimiz tarafından geçen yıl Eylül ayında basılan "Darbe, Yenilgi, Direniş 12 Eylül" kitabı, kısa bir sürede tükenince, Mart ayı içinde ikinci baskısı yapıldı. Okurlarımız, yayınevimizden ve belli başlı kitapçılardan temin edebilirler.

Kitabın ikinci baskısı için yazılan "sunuş" bölümünü aşağıda yayınlıyoruz.

2012 yılının Eylül ayında gerçekleşen kitabın ilk baskısı, beş ay gibi kısa bir sürede tüketildi.

Hem kitabın satış hızı ve arkası kesilmeyen talep, hem de okurlardan gelen olumlu tepkilerin oluşturduğu tablo, "12 Eylül mağduriyeti" edebiyatına duyulan tepkiyi ve "direniş"i okumaya-öğrenmeye duyulan ihtiyacı bir kere daha gözler önüne serdi. Benzer bir tabloyu, 1989 yılında

"Adressiz Sorgular" kitabının yayınlandığı dönemde de görmüş-yaşamıştık. 12 Eylül işkencehanelerindeki görkemli direniş, çok geniş bir kesim tarafından okunmuş ve kısa sürede kitabın yeni baskıları yapılmıştı.

Acındırmaya ve hatalarını mazur göstermeye dönük "yenilgi edebiyatı", ilk anda bir etki yaratsa da, genel olarak tutmuyor. Kitleler direnişten öğreniyor, direnişi sahipleniyor, kendi yolunu direniş örnekleri üzerinden çiziyor. Tanrılardan ateşi çalan Prometheus'tan köle ayaklanmalarının en büyük önderi Sparkatüs'e, "göğün fethine kalkışan Paris Komünarları'ndan bu topraklarda "komün" kurmayı başaran Şeyh Bedrettin'e kadar; direnenler her dönem konuşulmuş, unutulmamış ve yeni kuşaklara yol göstermiştir.

Bu kadar görkemli bir mirasın taşıyıcısı, bu topraklarda ismi direnişle anılan bir geleneğin devamcısı olmaktan gurur duyuyoruz.

Kitapta, kimi ifadelerin düzeltilmesi, birkaç görsel ekleme dışında bir değişiklik yapma ihtiyacı duymadık. İkinci baskının da aynı ilgiyi göreceğine inanıyoruz.

Mart 2013

İhtilalci Komünistlerin ilk şehidi AZMİ AKAN (18 Nisan 1979...)

İçinde Azmi Akan'ın da bulunduğu askeri birim, Adana Hacı Bayram Karakolu'nda gözaltında tutulan TİKB sempatisanlarını kurtarmak için, Sezai Ekinci komutasında baskın düzenler. Baskında Azmi, polisin açtığı ateş sonucu yaralanır. Göğsüne saplanan kurşun, ölümcüldür. Ancak yoldaşları ağır yaralı durumdaki Azmi'yi orada bırakmak istemezler. Onu sırtlarına alarak geri çekilirler. Yoldan geçmekte olan bir arabayı durdurarak Azmi'yi en yakın hastaneye yetiştirmeye çalışırlar. Ancak Azmi, daha yoldayken yoldaşlarının kolları arasında son nefesini verir. Buna rağmen yoldaşları tüm riskleri göze alarak arabayı hastanenin içine kadar sokarlar. Şoföre para verip Azmi'yi içeri taşımasını isterler. Şoför de söylenenleri yapmıştır, ancak Azmi'yi kurtarmak mümkün olmaz. Azmi, TİKB'nin ilk şehidi olarak ölümsüzleşir.

Azmi Akan 24 yaşındadır yaşamını yitirdiğinde. Eczacılık okumuştur ve Adana'da Eczacılık yapmaktadır. O yüzden de yoldaşlarının arasındaki adı "Eczacı"dır. Yoldaşları yaralandığında, hastalandığında, ilk koştukları kişidir Azmi. O, yoldaşlarına şifa dağıtandır. Eylem anında da yanında "ilk yardım" malzemeleri vardır. Bir yoldaşı yaralanırsa, ilk müdahaleyi yapabilsin diye... Ancak bu kez ölümcül bir şekilde yaralanan Azmi'dir.

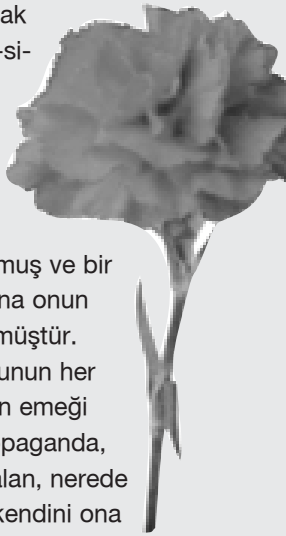
Diyanbakır'lı zengin bir Kürt ailesinin çocuğudur Azmi. Arabası, işyeri, daireleri vardır. O bu zengin yaşamı bir kenara atarak, devrimin neferi olmaya karar vermiştir daha okul yıllarında. Sonrasında tüm olanaklarını örgütüne, yoldaşlarına sunar.

'80 öncesinin sıcak ortamında, ideolojik-siyasi olarak da kendini geliştiren, çok okuyup tartışan biridir Azmi. Bu arayışı, onu ihtilalci komünistlerle buluşturmuş ve bir daha ayrılmamacasına onun saflarında şehit düşmüştür.

TİKB'nin kuruluşunun her aşamasında Azmi'nin emeği vardır. Ajitasyon-propaganda, örgütlenme, askeri alan, nerede ihtiyaç varsa, Azmi kendini ona göre yetiştirendir. O, ismail Cüneyt'in özelliklerini kısa sürede almıştır. O yüzden de TİKB'nin kuruluşuyla birlikte ilk üye yapılanların içinde yer alır. Üyelik haberini aldığı masadan kalkıp oynayacak kadar da sevincini ortaya koyar. Öylesine hayat dolu ve örgütüne bağlıdır.

TİKB'nin yayın organı Orak-Çekiç'in ilk sayısını büyük bir sevinçle karşılayıp, dağıtımını yapmıştır. Ne yazık ki, ikinci sayısı Azmi'nin ölüm haberiyle çıkacaktır. Yoldaşları o zor koşullar altında Azmi'nin mezar anmasını gerçekleştirmiş, Adana'nın cadde ve sokaklarını onun afişleriyle donatmıştır. Azmi'nin mezarını her fırsatta ziyaret etmişler, ondan her daim güç almışlardır. Onun yeri yoldaşlarının yanında hep ayrı olmuştur ve hiç bir zaman unutulmamıştır.

Azmi ihtilalci komünistlerin mücadelesinde daima yaşayacak...

13 Nisan 1977- Plaza De Mayo Anneleri mücadeleyi başlattı

Mayıs Meydanı anlamına gelen Plaza De Mayo adını alan anneler, Arjantin'deki cunta sırasında katledilen ve kaybedilen 30 bin in-

san için, 1977-1983 yılları arasında eylemler yaptılar. Taktıkları beyaz başörtüleriyle tanındılar. Tıpkı Şili'deki, Türkiye'deki anneler gibi, çocukların hesabını sormak için katillerin yakasına yapıştılar.

İlk eyleme başladıklarında en genci 74 yaşındaydı ve sadece 14 anneydiler. Yaptıkları eylemler ses getirdi ve sayıları her geçen gün biraz daha arttı. Dünyaya örnek oldular ve mücadelelerini diğer alanlarına da taşıdılar.

Her yıl 6-7 Aralık tarihlerinde başkent Bouines Aires'e 24 saatlik yürüyüşler düzenlediler. Yürüyüşlerinin sonuncusunu da 2006 yılında yaptılar. Yapılan eylemler sonucu katledilenlerin polislerle ve askerlere verilen çocuklarına ulaşıldı. Anaların yüzde 80'i çocuklarına değilse bile torunlarına ulaşabildi. Eylemleri dünyadaki birçok ülkeye ilham kaynağı oldu. Bestelere konu oldular. Türkiye'deki Cumartesi Anneleri de Arjantin'de verilen bu onurlu ve kararlı mücadelenin takipçisi oldular.

Bugün Plaza De Mayo anneleri derneği bulunmakta ve bu dernek sadece kayıplara karşı değil, her türlü ekonomik ve siyasi hak arama mücadelesine önderlik etmeye çalışıyor.

Barış Üzerine

Bursa'da TÜYAP Kitap Fuarı etkinlikleri kapsamında, Sorun Yayınları Kolektifi, "Barış ve Birlik" başlıklı bir panel gerçekleştirdi. 16 Mart 2013 tarihindeki panele konuşmacı olarak Rezan Yayınları'ndan Ahmet Kale ve PDD temsilcisi Gülümser Seyitcemaloğlu katıldı.

Ahmet Kale, konuşmasında asıl olarak "Birlik" sorunu üzerine durdu. "Sosyalist bir birlik" in ancak "sosyalizmin değerlerine sonuna kadar sahip çıkan, bu değerleri zamana zemine göre değiştirmeyen, işçi sınıfının-halkların çıkarlarını savunan, mücadelenin içinde yer alan kesimlerle" kurulabileceğini anlattı. Gülümser Seyitcemaloğlu ise, "barış" sorununu "savaş" olgusu ile içiçe ele alan bir konuşma gerçekleştirdi. Konuşmayı, güncel öneminden dolayı yayınlıyoruz. Ara başlıklar tarafımızdan konulmuştur.

* * *

Barış, çok güzel bir sözcüktür; aynı zamanda çok da tılsımlıdır. Kimse açıktan barışa karşı olduğunu söyleyemez. En kanlı diktatörler bile, barıştan sözeder, barış istediğini söyler. Buna rağmen insanlık tarihi savaşlarla doludur. Milyonlarca insanın canına mal olan büyük savaşlar bile, sözde barış için yapılmıştır. Bu nedenle, barışın konuşulacağı bir yerde, önce savaşa dair konuşmak gerekiyor. Çünkü sınıflı toplumlarda aslolan savaşlardır. Barış ise, "savaşlara verilen ara dönemlerdir" ve geçicidir, talidir.

Barış, çok güzel bir sözcüktür; aynı zamanda çok da tılsımlıdır. Kimse açıktan barışa karşı olduğunu söyleyemez. **En kanlı diktatörler bile, barıştan sözeder, barış istediğini söyler. Buna rağmen insanlık tarihi savaşlarla doludur. Milyonlarca insanın canına mal olan büyük savaşlar bile, sözde barış için yapılmıştır. En büyük sömürü sistemi olan kapitalizmde, patronların dilinden "çalışma barışı", "iş barışı" kavramları hiç düşmez.**

Barışı, kendi sömürü ve soygun sistemini sürdürmek için gözboyama

aracı olarak kullanan demagoglar dışında, elbette gerçekten isteyenler de vardır. Onlar, işçi ve emekçilerdir, ezilen uluslardır, yoksul halktır. Çünkü savaşlardan en büyük zararı onlar görür. Daha fazla yoksulluk ve açlıkla, yıkımla karşılaşır. İşçi ve emekçilerin çocukları, savaş meydanlarına sürülürler, ölenler hep onlar olur. Zorunlu göçler, kimi zaman bir ömür boyu süren yıkıcı sonuçlar, savaşın maddi manevi her tür acısı, onlara yüklenir.

Savaştan çıkarı olanlar, egemenlerdir, sömürücü sınıflardır. Savaşı çıkaran da, savaşta vurgunlar vurup zenginliğine zenginlik katan da sömürücülerdir. Ezilen ve sömürülen kesimler, savaşın tüm yükünü çektikleri gibi, bundan hiçbir kazançları olmaz. Aksine eskisinden daha ağır koşullar altında yaşamak zorunda kalırlar. O yüzden bir avuç sömürücü dışında, herkesin barıştan yana olması kadar, doğal bir durum olamaz.

Fakat barışın konuşulacağı bir yerde, önce savaşa dair konuşmak gerekiyor. Çünkü sınıflı toplumların, sömürücü toplumların gerçeği budur. Aslolan savaşlardır. **Barışlar, "savaşlara verilmiş ara dönemlerdir" ve geçicidir, talidir. Sadece savaşlarda nefes almak amacını taşır.** Savaştan sömürücü güçlerin dinlenmesi, kendini toparlaması, yeni savaşlara hazırlanması için, bu "kısa molalar"a ihtiyaçları vardır.

Ama bunu, sanki çok barış sever oldukları için yapıyorlarmış gibi gösterirler. Toplumda savaş döneminde iyice artan barış özlemini karşılamak için yaptıkları gibi bir yanılsama yaratırlar.

Bilindiği gibi egemen sınıflar, kitelerin duygularını sömürmede ve çarpıtmada ustalaşmıştır. Barış özlemi ve barış talebi de, yıllar yılı egemenler tarafından en fazla sömürülen ve demagoji malzemesi yapılan bir kavram olmuştur. Tıpkı, demokrasi, özgürlük, eşitlik gibi...

Bu yüzden barışla ilgili konuşmaya geçmeden önce, savaşlara kısaca göz atmak istiyoruz.

Sömürücü toplumların tarihi, savaşlar tarihidir

İnsanlığın bilenen tarihi, yaklaşık 300 bin yıl olarak belirlenmiş. Bu 300 bin yılın son 7 bin yılı ise, sömürücü toplumlar dönemi. Biliyorsunuz "sınıflı toplumlar" olarak sıraladığımız; köleciler, feodal toplum, arkasından gelen kapitalist toplumdur ki, bu toplumlar, yaklaşık 7 bin yıllık bir tarihe sahip. Ondan öncesi, ilkel komünal toplumda, yani yaklaşık 290 bin yıl boyunca, insanlar barış içinde yaşamışlar. Sınıfsız, sömürsüz bir ortamda, ilkel biçimlerle de olsa, üretmişler, tüketmişler. Fakat son 7 bin yıl, sömürücü toplumlara geçişle birlikte, yaşamları savaşlarla geçmiştir.

Durumun vehametini ve çarpıcılığını birkaç rakamla görmek mümkün. **Sömürücü toplumların tarihinin her 100 yılının 87 yılı savaşlarla geçmiştir. Yani 7 bin yıllık tarihin, yaklaşık yüzde 90'ını savaşlarla dolu olmuş, sadece yüzde 10'unda insanlar barış içinde yaşayabilmiştir.** Son 1500 yıl içinde ise, yaklaşık 14 bin savaş olduğu tespit edilmiştir. Bu savaşlarda, 3 milyar civarında insanın öldüğü saptanmıştır. Bu rakam, neredeyse bugünkü dünya nüfusunun yarısı kadardır.

Özcesi savaş, kıyım demek, ölüm demek, açlık ve sefalet demek. Bunların hepsi, işçi ve emekçi kitleler içindir. Savaşlar, insanlığa dönük bir saldırı suçudur özünde. Çünkü sömürücü sınıfların çıkarlarına hizmet eder. İşte bugün Ortadoğu'da süren savaşın durumu. 2001 yılında Afganistan işgal edildi. İki yıl kadar sonra Irak işgal edildi. Şimdi

Suriye'de süren bir savaş var. Bu savaşlar, emperyalistlerin bölgeye dönük sömürü ve çıkar hesapları için yapıyor. Emperyalistler arasındaki paylaşma politikalarının sonucu olarak yapıyor. Amerikan emperyalizmi, dünya üzerindeki hegemonyasını güçlendirmek için, Ortadoğu'daki petrollere hakim olmak için, Afganistan'ı Irak'ı işgal ediyor. Suriye'yi kendisine bağımlı kılabilmek, oranın zenginliklerini sömürebilmek, Ortadoğu petrollerini rahatlıkla Akdeniz'e taşıyabilmek için, Suriye de bir savaş çıkartıyor. Başka emperyalist güçler de Suriye'deki varolan rejimi destekliyor. Bir tarafta Çin ve Rusya'nın, bir tarafta Amerika'nın rekabetine ve hegemonya kavgasına tanık oluyoruz. Savaşları onlar istiyor. Çünkü emperyalistlerin ekonomik çıkarları, savaşmayı, silahla birbirlerine üstünlük kurmayı, pazar alanlarını ele geçirmeyi, halkları köleleştirmeyi, işçi ve emekçileri sömürmeyi zorunlu kılıyor.

Dünya iki büyük emperyalist savaş yaşadı. Birinci emperyalist savaşta, 1914-1918 yılları arasında süren bu savaşta, 10 milyon insan öldü. İkinci emperyalist savaşta ölen insan sayısı ise, 54 milyon! Yani 5 kat daha fazla. Teknoloji geliştikçe, silahlanmaya ayrılan pay arttıkça, savaşın yıkıcı gücü de, ölen insan sayısı da artıyor.

Bir zamanlar savaşın zararı, okun nereye kadar uçacağına, bir Roma lejyonunun nereye kadar yürüyeceğine bağlıydı. Şimdi ise, sınırları aşan füzeler, denizaltılar, savaş uçakları, kimyasal silahlarla savaşılıyor ki, yıkımların oranı misliyle katlanıyor. Hem katledilen insan sayısı, hem de doğa tahribatı devasa boyutlara ulaşıyor.

Barış anlaşmaları, yeni savaşların nedenidir

Her savaştan sonra bir barış anlaşması imzalanır. Mesela birinci emperyalist savaş sonrası Versay Barış Antlaşması yapıldı. Emperyalistlerden de bazıları yenmiş, bazıları yenilmişti. Yenilenler, bunu bir anlaşma ile resmileştirdiler. Barış anlaşmaları bu şekilde imzalandı.

Peki sonraki savaşlar neden çıktı? Barış anlaşmasında yenilen, pazar alanlarını kaybeden emperyalistler, güçlerini yenisinden toparlayınca, kaybettiklerini almak ve yeni sömürü

alanlarıyla zenginliklerini artırmak istediler. Bunun için savaşmaları gerekiyordu. **Tarihte, özellikle büyük savaşlar sonrası yapılan barış anlaşmaları, hemen her dönem yeni bir savaşın temelini oluşturmuştur.** Birinci emperyalist paylaşım savaşının sonrasında imzalanan Versay, ikinci emperyalist savaşının nedeni haline gelmiştir mesela. Keza ikinci emperyalist dünya savaşını bitiren Paris anlaşması da, o günden bu yana süren bölgesel savaşların nedeni olmuştur.

Burjuva hukuk, egemen sınıfların hukukudur; "barış anlaşması" denilen şey ise, yenenlerin hukuku, yenenlerin anlaşmasıdır. Çünkü "barış anlaşması" eşitler arasında gerçekleştirilmez. Taraflardan birisi galip gelinceye kadar savaş sürer, galip gelen kendi şartlarını dayattığı anlaşmayı masaya koyar.

İster dünya çapında olsun, isterse bölgesel, emperyalist sistemde savaşlar kaçınılmazdır. Diğer sömürücü sistemlerden farklı olarak emperyalizmde, dünyadaki tüm topraklar paylaşılmış durumdadır. **Emperyalist tekeller, "azami kar" elde edebilmek için, yeni pazarlara açılmak zorundadır. Yeni pazarlar da "paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı"nı zorunlu kılar.** Dolayısıyla dünya üzerinde hakimiyet kurabilmek ve onu elinde tutabilmek için egemenlerin asıl yöntemi; savaştır. *"Kapitalistler dünya- yı... 'sermayeleriyle orantılı olarak', 'herkesin güçlerine göre' paylaşıyorlar; çünkü kapitalizm düzeninde, başka bir paylaşım biçimi olanaksızdır."* diyor Lenin, (Emperyalizm, Bilim ve Sosyalizm yayınları sf. 80)

Bütün savaşlar, kendilerini doğuran politik sistemin bir parçası, onun uzantısıdır. Savaşı başlatan devletlerin ve sınıfların, savaş öncesi politikası neyse, savaşta da o sürdürülür; yalnızca biçimi değişmiştir. **O yüzden savaş "politikanın başka araçlarla -silahlarla- sürdürülmesi"dir.**

Boş yere silahlanmıyorlar. Kriz dönemlerinde bile, yükselişini sürdüren tek sektör, silah sanayiidir. Silahlanmaya ayrılan pay, her dönem, kapitalist,

emperyalist ülkelerin bütçelerinin en büyük kesimini oluşturur. **Dünya genelinde silahlanmaya ayrılan pay, sağlık ve eğitime ayrılanın, yaklaşık iki buçuk katıdır.** ABD'nin başını çektiği yeni bir emperyalist savaş sürecine girildiğinden beri, silahlanma yarışı ve ona ayrılan kaynaklar, çok daha artmış bulunmaktadır. Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü SIPRI, dünyada askeri harcamaların son on yılda yüzde 37 arttığını, bunun başında ise ABD'nin yer aldığını belirtmiştir. Çin, Rusya, Almanya, Fransa gibi diğer emperyalist devletler de, ABD ile aralarındaki bu askeri açığı kapatmak için var güçleriyle silahlanmaktadır.

Kriz ve savaş, emperyalizmin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Krizi savaş dışında aşabilmenin yolunun kalmadığı yerde, savaşlar patlak verir. Bu, egemenlerin bir tercihi de değildir. Sistemin iç çelişkilerinin ve açmazlarının kaçınılmaz sonucudur.

Haklı ve haksız savaşlar

Buraya kadar anlattıklarımız, sömürücü sınıfların ve onların bugünkü hali emperyalistlerin savaşlarıdır. Bu savaşlar, egemen sınıfların çıkarları için yapılan savaşlardır. Hedefleri, sömürü ve soygun alanlarını arttırarak, zenginliklerini katlamaktır. Egemen sınıfların sömürü ve soygun için, yeni pazarlar elde edebilmek için, kısacası "köleliği güçlendirmek için" giriştiği savaşları asla desteklemeyiz. Bunlar haksız savaşlardır çünkü.

Bir de haklı savaşlar vardır, işgal altındaki bir ülkenin halkının işgalciye karşı, ezilen ve sömürülen halkların ezen ve sömüren egemenlere karşı ve en önemlisi, proletarya ve emekçi kitlelerin burjuvaziye ve sömürücü sisteme karşı yürüttüğü sınıfsal savaşlardır bunlar. Ezilen ve sömürülenlerin sömürücü sisteme başkaldırısıdır bu savaşlar. Egemen sınıfların sömürüyü artırmak için giriştiği savaşlara karşı çıkarken, her ülkenin işçi sınıfının, emekçilerinin ve ezilen halkların yürüttüğü savaşlara, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarına tarafızdır. Bunların bizzat içinde yer alır, önderlik ederiz, sonuna kadar yanında oluruz.

Burjuvazi, dünyadaki yoksulluğun nedenini, kişilerin başarısızlığı olarak gösterir. Yani insanlar, sanki eşit haklara sahiptir, eşit olarak doğmuşlardır; zenginleşmiyorlarsa, çalışmasını bilmedikleri, ya da ellerine geçen fırsatları

İşte tarih

İşte şiddetin iğrenç yüzü

Biz başlatmamışız hiç bir savaş

Bizimle başlatılmış bütün savaşlar

Bizimle bitirilmiş yine

Kölelik çoğaltan zaferler adına

Vurulup düşmüşüz

dünyanın her yerinde

Gidenimiz bir daha dönmemiş geri

Yemen olmuşuz

Balkan olmuşuz

Seferberlik olmuşuz

Ve her büyük savaşın sonunda

Ölümlere karşı türkülerle durmuşuz

Hangi inancın sesidir bu

Hangi körlüğün koyun kurbanlığı

Ki uğrunda can verdiğimiz topraklarda

Canı alınan kurbanlara dönmüşüz

kullanamadıkları içindir! Son dönemde moda olduğu gibi, “çok çocuk yaptıkları için zenginleşemiyorlardır” belki de! Burjuvazi sürekli olarak bunları anlatır. Gerçekte ise **yoksulluğun nedeni de, zenginliğin nedeni de, sömürüdür.**

Dünyada zenginliği bir grup elinde tutar, başkalarını yoksullaştırmak pahasına. Milyonlarca işçi ve emekçinin cebinden çıkanlar, bir avuç zengin elinde toplanır. Hükümetleri onlar yönetir, kararları onlar aldırır, savaşları onlar çıkarır.

Zenginliklerini artırmak için, bir taraftan başka ülkelerin pazar alanlarını ele geçirmek, onların zenginlikleri yağmalamak için bir savaş yürütürler, ya da işçi sınıfının artıdeğerini sömürmek için sınıf savaşı yürütürler. Sistem, bunun üzerine kurulmuştur. Tankları, topları, orduları, hukukları, mahkemeleri, hükümetleri, devlet organlarıyla, tüm yasal organları ve güvenlik güçleriyle, işçi sınıfının üzerinde bir terör ve baskı oluştururlar. Onların bu sömürü sistemine karşı direnilmesini engellemek için, tüm güçlerini kullanırlar. Mesela “asgari ücret” denilen sefalet ücretine karşı karşı eylem yapan işçilere, polislerle saldırır, yasalarıyla yargılar, işten atar vb...

Çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmek isteyen işçi ve emekçiler de, üzerlerinde baskı ve terör estiren sömüren burjuvaziye karşı bir sınıf savaşımı yürütürler. **Bu savaşta proletaryanın gücü, en başta fabrikalardaki üretim gücünden gelir, toplamda örgütlülüğünden gelir.** İçinde bulundukları nesnel ortam, onları kendiliğinden de olsa böyle bir savaşın içine çeker. Bu savaşım içinde sendikal örgütlülüklerini oluştururlar. Bu siyasal bir örgütlülükle birleştğinde, çok daha güçlü bir hal alır. **Sınıf savaşımını nasıl ve hangi hedefler doğrultusunda yürütmeleri gerektiğini, öncülerinden öğrendikçe, burjuvazinin karşısına bir sınıf olarak dikilmeyi ve kendi davası için dövüşmeyi daha net biçimde yapmaya başlar.** Her biçimiyle işçi ve emekçilerin burjuvaziye karşı savaşı, haklı bir savaştır ve sonuna kadar yanında olunması gerekir.

Bir de ulusal kurtuluş savaşları vardır. Bir başka ulus tarafından ezilen sömürülen ulusların, bu baskıdan kurtulmak, kendi kaderini tayin etmek için başlattıkları savaşlardır bunlar. **Bu savaşlar, emperyalizme ve işbirlikçilerine, kendisini ezen ulusun egemen sınıflarına karşı yürütüldüğü sürece, desteklenmesi gereken savaşlardır.**

Burjuvazi, işçi ve emekçileri daha rahat yönetebilmek için, onları bölüp parçalamaya çalışır. Ulusal, mezhepsel ayrılıkları kışkırtır, birbirlerine düşürür. Ülke içinde bulunan farklı ulusal topluluklar üzerinde daha yoğun bir baskı ve sömürü oluşturur. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin halkları birbirine kırdırma, bölüp parçalayarak sömürüyü daha da arttırma çabası, en çok işçi ve emekçilerin birliğine ve mücadelesine zarar verir. O yüzden de “bir ulusu ezen bir ulus, özgür olamaz” denilmiştir. **Ezen ve ezilen ulusun işçi ve emekçileri, güçlerini birleştirerek emperyalizme ve işbirlikçilerine yönelmedikçe, ikisinin de gerçek kurtuluşu sağlanamaz.**

Ulusal mücadele ile sınıf mücadelesinin ilişkisi nasıl olmalıdır? Elbette ki ezilen halkların kurtuluş mücadelesinin sonuna kadar yanında oluruz. Ya da işgale uğrayan ülke halklarının -dev-

letlerin değil- işgale karşı yürüttüğü mücadeleyi sonuna kadar destekleriz. Ama proletaryanın öncelikli görevi, sınıf mücadelesini yükseltmektir. **Onun dışında her tür mücadele, buna tabidir.** İşçi sınıfının ezilen halklara desteği de bu çerçevede olmalıdır. Ezilen ulusun da proletaryası var, köylüsü var, emekçisi var. Egemen bir sınıfa dönüşmemiş olsa bile, burjuvası var. **Ezilen ulusun mücadelesine destek verirken, bu sınıfsal farklılıkları da göz önüne almak gerekir.** Harekete hangi sınıf önderlik ediyor, hangi ideolojik-siyasal görüşleri savunuyor, bu görüşler kime hizmet ediyor vb. bunları dikkate almak zorundayız. Marksist-Leninistler,

ulusal hareketleri desteklerken de, yanlış bulduğu şeyleri söylemekten geri durmazlar.

Mesela Suriye'deki savaş. Tunus, Mısır gibi Arap ülkelerinde başgösteren toplumsal hareketlerden farklı bir durum söz konusu. Doğrudan Amerika'nın kışkırttığı, Amerika tarafından yönetilen çetelerle yürütülen bir savaş durumu var. Türkiye'nin de bu konuda taşeronluk yaptığı, topraklarını açtığı, her tür silah ve teçhizat yardımını sağladığı bir savaş yürütülüyor. Marksist-Leninistler, hiçbir zaman egemen sınıfların yanında olmamışlardır. Bu nedenle, asla Esad'ın yanında olmayız, Esad'ı desteklemeyiz. Diğer taraftan, muhalefetin arkasında Amerikan emperyalizmi var, Esad'ın arkasında ise Rusya ve Çin emperyalizminin desteği var. Arada ezilen, katliamlara uğrayan, yokluk çeken ve göç altında boğulan, -tam da konuşmanın başında belirttiğim gibi- Suriye halkı oluyor. Biz Suriye halkının, işçi ve emekçilerinin yanındayız, Suriye burjuvazisinin değil.

Emperyalistlerin barış görüşmeleri

Son yıllarda gerek dünyada, gerekse ülkemizde en sık kullanılan kavramlardan biridir “barış!”

Emperyalist bir savaşın sürüyor olması, kitlelerde barışa duyulan özlemi arttırdıkça, daha fazla kullanılacaktır da. Neden? Çünkü **egemen sınıflar, ezilen sömürülen sınıfların “direnmeden boyun eğmeleri gereksinimi”ne, hiç bir dönem, savaş zamanındaki kadar ihtiyaç duymazlar.** Silah bakımından ne kadar üstün olursa olsunlar, savaşı sürdürebilmek için “cephe gerisini” sağlamamak zorundadırlar. Hiç bir kapitalist ülke, “kendi cephe gerisini sağlamlaştırmadan 'kendi' işçilerine, 'kendi' sömürgelerine gem vurmada, ciddi bir savaş yürütmez” demiştir Stalin. (Eserler Cilt 10- sf:241)

Son yıllarda birçok ülkede, adına “siyasi çözüm”, “diyalog”, “barış” denilen, gerçekte emperyalist bir çözüm süreci yaşanıyor. Ulusal kurtuluş mücadelesi veren birçok örgüt, bu şekilde eritildi, emperyalistler ve işbirlikçileri için bir “tehlike” olmaktan çıkarıldı.

İngiltere'de, İspanya'da, Güney Afrika'da Filistin' de, son olarak Kolombiya'da bu tür barış görüşmeleri

*Barış dedik bunca yıl
Kardeşlik dedik-sevgi dedik
Yepyeni umutlar doğurduk
umut tacirlerinden
Düştük peşlerine korkusuz
Aç-susuz*

*Ve en dikenli yollarda yalınayak
Gelecekleri kapkara
Dilleri yumuşak
Yalanları güzel ve ak*

Girdiler dünyamıza alkışlanarak

*Onlarda barış dediler bizim gibi
Kardeşlik dediler- sevgi dediler
Hatta kurşun yağmuru akşamlara karşı
Yalnızca gül ve güvercin dediler
Sonra sığındıkları gizli beyler
Defne dallarıyla tutuşturup ateşleri
Güvercinleri pişirmeden yediler*

yürütüldü, yürütülüyor. Gerillayla devletler masaya oturuyor, müzakereler yapılıyor ve barış anlaşmaları imzalanıyor. IRA, ETA, ANC, FKÖ, FARC gibi örgütlerle, “barış görüşmeleri” yapıldı. Sonuçta bu örgütleri ya bölüp parçalayarak güçsüz düşürdüler, ya da eski özelliklerini kaybettirip sistemin bir parçası haline getirdiler. Ve o ülkelerde, ne baskı ne de sömürü son buldu. Aksine daha da arttığını söyleyebiliriz.

Bu görüşmelerin bize gösterdiği bir şey var; ezilen kesimin temsilcileri ne kadar çaba gösterirlerse gösterinler, masadan daha güçlü kalkan devletler oluyor. Devletler, zaten o masaya, bu hareketleri bastırmak ve ezmek için oturuyorlar. En fazla birkaç kırıntı verdikten sonra, hareketin tamamını ezmeyi amaçlıyorlar. Zaten genellikle barış görüşmeleri sürerken, bir taraftan savaşı da olanca şiddeti ile sürdürüyorlar. Gerilla kamplarının bombalanmaya devam etmesi, gerilla liderlerinin kaçırılması ya da infaz edilmesi, ezilen halka dönük hak gasplarının artırılması vb. hemen her “barış görüşmesi” sürecinde gözlenebilen “olağan” durumlar halinde. Gerilla “ateşkes” ilan etse ve kendi cephesinden savaşı durdursa bile, devlet tarafından ateşkes ilan edilmiyor, savaş sürdürülüyor. Bu saldırılar, “barış”tan rahatsız olan, savaşı sürdürme kararlılığını gösteren kesimleri güçsüzleştirmek ve “barış”maya çalışan kesimlerin “pazarlık” gücünü zayıflatmayı amaçlıyor. O yüzden de çoğu kez, savaş boyunca dökülen kanın, ödenen bedellerin, harcanan emeğin dengi bir kazanım olmadan, haklarını asgari düzeyde bile elde edemeden sonlanıyor.

Bazen de görüşmeler, bir aşamada kesintiye uğruyor. Devlet tarafından saldırılar o kadar artıyor ki, barış görüşmeleri devam edemiyor. Kimi yerlerde katliamlarla hareketi yok etmeye çalışıyorlar. Sri Lanka’da Tamil Kaplanları çok çarpıcı bir örnektir. Barış görüşmeleri başladıktan üç yıl sonra, öyle bir katliam gerçekleştirildi ki, Sri Lanka devleti, 2008 ve 2009 yıllarında 173 bin civarında Tamil halkı katletti. Barış görüşmelerini bitiren unsur da bu oldu. Kolombiya’da bir taraftan

barış görüşmeleri yürütülürken, bir taraftan binlerce sendikacı, muhalif ve gerilla öldürüldü. Gerilla kamplarına bombalar yağdırılmaya devam edildi, özellikle önderleri hedef alındı ve katledildi.

Burjuvazi ne kadar çok “barış” lafı ediyorsa, o kadar çok savaş var demektir. Ne kadar çok “demokrasi” diyorsa, o kadar baskı, faşizm var demektir. İkiyüzlülük, sahtekarlık, onun karakteridir; yalan ve demagoji ise, vazgeçilmez yöntemleridir.

Ülkemizdeki barış görüşmeleri

Ülkemizde yürütülen barış görüşmeleri, dünya çapında yürütülen görüşmelerin sadece bir parçasıdır. Bilindiği gibi ülkemizde uzun yıllardır süren bir Kürt ulusal mücadelesi var. Yüzyıllardır ezilen, kimliği inkar edilen Kürt halkı, bu duruma haklı olarak isyan etti. Ne var ki, bu isyan, ‘90’ların ortasından itibaren “siyasal çözüm” kulvarına sokularak, adım adım emperyalistler ve işbirlikçileriyle uzlaşma zeminine çekilmiştir.

Ulusal hareketin devrimci bir çizgide mücadeleyi sürdürdüğü yıllarda, Marksist-Leninistlerin, ulusal harekete desteği çok daha farklı ve güçlü olmuştur. Ulusal harekete güç ve destek sunmak, yanlış bulduğumuz şeyleri söylememek anlamına gelmez. O yıllarda da eleştirel bir destek verilmiştir. Ancak reformist bir çizgiye evrildikten sonra, doğal olarak eleştirel bakış ağırlık kazanmıştır. Buna rağmen destek ve dayanışma sürdürülmüştür. Tabi ki, bu güç oranında verilen bir destektir. Türkiye Devrimci Hareketinin ‘90’lı yılların ortalarından itibaren ciddi bir güç kaybına uğradığı, niteliksel olarak da tasfiyeciler-reformist rüzgarlardan etkilendiği bir gerçektir. Bu nicel ve nitel zaafılar, ulusal harekete verilen desteği de, bu hareketi devrimci tarzda etkileme şansını da zayıflatmıştır.

Aynı yıllarda Kürt ulusal hareketinde “siyasal çözüm” politikaları ağırlık kazanmış, defalarca “ateşkes” ilan edilip, devletle görüşmeler yapılmıştır. Öcalan’ın tutsak düşmesinden sonra ise, rota tamamen devlet tarafından “muhatap alınma”ya, “müzakere”ye, “barış”a çevrilmiştir.

Son dönemde “barış” egemen sınıfların ve sözcülerinin

dilinden düşmez oldu. Patronlar kulübü TÜSİAD bile “barış”tan dem vuruyor. “Gerekirse kadın da çocuk da ölecek” diyen Başbakan, “barış”ı sağlamak için “baldıran zehri içmeye hazır olduğunu” söylüyor!

Hepimiz biliyoruz ki, emperyalistlerin Ortadoğu’daki paylaşım savaşında Türkiye merkez durumunda. Önce “füze kalkanı” yerleştirildi, ardından patriotlar geldi. Emperyalist ülkelerin genelkurmay başkanları, istihbarat uzmanları, bakanları, hepsi akın akın ziyaretler gerçekleştiriyorlar. Türkiye, kraldan çok kralcı kesilip Esad rejimini yıkmaya soyundu. ABD’nin Ortadoğu’daki savaşındaki “koçbaşı” görevini üstlendi. Ama dillerinden “barış” düşmüyor!

Türkiye’de yıllardır bir savaş sürüyor aslında. Resmi rakamlarda bile son 30 yıl içinde 50 bin kişinin öldüğü söyleniyor. Bu 30 yılın 10 yılı AKP hükümeti dönemidir. **AKP döneminde kaç sınırötesi, sınıriçi operasyon oldu, bu operasyonlarda kaç kişi öldü, sayısı belirsizdir.** Bir de bunlara sokak ortasında polis kurşunlarıyla katledilenleri ve tutuklama terörünü eklemek gerekir.

Şimdi bu AKP, neden “barışçı” kesildi? **Yeni bir emperyalist paylaşım savaşının özellikle bölgemizde yoğunlaşmış olması ve Türkiye’nin bu savaştaki rolü, egemenleri “cephe gerisi”ni sağlama almaya zorluyor.** Daha özel bir durum ise, gerek Irak’ta, gerekse Suriye’de Kürtlerin özerk bir yapıya kavuşmuş olmalarıdır. Ek olarak, İran sınırları içinde yaşayan Kürt halkı da önemli haklar elde etmiş durumda. Bu durum, kuzeydeki Kürt halkının da beklentilerini güçlendirdi, taleplerini artırdı. Burjuvazi, Kürt halkının direnişinin büyümesinden, bu bölgenin de güneyindeki dalgadan etkilenecek harekete geçmesinden korkuyor. Keza ABD emperyalizmi de, genel olarak üç bölgedeki Kürt hareketini kontrolü altına almak istiyor. Ayrıca Türkiye’nin Irak Kürt Bölgesi ile ilişkileri, Irak işgalinden bu yana en gelişkin dönemini yaşıyor. Almanya’dan sonra en fazla ihracatı oraya yapıyorlar. Birçok Türk şirketi orada yatırım yapmış durumda. Türk egemen sınıfları, hem Irak petrollerinden daha fazla pay almak, hem de Türkiye’yi Irak petrolünün diğer ülkelere taşınmasında bir köprüye dönüş-

*Hangi ışıktı o karanlık gecede
Hangi sevgi – hangi gül
Hangi barıştı onca ölümler içinde*

*Sevgiyse çocuk yüzlü diyorduk
Barışsa sabah sözlü
Patlayıp fıskıran
Leylak yüreği bir şafakla parlayan
Ne açlık -ne zulüm- ne de kan
Ancak biz kazandığımız zaman*

mesini istiyor, planlarını bunun üzerinden kuruyorlar. Bütün bunlar, Kürt bölgesinde savaşın durmasını gerektiriyor. Kısacası dünya konjonktürü ve bölgenin içinde bulunduğu durum, bunu dayatıyor.

Biz devrimciler, savaşa da, barışa da, bir burjuva hümanistten, sıradan bir savaş karşıtından farklı yaklaşırız. Nasıl ki, her tür savaşa karşı değilsek, her tür barışa da destek olamayız. Marksist-Leninistler, taraftarlar. İşçi ve emekçilerin çıkarlarını savunurlar ve her gelişmeye de bu gözle bakarlar. İşçi ve emekçilerin, ezilen halkların çıkarına değil de, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarlarına hizmet eden hiç bir politikayı desteklemezler.

Barış, savaşın içinde kazanılıyor

Tarihsel deneyimler de göstermiştir ki, hiç bir yerde barış; müzakere masalarında elde edilmiyor, savaşın içinde kazanılıyor. Mesela ikinci emperyalist savaşı başlatan unsur, yeni pazar alanları isteyen Almanya'nın çevresindeki ülkelere saldırması, Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere çok geniş bir coğrafyayı işgal etmesiydi. Savaşı bitiren unsur ise, sosyalist Sovyetler Birliği'nin Nazi Almanya'sının saldırısını püskürtmesi ve onları taa Berlin'e kadar sürmeyi başarması, saldırgan Alman Ordusu'nu kendi ülkesinde, kendi kalbinde yenmesidir.

En sağlam barış, savaş meydanlarında, sokakta kazanılan, onun sonucunda elde edilen barıştır.

Bunu sınıf savaşımı açısından da söyleyebiliriz. Bir fabrikadaki toplu sözleşmeye karşı, ya da işten atılmalara, işçi haklarının gaspına karşı, yürütülen mücadeleyi kazanımla bitiren şey, masadaki görüşmeler değildir. İşçi sınıfının o mücadeleyi sonuna kadar götürmesi ve haklarını almasıdır.

Bir örnek vermek gerekirse, 15-16 Haziran 1971'de yaşanan eylemleri hatırlamak yeterlidir. DİSK, yeni kurulmuştu, çok hızlı bir üye kazanması söz konusuydu. Türk iş'e karşı tepkiler yükseldi, sınıf hareketi yükseliyordu. İşçi hareketi, köylü hareketi, öğrenci hareketi çok büyük bir yükseliş içerisindeydi. Devlet, bu tehdidi dikkate alarak DİSK'ı kapatma kararı aldı. 15-16 Haziran direnişi, bunun üzerinden gerçekleşti. İki gün boyunca İzmit ve İstanbul'da en büyük fabrikalar özellikle sanayi proletaryası sokaklara döküldü. Çok büyük eylemler oldu, polis saldırılarına karşı direndiler ve sonuçta, ikinci günün sonunda devlet yasayı geri çekti. Savaşın bir sonucu olarak haklarını elde etmiş oldular.

O yüzden bizim barış sloganımız; "saraylara karşı savaş, kulübelere karşı barış"tır. 1848'de İngiliz işçi sınıfının ayaklanmasına yön gösteren bu slogan, sınıf savaşımının en dolaysız ifadesidir.

En güçlü, en görkemli barış ise, savaşı bir dünyada sınıfsız bir toplumda kurulacaktır.

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ

Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer
Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI

Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasi, örgütsel olarak gerçekleşen çıkışın siyasi belgesi. Tasfiyeciliğin çözümünü.

İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldascan'ın biyografisi. Ölürsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı.

İnancın Sıandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasi dersleri. Tutsakların direniş günceleri.

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasi ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasi hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırladığı I. Kongre'nin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karalamalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin kıranma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE

Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında karıştırmaya çalışılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutumu ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya ben ekonomik ve siyasi koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI

Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşamı öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONFERANS BELGELERİ

Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

İnancın Sıandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI

Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFİYECİLİK

Derleyen: Osman Yaşar Yıldascan
12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci hareketle büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kılavuzu.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'de direnenlerin gözünden anlatmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik krizin, savaşı kaçınılmaz hale gelmesi.

**Bu kavga
en sonuncu
kavgamızdır artık**

**ENTERNASYONALLE
KURTULUR
İNSANLIK!**

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hincımız volkan
Bu ölüm dırım kavgası!
Yıkalım bu köhne düzeni
Biz başka alem isteriz
Bizle hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra her şey biziz!

Tanrı, paşa, bey, ağa, sultan
Bizleri nasıl kurtarır?
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır!
İsyan ateşini körükle
Zulmü rüzgarlara savur
Kollarının bütün gücüyle
Tavı gelen demire vur!

Hem fabrikalar hem de toprak
Her şey emekçinin malı
Tüfeyle tanımayız hak
Dünya emeğin olmalı!
Cellatların döktükleri kan
Kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkunda boğulacak
Kızıl bir güneş doğacak!

Egüene Pottier